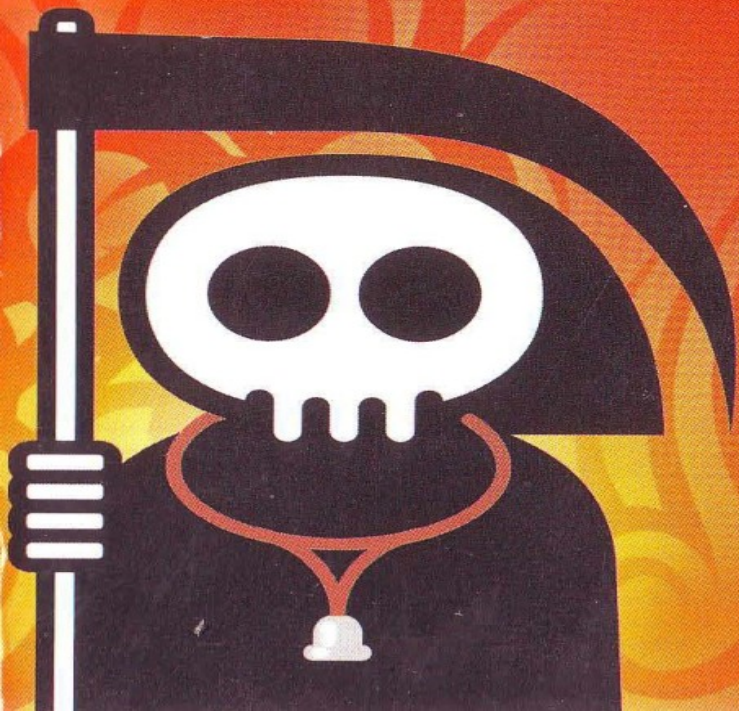

Джош БАЗЕЛ

АНАТОМИЯТА
НА ПИТЬЪР

ОБСИДИАН

ДЖОШ БАЗЕЛ АНАТОМИЯТА НА ПИТЪР

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Доктор Питър Браун специализира вътрешни болести в най-гадната манхатънска болница. Той има талант за медицина и минало, което предпочита да крие.

Пиетро Брона е наемен убиец на мафията, който има десетки жертви и променена самоличност, осигурена от Програмата за защита на свидетелите.

Николас Лобруто, познат в мафиотските кръгове като Еди Скиланте, е новият пациент на д-р Браун. Човекът има странното хрумване, че Питър и Пиетро са едно и също лице.

Сега мафията и смъртта са по петите на Питър. Ако избяга веднага, ще загуби шанса да спаси живота на няколко пациенти, както и единствената си възможност за изкупление.

„Анатомията на Питър“ е страхотно оригинален и забавен трилър, който предизвика сензация в издателския и филмовия бизнес.

Невероятен адреналинов коктейл от „Доктор Хаус“ и „Кръстникът“! Прочетете в книжарницата, която и да е страница и... ще се видим на касата!

Харлан Коубън

„Ако Ницше е прав, че да опозориш един човек означава да го убиеш, то всяка откровена автобиография е самоубийство.“

Камю

*В памет на д-р Стенли Танс
(1911–1996)*

БЛАГОДАРНОСТИ

УЧИТЕЛИ: Стенли и Дорис Танс, Марвин Търбан, Гилбърт и Барбара Милстайн, Мартин Мартъл, Уенди Дрегънфайър, Арнолд Уайнстайн, Майкъл Уилск

ИНИЦИАТОРИ: Сюзан Доминъс, Маркъс Хофман, Рейгън Артър, Майкъл Пийч

ВАЖНИ ИЗТОЧНИЦИ НА ИНФОРМАЦИЯ, КОЯТО НЕ СЕ НАМИРА НИКЪДЕ ДРУГАДЕ: „Причина за смъртта: истинските факта от водещ експерт по съдебна медицина“ от Сирил Х. Уехт, Марк Къридън и Бенджамин Уехт; Джина Мари; Джонатан Хейс; Гай Шочат; Център по съдебна медицина — Ню Йорк; Нюйоркски аквариум; „Федералната програма за защита на свидетелите отвътре“ от Пийт Ърли и Джералд Шър

ПОДКРЕПА ОТ НЮ ЙОРК: семейство Базел, Бенджамин Датнър, Джоана Фрийд, семейство Фрийд, Ерик Гроуд, Марк Лионардо, Линда Луис, Марша Лъкс, Елизабет О’Нийл, Джоузеф Райнуайн, Скот Смол, Дейвид Шугар, Сюзан Търнър, Джейсън Уайт, Джеси Зангър, Сам Зангър

ПОДКРЕПА ОТ САН ФРАНЦИСКО: Джоузеф Кастън, Робърт Дароф, Елън Халър, Касис Хенри, Теймар Хъруиц, Марк Джейкъбс, Йъни Лий, Пери Союгенк, моите колеги от Университетската болница

ПОДКРЕПА ОТ ДРУГИ МЕСТА: Майкъл Бенет, Едуард Голян, семейство Гордън, Мери Виктория Робинс, Лорънс Стърн

ПОДКРЕПА ОТ КУЧЕ: Лоти

ПОДКРЕПА ВЪВ ВСИЧКО, ОТКАКТО СЪМ СЕ РОДИЛ:
сестра ми Ребека Базел

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Всички части на книгата, освен тази страница, благодарностите и посвещението са художествена измислица. Дори цитатът от Камю е сътворен от мен. Би било много лоша идея да ми повярвате, особено що се отнася до медицинската информация.

1

Отивам си аз на работа, спирам да погледам как един гълъб се бие с плъх в снега и някакъв тъпанар се опитва да ме обере! Естествено, има и пистолет. Приближава ме отзад и опира дулото в тила ми. То е студено и усещането е дори приятно — като при акупресура.

— Не мърдай, докторче — вика той.

Е, това поне е някакво обяснение. Дори в пет часа сутринта такива като мен не привличат обирджииите. Приличам на каменна статуя от Великденския остров. Но тъпанарът е видял сините памучни панталони под палтото ми и зелените медицински чехли и е решил, че нося опиати и пари. И че може би дори съм положил някаква клетва да не му наричам тъпанарския задник, когато се опитва да ме обере.

Аз имам толкова малко опиати и пари, че не знам дали на мен ще ми стигнат за деня. И, доколкото си спомням, единствената клетва, която някога съм полагал, е първо да не вредя. Мисля си, че този момент вече сме го изпуснали.

— Добре — казвам аз и вдигам ръце.

Плъхът и гълъбът изчезват. Бъзльовци.

Обръщам се. Движението ми отмества пистолета от черепа ми и позиционира вдигнатата ми дясна ръка на лакътя на тоя тъпанар. Рязко го дръпвам нагоре, от което сухожилията му изпукват като тапа от шампанско.

Нека да спрем за малко, за да разгледаме вълнуващата конструкция на лакътя.

Двете кости на предмишницата, улна и радиус, се движат независимо една от друга и освен това се завъртат. Можете да се убедите в това, като обърнете дланта си нагоре — в това положение двете кости на предмишницата са успоредни — а после надолу — в това положение са кръстосани като хикс.^[1]

По тази причина те имат нужда от сложен застопоряващ механизъм при лакътя, където сухожилията обгръщат краищата на

костите подобно на изолиращата лента, с която се обвива ръкохватката на тенис ракетата. Така че е адски неприятно да скъсате тези сухожилия.

Сега обаче двамата с тоя тъпанар имаме още по-сериозен проблем. А именно, че докато дясната ми ръка е заета да прецаква лакътя му, лявата — която някак си се е озовала вдигната до дясното ми ухо — в момента се устремява към гърлото му с цел саблен удар.

Ако целта се изпълни, ще натроша крехките хрущялни пръстени, които държат трахеята му отворена, за да диша. Следващия път, когато се опита да си поеме въздух, ще се образува вакуум и дихателната му тръба ще се свие като анус, така че до преселването му в отвъдното ще му останат пет-шест минути живот. Дори ако пожертвам рекламната си химикалка на „Пропулсатил“, за да се опитам да му направя трахеотомия.

Така че решавам да го пожаля и променям траекторията на ръката си. Тя подминава брадичката му, дори устата му — това щеше да е много гадно — и в крайна сметка стига до носа.

Той хлътва като мека глина. Мека глина, в която има съчки. Тъпанарят се свлича в безсъзнание на тротоара.

Проверявам дали съм спокоен — нищо ми няма, просто съм малко раздразнен — и тежко се отпускам на колене до него. В тази работа, както и сигурно във всяка друга, правилното планиране и самообладанието са много по-важни от бързината.

Не че точно тази ситуация изисква кой знае какво планиране или самообладание. Завъртам тъпанаря настрани, за да не се задуши, и сгъвам здравата му ръка под главата, за да не лежи на ледения тротоар. После проверявам дали все още диша. Не само че диша, но дори го прави с апетит към живота и слюнка на мехурчета. А и пулсът на китките и глезените му е приличен и равномерен.

И както винаги в такива ситуации си представям как се обръщам към най-страхотния от всички лекари — професор Мармосет — с въпроса дали вече мога да си ходя.

И както винаги в такива ситуации си представям как професор Мармосет ми отговаря: „Не. Какво щеше да направиш, ако това беше собственият ти брат?“.

Въздъхвам. Аз нямам брат. Но знам какво има предвид.

Подпирам изкълчения лакът на тъпанаря с коляното си и дърпам предмишницата дотолкова, че да не скъсам мускулите, а после бавно я отпускам до положението, в което оказват най-малко съпротивление. Това го кара да изръмжи от болка, но какво толкова: в спешното отделение щяха да направят точно същото, но тогава вече щеше да е в съзнание.

После го претърсвам за мобилен телефон. Естествено, че няма, а не искам да използвам моя. Ако беше собственият ми брат, дали щеше да иска да насъска ченгетата по мен?

Накрая нарамвам тъпанаря. Струва ми се лек и миризлив — като хавлия, пропита с урина.

Освен това, преди да се изправа, прибирам и пистолета му.

Пистолетът е пълен боклук. Две парчета пресована ламарина — дори няма ръкохватка — и една цев, която не сочи съвсем напред. Изглежда така, все едно в предишния си живот е бил съдийски пистолет на писта за лекоатлети. За момент ми хрумва, че не е чак толкова страшно, задето в САЩ има 350 милиона огнестрелни оръжия. После обаче виждам лъскавите медни ризи на куршумите и си спомням колко е лесно да убиеш човек.

Най-добре да го изхвърля. Да изкривя цевта и да го пусна в някоя шахта.

Но все пак го прибирам в задния джоб на панталоните си.

Старите навици не умират толкова лесно.

В асансьора на болницата срещам едно русо миньонче, представителка на фармацевтична компания, с къса черна рокля и куфарче на колелца. Гърдите ѝ са плоски, а извивката на гърба ѝ подчертава задничето, така че прилича на сексапилно бобче. Давам ѝ двайсет и шест^[2]. Попрекалила е със слънчевите бани, а носът ѝ изглежда така, все едно си е правила пластична операция, но не е. Има и лунички, а зъбите ѝ са най-чистото нещо в цялата болница.

— Здравсти — казва тя с провинциален акцент. Май е от щата Оклахома. — Познаваме ли се?

— Все още не — отговарям.

Мисля си, че сигурно е отскоро на тази работа, иначе нямаше да й дадат най-гадната смяна.

— Санитар ли си? — пита ме тя.

— Не, стажант по вътрешни болести — отговарям аз.

Стажантите са специализанти, които работят за първа година в болницата и са се дипломирали най-много преди година, така че обикновено са около седем години по-млади от мен.

— Еха — казва бобчето. — Много си готин за лекар.

Ако под „готин“ разбира мъж, който изглежда брутален и тъп (опитът ми показва, че повечето жени разбират точно това), наистина е права. Туниката на екипа ми е толкова тясна, че се виждат татуировките на раменете ми.

На лявото ми рамо има жезъл със змии, а на дясното — Звездата на Давид^[3].

— От Оклахома ли си? — питам аз.

— Ами всъщност да — отговаря тя.

— И си на двацет и две?

— За съжаление не. На двацет и четири съм.

— Даже с две повече — отбелязвам аз.

— Да не издребняваме, че става скучно.

— Засега не е. Как се казваш?

— Стейси — отговаря тя, като провлачва първата сричка от името си и пристъпва към мен с ръце зад гърба.

На това място трябва да отбележа, че хроничното лишаване от сън толкова много напомня на злоупотребата с алкохол, че настроението в болниците често е същото като на някакво гигантско, безкрайно коледно парти в офиса. С тази разлика, че на коледното парти в офиса никой не се кани да ти нареже на филийки панкреаса.

Освен това може би трябва да отбележа, че на представителките на фармацевтичните компании, които са по една на приблизително всеки седем лекари в САЩ, буквално им се плаща, за да флиртуват с тях. Или дори направо да правят секс с лекарите — не, не съм сигурен.

— За коя компания работиш? — питам аз.

— „Мартин-Уайтинг Алдомед“ — отговаря тя.

— Имаш ли моксфан?

Моксфан е лекарството, което се дава на пилотите на бомбардировачи, когато трябва да излетят от щата Мичиган, да

бомбардират Ирак и да се върнат до щата Мичиган, без да спират за почивка. Може да се приема вътрешно, а може да се използва и за гориво на самолета.

— Ами всъщност да — отговаря тя. — А ти какво ще ми дадеш?

— Ти какво искаш?

Тя е застанала точно под мен.

— Какво искам аз? Ако се замисля за това, ще се разплача. Не ми казвай, че искаш да ме видиш как плача.

— По-добре, отколкото да ходя на работа.

Тя ме плясва закачливо по ръката и се навежда, за да отвори чантата си. Ако носи някакво бельо, явно е изработено с технология, която ми е непозната.

— Ами например искам да имам кариера. Или да нямам три съквартирантки. Или родители, които си мислят, че по-добре да си бях останала в Оклахома. Не знам дали можеш да ми помогнеш за това.

Тя се изправя с една мостра моксфан и чифт гумени ръкавици, производство на „Мартин-Уайтинг Алдомед“, цена осемнайсет долара. И казва:

— Междувременно мога поне да ти демонстрирам новите ни ръкавици.

— Знам ги — отговарям аз.

— А знаеш ли какво е да се целуваш през тях?

— Не.

— И аз не знам. Обаче ми е адски любопитно.

Стейси натиска бутона за спиране на асансьора с хълбока си.

— Опа — казва тя.

После разкъсва плика на една от ръкавиците със зъби и аз започвам да се смея. Нали се сещате за онова чувство, когато не сте съвсем сигурни дали разговаряте с истинско човешко същество, или просто се опитват да ви преметнат?

Обожавам това чувство.

— В отделението е пълен кошмар — казва ми Акфал, колегата ми стажант, когато най-сетне отивам да го сменя.

„В отделението е пълен кошмар“ за стажантите е същото като „Здравей“ за обикновените граждани.

Акфал е египтянин с виза „Джей“ по обменни програми. Визите „Джей“ са дипломанти от чуждестранни медицински университети, на които могат да им отнемат разрешителното за работа в САЩ, ако преките им ръководители не са доволни от тях. Друга подходяща дума, с която могат да се наричат, е „роби“. Подава ми разпечатка на настоящите пациенти — той също си има такава, но неговата е издраскана и намачкана — и ми разказва какво става. Бла-бла-бла-бла в стая 809 в южното крило. Бла-бла-бла възпаление на дебелото черво. Бла-бла 37-годишна жена за редовно назначена химиотера-бла-бла. Бла-бла-бла-бла-бла. Няма начин да разберете нещо, дори да се опитвате.

Докато слушам, се облягам на преградната стена на регистратурата, което ми напомня, че продължавам да нося пистолет в задния вътрешен джоб на панталоните си^[4].

Трябва да го прибера някъде, но съблекалнята е на четири етажа от тук. Мога да го скрия зад учебниците в стаята на сестрите. Или под леглото в кабинета за прегледи. Всъщност няма значение, стига да се концентрирам достатъчно, за да не забравя после къде съм го оставил.

Най-сетне Акфал млъква.

— Разбра ли всичко? — пита ме той.

— Аха — отговарям аз. — Прибери се да се напиш.

— Добре — казва Акфал.

Акфал нито ще се прибере, нито ще се напиш. Акфал ще отиде да попълва застрахователна документация в продължение на поне четири часа, защото прекият ни ръководител, доктор Норденскърк, му е наредил да го направи.

Просто на езика на стажантите „Прибери се да се напиш“ е същото, което на езика на обикновените граждани е „Довиждане“.

При визитацията в 5:30 ч. сутринта обикновено поне десетина пациенти казват, че биха се чувствали добре, ако от тъпия персонал не ги будят през четири часа, за да ги питат как се чувстват. Други не споделят тази мисъл, ами се оплакват, че някой им е откраднал плейъра, лекарствата или нещо друго. И в двата случая претрупват прегледа, като много внимават за „ятрогенни“ (предизвикани от лекаря) и „нозокомиални“ (предизвикани от болничните условия)

усложнения — взети заедно, те са осмата най-популярна причина за смъртните случаи в САЩ. После си плюете на петите.

А понякога се случва нито един от пациентите да не се оплаче. Това винаги е лош знак.

Петата или шестата стая, в която влизам, е на Дюк Мосби — пациентът, който със сигурност ми е най-малко неприятен. Чернокож на деветдесет години, приет с усложнения от диабет, които към този момент включи гангрена на двата крака. Бил е един от десетте чернокожи американци, които са служили в специалните части през Втората световна, а през 1943-та е избягал от затвора за военнопленници в Колдиц. Преди две седмици пък избяга точно от тази стая в Католическата Полница в Манхатън. По долни гащи. През януари. Оттам и гангрената. Диабетът прецаква кръвообращението, дори ако носите обувки. За мой късмет тогава на смяна беше Акфал.

— Как е, докторе? — пита ме той.

— Горещо-долу, сър — отговарям аз.

— Не ми викай „сър“ — казва той. — Все пак си изкарвам прехраната с честен труд.

Винаги ми отговаря така. Това е някаква армейска шега — нещо свързано с това, че не е бил офицер или нещо подобно.

— Кажете ми нещо ново, докторе — казва ми той.

Знам, че няма предвид нещо ново по въпроса за здравословното си състояние, което почти никога не го интересува. Затова си измислям някакви глупости за правителството. И без това няма как да провери.

Докато сменям превръзките на вонящите му крака, подхвърлям:

— Освен това, докато идвах на работа тази сутрин, видях как един плъх се бие с един гълъб.

— Честно? И кой победи?

— Плъхът — отговарям. — С лекота.

— Изглежда логично плъх да победи гълъб — съгласи се той.

— Странното е, че гълъбът не се отказваше — продължих аз. — Всичките му пера бяха оскубани и целият беше в кръв. Всеки път, когато атакуваше, плъхът го захващаше само веднъж и пак го събаряше по гръб. Сигурно трябва да съм на страната на бозайниците, но все пак ми стана гадно.

Преслушвам го със стетоскопа. Гласът на Мосби изкънтява в слушалките ми:

— Тоя плъх сигурно здравата е ядосал гълъба, за да не се отказва при това положение.

— Дума да няма — отговарям аз.

Ръчкам го по корема, като се опитвам да предизвикам чувство на болка. Мосби, изглежда, не усеща нищо.

— Виждал ли си сестрите тази сутрин? — питам го аз.

— И още как. Постоянно влизат и излизат.

— А от онези с късите бели полички и касинките?

— Много пъти.

Да, бе. Ако видите жена, облечена по този начин, това със сигурност не е медицинска сестра, а стриптийзьорка. Проверявам лимфните възли на врата на Мосби.

— Искаш ли да ти кажа един виц за лекари? — пита ме Мосби.

— Давай.

— Един лекар казва на свой пациент: „Имам две лоши новини. Първата е, че си болен от рак“. Пациентът казва: „Божичко! Каква е втората новина?“. Лекарят казва: „Болен си и от Алцхаймер“. А пациентът: „Е, поне не съм болен от рак!“.

Аз се смея. Както всеки път, когато ми казва този виц.

На леглото по-близо до коридора — някогашното легло на Мосби, преди главната сестра да реши, че е по-малко вероятно да избяга отново, ако го премести на метър и половина по-далеч от вратата — лежи непознат бял дебелак с късо подстригана руса брада и теме, но с кичури на тила. На четирийсет и пет години. Лежи на една страна, лампата му свети и той е буден. По-рано погледнах на компютъра и видях, че „основното му оплакване“ — това, което самият пациент е казал за себе си и което по правило звучи идиотски — е „болка в задника“.

— Боли те задникът, така ли? — питам го аз.

— Аха — отговаря той и скърца със зъби. — А сега и рамото.

— Да започнем със задника. Откога те боли?

— Вече казах. Всичко е написано в картоната.

Да, сигурно. Поне в картоната, който е на хартия. Но тъй като въпросният картон може да се иска от пациентите и да се използва в съда, лекарите обикновено не си правят труда да пишат четливо. Специално този на човека с болния задник прилича на детска рисунка на развълнувано море.

Колкото до файла в компютъра, който не е официален документ и следователно съдържа по-важната информация — там до „основно оплакване — болка в задника“ пишеше само следното: „ташак? ишиас?“. Дори не знам дали в случая „ташак“ означава тестис или откачалка.

— Видях — отговарям аз. — Но понякога има полза да го разкажеш отначало.

Не ми вярва, но какво друго може да направи?

— Ами задникът взе да ме боли — започва той, изпълнен с омраза към мен. — И ме болеше все повече и повече през последните две седмици. Накрая дойдох в спешното отделение.

— Дошъл си в спешното, защото те боли задникът? Трябва доста да те боли.

— Адски ме боли, по дяволите.

— Дори в момента? — питам, като поглеждам системата с болкоуспокояващи.

С толкова дилорид в кръвта би трябвало да не го боли дори ако си свали кожата с белачка за картофи.

— Дори в момента. И не си мисли, че съм наркоман. А сега започна да ме боли и рамото, мамка му.

— Къде?

Той ми посочва едно място по средата на дясната ключица. Не бих го нарекъл точно „рамо“, но както и да е.

Нищо не се вижда.

— Така боли ли? — питам и леко го ръчкам на посоченото място.

Мъжът изкрещява от болка.

— Кой е там?! — провиква се Дюк Мосби от съседното легло.

Дръпвам завесата, така че да ме види.

— Аз съм, сър.

— Не ми викай „сър“... — започва той.

Пак дръпвам завесата и се обръщам към картоната на човека с болката в задника. Температура 37 градуса, кръвно налягане 120/80,

дихателна честота 18/мин, пулс 60/мин. Всичко е съвсем нормално. И точно същото, както на картоната на Мосби и на всички останали пациенти тази сутрин. Проверявам челото на човека с болката в задника с ръка, все едно съм майка му. Гори.

По дяволите.

— Трябва да минеш на скенер — казвам му аз. — Виждаш ли си някакви сестри тук?

— Не, от снощи не съм.

— По дяволите — казвам на глас.

И, да, естествено, пет стаи по-надолу по коридора намирам и една умряла жена със застинало изражение на абсолютен ужас и картон, на който пише „Температура 37 градуса, кръвно налягане 120/80, дихателна честота 18/мин, пулс 60/мин“. Въпреки че цялата й кръв се е спуснала толкова надолу в тялото й, че все едно е легнала във вана с пет сантиметра синьо мастило.

За да се успокоя малко, отивам да се скарам с двете старши сестри. Едната е дебела ямайка, която е заета да попълва някакви чекове. Другата е ирландска скумрия, която рови нещо в интернет. Познавам ги и двете и дори са ми симпатични — ямайката понякога носи храна в болницата, а ирландката има толкова гъста брада, че я носи на катинарче. Не се сецам за друг човек, който толкова ясно да казва на света да ходи да се шибва.

— Не е наш проблем — отговаря ми ирландката, след като спирам да крещя. — И нищо не можем да направим. Нощна смяна бяха ония тъпи курви от Латвия. Сигурно в момента се опитват да шитнат мобилния на умрялата.

— Ами уволнете ги — предлагам аз.

Двете сестри започват да се смеят.

— Ако не си забелязал, в болницата не достигат медицински сестри — казва ми ямайката.

Забелязал съм. Явно вече сме използвали всички сестри от Ямайка, Филипините и Югоизточна Азия, защото в момента напредваме през Източна Европа. Когато членовете на култа на висшата раса, живеещи в колония, основана от сестрата на Ницше в

Парагвай, решат да се върнат към цивилизацията, поне няма да останат безработни.

— Отказвам да пиша смъртния акт — заявявам аз.

— Супер — отговаря ирландката, завряла нос в екрана на компютъра. — Ще прецакаш пакистанец, а?

— Акфал е египтянин — отговарям. — И няма да го прецакам. Нека го напишат латвийските кучки. Точка по въпроса.

Ямайката тъжно поклаща глава.

— Това няма да възкреси жената. Ако ги накараш да попълнят акта, те ще се направят на ударени.

— Не ми пука.

— Парнела? — пита ямайката.

— И на мен не ми пука — отговаря ирландката и добавя под носа си нещо като „върви на майната си“.

По реакцията на ямайката се разбира, че ирландката говори за мен, а не за нея.

— Кажете им да попълнят акта — подхвърлям и излизам.

Вече ми е по-добре.

Но дори след това все пак трябва да си почина малко. Моксфанът, който сдъвках преди половин час, се смесва с декседрина, който намерих в едно пликче в джоба на престилката си и изгълтах в случай, че действието на моксфана се забави, така че нещо не мога да се съсредоточа. Хваща ме прекалено бързо.

Обожавам декседрина. Хапчето е с форма на щит, с вертикална черта по средата, така че прилича на вулва^[5].

Но дори когато не се смесва с други лекарства, декседринът понякога не ви позволява да се съсредоточите. Когато го смесите с моксфан, всичко направо започва да се размазва пред очите ви.

Така че отивам в стаята на лекарите да се поосвестя и може би да изпия някой бензодиазепин от запасите си, скрити под матрака.

Макар и замаян, разбирам, че вътре има някой — още в мига, в който отварям вратата. В стаята вони на лош дъх и пот.

— Акфал? — питам аз, макар да съм сигурен, че не е той.

Миризмата на Акфал е нещо, което ще ме преследва и в гроба. Но това е по-неприятно. По-неприятно дори от краката на Дюк Мосби.

— Не, човече — отговаря един немощен глас от леглото.

— Тогава кой е, по дяволите? — изръмжавам.

— Сянката на хирурга^[6] — отговаря гласът.

— А защо си в стаята на лекарите? — питам го аз.

— Търсех си място да дремна, човече.

Всъщност иска да каже „Търсех си място, където никой няма да ме намери“.

Супер. Не само че е увонял помещението, ами използва и единственото легло, защото на другото има пълното течение на списание „Oui“ от 1978-а до 1986-а, а от личен опит знам, че е голяма мъка да го разчистите от там.

Мисля си да го оставя да спи, защото в обозримо бъдеще в стаята и без това ще вони нетърпимо. Но съм изнервен, както мога да бъда изнервен само от моксфана, пък и винаги трябва да се спазва йерархията.

— Давам ти пет минути да се изметеш — казвам му аз. — После ще ти излея една бутилка с урина на главата.

На излизане светвам лампата.

Вече се чувствам малко по-съсредоточен, но не чак толкова, че да говоря с пациенти, затова отивам да проверя лабораторните резултати на компютъра. Акфал вече е преписал повечето от тях на картоните. Но един от пациентите на доктор Норденскърк има съвсем истинска здравна застраховка, така че Акфал не го е пипнал с пръст. Доктор Норденскърк не позволява на хора, които не са от бялата или жълтата раса, да се занимават с пациенти, които имат застраховка.

Затова преглеждам доклада на компютъра. В него има сума ти лоши новини за някакъв пациент, който се казва Николас Лобруто. В главата ми веднага се включва предупредителната аларма за италиански имена, но съм почти сигурен, че не съм чувал за този. Така или иначе, мафиотите — както повечето други хора, които имат финансови възможности — не идват да се лекуват в Католическата болница в Манхатън. Точно за това ми позволиха да работя тук.

Най-важната фраза в доклада от лабораторията е положителна проба за клетки от типа „камък в пръстен“. Под микроскопа тези клетки приличат на пръстен с диамант, защото клетъчното ядро, което

обикновено е в центъра, е избутано чак до стената на клетката от протеините, произвеждани непрекъснато от болната клетка. Когато видите такива клетки под микроскопа, това обикновено означава рак на стомаха или нещо, което е било рак на стомаха, но вече има разсейки на други места. Например в мозъка или в белите дробове.

Ракът на стомаха по принцип не е приятно нещо, но специално този с клетките, които приличат на пръстен с диамант, е най-гаден. Повечето видове рак на стомаха просто пробиват дупка в стомашната стена, така че могат да ти изрежат половината стомах и имаш шансове да оживееш, ако не държиш да ходиш по голяма нужда като хората. Специално този рак обаче обхваща лигавицата на стомаха и създава нещо, което на жаргон се нарича „мях“. Тогава целият орган е за боклука. Но по-рано, още преди да се постави диагнозата, обикновено е направил метастази на други места.

Резултатите от скенера на стомаха на Николас Лобруто не са ясни по въпроса дали има метастази. (Макар че като допълнително усложнение сега пациентът има шанс 1 на 1200 да се разболее от някакъв друг вид рак само защото е облъчван от самия скенер. Ако доживее да се разболее, разбира се.) Единствено хирургическа намеса може да отговори на този въпрос.

А междувременно в 6:30 ч. сутринта аз трябва да му съобщя всичко това.

Мистър Лобруто? Търсят ви на първа линия. Не се представи, но звучеше като Оная с косата.

Малко ми е рано, но ми се ще да изпия едно за кураж.

Лобруто е настанен в „Анадейл“, миниатюрното луксозно крило на болницата. Крило „Анадейл“ се преструва на хотел. На рецепцията има линолеум с шарки, които имитират дърво, а един тъпанар със смокинг свири на пиано.

Но ако наистина беше хотел, щеше да предлага по-добро медицинско обслужване.^[7]

В крило „Анадейл“ наистина има медицински сестри със сексапил от 60-те години. Нямам предвид, че са сексапилни по начина, характерен за 60-те, а че са били сексапилни през 60-те — когато са

постъпили на работа в Католическата болница в Манхатън. Сега са преди всичко озлобени и откачени.

Една от тях кресливо ме пита къде си мисля, че отивам, докато минавам покрай рецепцията, но аз не ѝ обръщам внимание, а продължавам към „апартамента“ на Лобруто.

Отварям вратата и трябва да призная, че вътре е доста приятно за болнична стая. Има подвижна стена, която в момента е отворена, но разделя помещението на „хол“ — където могат да ви идват на свиждане и да се храните заедно с роднините си на осмоъгълна маса от винил, така че да се чисти лесно от повръщаното — и „спалня“, където има истинско болнично легло. Цялото помещение е опасно с френски прозорци, през които в момента се вижда как река Хъдсън улавя първата светлина на зората.

Гледката е зашеметяваща. Това са първите прозорци, през които поглеждам, откакто съм дошъл на работа. Лобруто е с гръб към тях на леглото си, така че ме разпознава пръв, преди аз да го позная.

— Мамка му и прасе! — казва той, като се опитва да изпълзи подалеч от мен по леглото, но системите го държат здраво. — Ти си Мечока! Изпратили са те да ме очистиш!

[1] Можете дори да ги сравните с костите на подбедрицата си, където същата конструкция не е претърпяла еволюция. Двете кости на подбедрицата, тибия и фибула, са неподвижни една спрямо друга. Повъншната, фибулата, дори не поддържа тежестта на тялото. Всъщност дори могат да ви я извадят — за трансплантация или нещо подобно — и стига да не прецакат глезена или коляното ви, ще можете да ходите. ↑

[2] Лекарите винаги знаят на колко години сте. Обикновено ви питаме за възрастта, за да проверим дали лъжете за други неща. Има си различни техники — сравняваме брънките на врата с вените на ръцете и прочие — но всъщност няма нужда. Ако преглеждате по 30 души на ден и ги питате на колко години са, и вие ще се научите да познавате. ↑

[3] Татуировката на лявото ми рамо — крилат жезъл с две змии — показва символът на Хермес, бога на търговията. Символът на Асклепий, т.е. на медицината, бил жезъл без крила, с една змия. Откъде можех да знам? ↑

[4] Лекарските панталони са с две лица, защото може да се наложи спешно да правите анестезия или нещо подобно, но да сте толкова капнали, че да си ги обуете наопаки. ↑

[5] Всъщност на латински терминът за срамно окосмяване буквално означава щит, макар че при натуралните хора само женските пубисни косми са с такава форма. Срамното окосмяване на мъжете е с ромбоидна форма и се стеснява към пъпа, както и към чатала. От това следва, че жените, които се бръснат в ромбоидна форма, подсъзнателно се опитват да ви го начукат. ↑

[6] Това наистина е професия, но е толкова безинтересна, че няма да ви разказвам за нея. ↑

[7] Не вярвайте, че с повече пари можете да си купите по-лошо медицинско обслужване? Дори не е нужно да си спомняте безбройните проучвания, които показват, че в САЩ се харчат два пъти повече пари на глава от населението от всяка друга държава, а качеството на медицинското обслужване е на трийсет и седмо място в света. Просто вижте Майкъл Джексън. ↑

2

Едно лято в колежа отидох в Ел Салвадор да работя като доброволец по регистрацията за гласуване на местните племена. В едно от селата, където бях, някакъв алигатор отхапа ръката на едно момче, докато ловеше риба, и детето щеше да умре пред очите ми, ако един от другите американски доброволци не се беше оказал лекар. Точно в този момент реших и аз да уча медицина.

Слава на бога, това изобщо не е вярно. Всъщност аз почти не съм се вясвал в колежа, но когато кандидатствате в медицинска академия, трябва да си приготвите някаква подобна история. Или това, или как в детските години сте боледували от някаква болест, която е била излекувана толкова успешно, че сега можете да работите по сто и двайсет часа седмично и пак да сте доволни от живота.

Историята, която в никакъв случай не бива да разказвате, е, че сте поискали да станете лекар, защото дядо ви е бил лекар, а той винаги ви е бил пример в живота. Не знам защо е така. Сещам се и за по-неподходящи причини някой да поиска да следва медицина. Освен това моят дядо наистина беше лекар и наистина ми беше пример в живота. Доколкото мога да преценя, двамата с баба ми бяха преживели една от най-вълнуващите любовни истории на двайсети век, а освен това бяха последните наистина свестни хора на Земята.

Двамата притежаваха особено достойнство, лишено от чувство за хумор, до което никога не съм успявал да се доближа, и безкрайно съчувствие към онеправданите, което едва успявам да си представя. Бяха духовни хора и, изглежда, искрено се наслаждаваха на играта „Скрабъл“, обществената телевизия и четенето на дебели, полезни книги. Дори се обличаха официално. И макар че бяха граждани от един изчезващ вид, те проявяваха разбиране към онези, които не бяха като тях. Например, когато майка ми, напушена до припадък, ме роди в някакъв ашрам в Индия през 1977 г., а после поиска да продължи към Рим с приятеля си (баща ми), дядо и баба пристигнали със самолет и ме откарали в Ню Джързи, където ме отгледаха.

И все пак няма да е честно да твърдя, че съм поискал да стана лекар, защото обичах и уважавах дядо и баба — мисля си, че дори не ми е хрумвало да го направя преди един определен момент от живота ми, осем години след като ги убиха.

Двамата бяха убити на 10 октомври 1991 г. Бях на четиринайсет години и след четири месеца щях да стана на петнайсет. Прибирах се вкъщи от един приятел към шест и половина вечерта, което през октомври в Уест Ориндж е достатъчно късно, за да се палят лампите. Лампите вкъщи не бяха запалени.

По това време дядо ми вече не се занимаваше с хирургия, но продължаваше да работи като лекар доброволец, а баба ми работеше на доброволни начала в библиотеката на Уест Ориндж, така че и двамата трябваше да са се прибрали. Освен това стъклото на входната врата — от онова стъкло, в което има въздушни мехурчета и изглежда мътно — беше счупено, все едно някой го беше разбил, за да отвори вратата отвътре.

Ако някога ви се случи нещо такова, веднага се махайте от там и се обадете в полицията. В къщата все още може да има някой. Аз обаче влязох, защото се уплаших, че дядо и баба ще пострадат, ако не го направя. Вие вероятно също ще влезете.

Двамата бяха между дневната и трапезарията. Баба ми беше простреляна в гърдите и лежеше по гръб в дневната, а дядо ми, който се беше превил на две, след като го бяха простреляли в корема, лежеше по очи в трапезарията. Ръката на дядо държеше ръката на баба.

Бяха мъртви от известно време. Кръвта се беше просмукала в килима и лепнеше по обувките ми, а после, когато легнах на него, и по лицето ми. Обадих се на 911, след което отидох и легнах между тях.

В спомените ми цялата картина е в ярки цветове, което е интересно, защото сега знам, че когато осветлението е слабо, човешкото око всъщност не различава цветовете. Мозъкът ни си представя какви би трябвало да бъдат цветовете и ги полага вместо нас.

Знам, че зарових пръсти в сивите им коси и се притиснах в тях. Когато линейката най-сетне пристигна, единственото, което можеше да се направи, беше да ме махнат от там, та полицаите да фотографират

мястото на престъплението, преди общинските служители от моргата да откарат трупите.

Особената ирония в историята на дядо и баба беше и това, че бяха преживели един много по-сложно организиран опит за убийство петдесет години по-рано. Според легендата двамата се бяха запознали в Беловежката гора в Полша през зимата на 1943 г., когато са били на петнайсет — съвсем малко по-възрастни от мен в деня, когато ги намерих убити. Двамата заедно с група свои връстници, наскоро хванали гората, се криели в снега и се опитвали да избият достатъчно голям брой от членовете на хайките за лов на евреи, които действали в този район, така че поляците да ги оставят на мира. Никога не са ми казвали какво точно е включвало това, но очевидно е било доста ожесточено, защото през 1943-та Херман Гьоринг е имал вила в южния край на Беловежката гора, където заедно с гостите се е обличал като римски сенатор, и със сигурност е знаел кой друг живее в същата гора. Освен това един заблуден взвод от шеста армия на Хитлер изчезнал безследно в тази гора през същата зима, докато се придвижвал към Сталинград. В интерес на истината в Сталинград и без това щяха да загинат до един.

В крайна сметка дядо и баба били заловени с измама. Някакъв човек от Краков на име Владислав Будек някак си успял да им съобщи, че братът на баба ми, който работел в Краков като шпионин на епископа на Берлин^[1], е бил заловен и транспортиран в „гетото“ Подгуже, временна спирка по пътя към лагерите на смъртта. Будек твърдял, че може да измъкне брата на баба ми срещу 18 000 злоти, или каквито там проклети пари са използвали по онова време. И тъй като дядо и баба нямали пари, а освен това не вярвали много на този човек, отишли сами в Краков, за да проверят как стоят нещата. Тогава Будек се обадил на полицията и ги предал, при което ги пратили в Аушвиц.

Типично за дядо и баба, по-късно те разказваха, че са извадили голям късмет, като са ги изпратили в Аушвиц, защото това не само било по-добре от варианта да ги застрелят в някаква гора, но и от варианта да ги изпратят в лагер на смъртта^[2].

В Аушвиц те на два пъти успели тайно да си разменят писма и според тях това било достатъчно, за да преживеят много по-лесно

всички лишения, докато ги освободят.

Погребението беше организирано от вуйчо Бари, брата на майка ми, който беше откачил и беше станал ортодоксален евреин. Дядо и баба със сигурност се изживяваха като евреи — бяха посещавали и подкрепяли Израел и бяха изумени колко бързо светът е започнал да описва тази страна в най-черни краски — но за тях това означаваше, че имат определени морални и интелектуални задължения, а не че религията е нещо повече от измама, изцапана с кръв. Освен това майка ми вече беше изпробвала всички форми на бунт още преди Бари да започне, така че сигурно единственото, което му оставаше, беше да се облича като жител на еврейско гето в Полша от средата на XIX век.

Майка ми дойде на погребението и ме попита имам ли нужда да остане при мен в САЩ и не искам ли да отида при нея в Рим. Баща ми ми направи услугата да не се преструва изобщо: вместо това ми изпрати дълго, донякъде трогателно писмо за отношенията си със собствените си дядо и баба и за това, че всъщност никога не се чувстваш по-голям, независимо колко остаряваш.^[3]

Не беше трудно да убедим Бари да ме остави да живея в къщата на дядо и баба. На петнайсет вече бях много едър, а маниерите ми бяха като на застаряващ лекар от полско-еврейски произход. Обичах да играя бридж например. Освен това Бари и жена му не харесваха идеята собствените им четири деца да живеят с някой, който е бил изоставен при раждането, а по-късно е намерил дядо си и баба си жестоко убити. Ами ако някой ден и аз станех опасен?

Ами ако, наистина. Умен ход, мистър и мисис Бари!

В действителност аз сам търсех опасността. Както всяко друго американско дете на мое място примерите ми бяха Батман и Чарлс Бронсън в „Смъртоносно желание“. Не разполагах с техните средства, но нямаше нужда да правя и техните разходи. Дори не бях сменил килимите в къщата.

Реших, че нямам друг избор, освен сам да се заема със случая. Всъщност продължавам да мисля така и сега.

Например от личен опит знам, че ако отидете в гората и застреляте няколко сводници педофили, които живеят като първобитни хора — мъже, които са съсипали живота на стотици момичета — полицията ще се скъса от бачкане, докато се опитва да разбере кой е убиецът. Ще проверят и отходните канали, в случай че сте решили да си измиете ръцете, а преди това сте си пипнали косата. Ще търсят следи от автомобилни гуми.

Но ако двамата души, на които държите най-много на света, са жестоко убити от някакъв боклук, който е претърсил няколко шкафа и е откраднал видеото, това ще бъде пълна мистерия за полицията.

„Имаха ли някакви врагове?“

Врагове, които си нямат видео?

„Сигурно е бил някой наркоман.“

Наркоман с кола, ръкавици и късмета да не го види никой.

„Ще разпитаме съседите.“

„Ще ти се обадим.“

И тогава става очевидно кой ще въздаде справедливост: или вие, или никой.

Имате ли избор?

Всички различни бойни изкуства използват един и същ интересен номер. (Аз тренирах всичко от таекуондо през шито-рю карате до кемпо — като се местех от един миризлив салон в следващия и спазвах традиционното японско правило да се тренира поне толкова часове, колкото се спи.) Трябва да се държите като животно. И нямам предвид образно казано: наистина трябва да моделирате техниката си върху поведението на истински, точно определени животни. Например трябва да използвате „стила на жерава“ за прецизни, бързи атаки от разстояние или „стила на тигъра“ за агресивен бой отблизо. Идеята е една и съща: човешкото същество е най-неподходящото животно за пример в ситуация на насилие.

И това се оказва вярно. Повечето хора по природа са ужасно слаби бойци. Свиват се, дърпат се, извързват се. Толкова са зле, когато трябва да се бият, че това всъщност е било еволюционно предимство — преди да започне масовото производство на оръжия, хората трябвало да впрегнат мозъка си, за да навредят на други хора, така че

по-умните са имали по-голям шанс да оцелеят. Всеки неандерталец може да ви повали и после да ви изяде, но колко от тях са останали, за да го демонстрират?

Или да вземем друг пример: акулата. Повечето видове акули се излюпват в тялото на майката и започват да се избиват веднага, още вътре. В резултат на това техният мозък е останал един и същ в продължение на шейсет милиона години, а нашият е ставал все по-сложен — допреди сто и петдесет хиляди години, когато сме започнали да говорим, превърнали сме се в хора и еволюцията ни е станала технологична, а не биологична.

Има два начина да тълкуваме това. Единият е, че акулите безкрайно ни превъзхождат в еволюционно отношение, защото, ако си мислите, че и ние ще издържим шейсет милиона години, не сте наред. Другият е, че ние ги превъзхождаме, защото акулите почти със сигурност ще изчезнат преди нас, а краят им като биологичен вид (както и нашият) ще бъде предизвикан, от хората. В днешни дни е много по-вероятно човек да яде акула, отколкото обратното.

В крайна сметка обаче акулите са си по-добре от нас.

Защото хората разполагат с ума си и с възможността да предават знанията си на следващите поколения, а акулите разполагат само с добрите си стари зъби — но пък не се вижда те да страдат от това. А хората страдат, и още как.

Хората *ненавиждат* идеята за силни умове и слаби тела. Фактът, че ще повлечем тази планета със себе си, изобщо не ни успокоява. Вместо това се възхищаваме на атлетите и хората, които упражняват насилие, и мразим интелектуалците. Шепа зубрачи построяват ракета, която да изпратят на шибаната Луна, и кой се качва в нея? Рус мъжага, чието име означава „силни ръце“! Та тоя Армстронг не е могъл да върже две думи на кръст, когато се е върнал!

Ако се замислите, това е много интересно проклятие. Устроени сме да мислим и да създаваме цивилизация повече от всяко друго същество, което познаваме. Но в действителност единственото, което искаме, е да бъдем убийци.

Междувременно някъде около Деня на благодарността през 1991 г. започнах да чукам Мери-Бет Бренън от полицейското управление в

Уест Ориндж. Правехме го в нейния служебен форд — модел „Краун Виктория“ — защото беше омъжена, а полицаите не обичат да слизат от патрулките, когато са на смяна. В нейната кола имаше не само хлебарки, но и плъхове, защото тъпанарите от другите смени не се научиха да не хвърлят костите от пърженото пиле между седалките с твърда кожена тапицерия. Колата ѝ беше същински зоопарк.

Не искам да кажа, че не оценявах секса. Все пак никога преди това не бях правил секс с когото и да е, така че това представляваше сериозна промяна. Пък и нямах причина да смятам, че сексът би трябвало да е по-хубаво нещо, защото по принцип беше много по-различно от всичко, което бях гледал на кино или бях чел в книгите.

Но все пак подозирах, че сигурно има и нещо повече от това да си удрям главата в радиостанцията, докато една невъзможно мека и стара жена (тя е била по-млада от мен в момента и се оказва, че всички женски гърди са меки, но аз откъде да знам) се извива върху мен с униформа, смъкната до коленете, а аз през цялото време се чудя още колко по-силно трябва да я ръчкам, за да получа някаква истинска, смислена информация от полицейските детективи, които все пак трябва да знаят нещо за убийството на дядо и баба. Освен това е зима, така че всичко извън моята полицайка е замръзнало.

В крайна сметка полицай Бренън успя да ми съобщи мнението на детективите.

Те не смятали, че убийците са били нацисти — нито неонацисти, нито от старите, защото такива хора обикновено вдигали мерника на ортодоксалните евреи. Нито пък било обир, защото не било взето почти нищо, а освен това обирджиите обикновено избягвали по-възрастните хора — те винаги са си вкъщи и нямат много пари в брой. Малкото неща, които все пак бяха откраднати, вероятно се обяснявали с импулсивна кражба на момента или внимателен опит за прикриване на следите и отпращане на разследването в грешна посока.

— Тогава кой го е направил? — попитах Мери-Бет Бренън.

— Не ми казаха.

— Лъжеш — казах аз.

— Просто не искам да страдаш.

— Майната му.

И тя ми каза. Вероятно самите убийства са били смисълът на цялото мероприятие. Възрастните хора не са подходящи жертви за

обир, но са идеални мишени за убийство. Движат се бавно, има по-голям шанс да останат незабелязани дълго след като ги убият и както вече казах, винаги са си вкъщи. Всеки, който е решил да убие някого, без значение кого, би искал жертви като дядо и баба. А такива хора обикновено попадат в една от следните две категории: серийни убийци или гангстери, които кандидатстват за влизане в мафията.

В Уест Ориндж, щата Ню Джързи, в началото на 1992 г. човек трябваше да е голям тъпанар, за да заложи на варианта със серийните убийци.

Значи най-вероятно беше някой, който е искал да докаже, че е в състояние да убива, така че да има с какво да преговаря, когато отиде да предложи услугите си на мафията. Или по-скоро двама, защото куршумите в дядо и баба бяха изстреляни от различни оръжия.

Според един от детективите, които полицаи Бренън беше разпитала от мое име, това означавало, че има немалка вероятност да хванат тези двамата. Номерът с мафиотската омерта работел и в двете посоки — старите изнудват младите, но младите изпяват старите. Значи в крайна сметка полицаите щяха да чуят за двама определени тъпанари, които са били приети в мафията по едно и също време, и това щяха да бъдат нашите заподозрени.

Но това можеше да се случи и след няколко десетилетия, а дотогава вече да няма нито доказателства, нито интерес към случая. При това щеше да се случи само ако тези двамата наистина ги приемеха в мафията, вместо да ги отхвърлят или пък те просто сами да се откажат и да се върнат на работа в супермаркета.

Цялата теория беше доста слаба. И повърхностна.

Можело все пак да е някой сериен убиец. Или някакви наркомани.

Но хрътките не се отказват от лисицата, защото им бяга. Теорията за мафията беше единственото, с което разполагах, така че щях да работя по нея.

Пък и в живота ми нямаше нищо по-интересно. Един ден бях ръчкал Мери-Бет прекалено силно и тя се разплака на гърдите ми — тревожела се, че всъщност не я обичам.

Когато човек расте в северната част на щата Ню Джързи, чува какви ли не глупости за мафията и за бащите на разни познати, които били в нея. Но освен това чува и за едно определено военно училище в Съфърн, където на тържествата винаги се събират самодоволни типове с гъзарски шевролети камаро и златни вериги, които са толкова тежки, че ще им строшат огледалото, от което шмъркат кокаин. В него са учили ненормално голям процент от членовете на петте най-влиятелни мафиотски фамилии в щата.

Няма да кажа кое. Достатъчно е да спомена, че носи същото име като едно от най-известните военни училища в Англия, макар че е основано сто и петдесет години след Войната за независимост.

Бях очаквал да завърша католическо училище, но какво пък. И без това вече си правех лицевите опори.

През лятото се преместих. Училището беше скъпо, но аз още имах пари от завещанията и застраховката „Живот“. Освен това, както вече казах, нямах много други разходи.

Като военно училище беше пълна пунта. Имаше сбор в 7:30 ч. и в 14:30 ч., по 40 минути на ден маршова подготовка и тържествен парад веднъж в месеца. Имаше няколко абсолютни тъпанари, които приемаха всичко на сериозно, записваха се в училищните отбори и прочие, но всички останали само пушеха трева в тоалетните и прескачаха оградата до „Пица Хът“ на магистралата, за да се забиват с момичетата от девическото училище от другата страна на тенис кортовете и гората. Тоалетните в „Пица Хът“ бяха смесени.

Чакаше се на опашка, за да влезеш.

Постарах се да се сприятеля с Адам Локано. Избрах си него, защото беше доста известен в училището, а не защото имаше връзки с мафията. Всъщност дори не бях сигурен, че има такива, чак до покъсно, когато го попитах откъде му е прякорът Порното.

Бях чувал, че му викат така, защото е снимал порно с бавачката си, когато е бил на дванайсет.

— Ами, глупости — отвърна ми той. — Беше с някаква проститутка в Атлантик Сити. Човече, дори не помня как е станало,

толкова бях пиан. После някакъв задник от клуба, в който членува баща ми, откраднал касетата и направил копия за всички. Много тъп филм между другото.

В главата ми се включи аларма и аз веднага разбрах, че съм нагазил до коленете във водите на мафията. Но преди това нямаше как да знам, защото Локано беше различен от другите деца на мафиоти.

Беше на шестнайсет, колкото и аз. За разлика от мен беше пълен, с увиснали гърди, диагонални чертички на зърната и лице като на кученцето Друпи, с двойна брадичка и торбички под очите. Долната му устна беше прекалено месеста. Освен това, за разлика от мен беше готин. Гордееше се с външния си вид и дори в тъпите униформи, които трябваше да обличаме на парадите, успяваше да изглежда така, все едно цяла нощ се е запивал. В Лас Вегас. През 1960-а.

Друга част от чара му (отново такава, на която можех само да се удивлявам) беше способността да говори каквото си иска, без никакви задръжки. Говореше съвсем спокойно как лъска чекии, сере или как е влюбен в първата си братовчедка Дениз. Казваше си на секундата, когато се ядоса или се подразни от нещо — включително и в неизбежните случаи, когато се вкисваше от това колко по-добър съм от него в спортовете и в боя. Аз правех всичко възможно да избягвам такива ситуации, но все пак бяхме хлапета, при това уж във военно училище, така че от време на време се налагаше да го побеждавам. И винаги се впечатлявах колко лесно го преодоляваше Порното. Първо крещеше от гняв, после се размиваше и беше от ясно по-ясно, че и двете му реакции са съвсем искрени. Въпреки начина, по който се държеше, и твърдението му, че е прочел само една книга от край до край през целия си живот, той беше най-умното момче, което бях срещал.

Освен това беше толкова уверен в себе си, че се държеше дружелюбно с всякакви хора — зубрачи, персонала от кафето, всички — и беше достъпен. Не че не се наложи да поработя, за да се сближа с него. Престанах да се правя на интелектуалец от Стария континент и започнах да се обличам по-небрежно, да нося ретро слънчеви очила и верижка с корали. Налагах си да говоря по-бавно, по-дебело и възможно най-рядко. Един самотен гимназист трябва да се мотивира със смъртоносно сериозна причина, за да се впише в обществото. Няма как, ако не е готин.

Освен това започнах да продавам наркотици. Поддържах връзка с един зубрач от старото ми училище отпреди времето, преди да убият дядо и баба и всичките ми приятели да спрат да си говорят с мен, защото не знаеха какво да кажат. По-големият брат на зубрача беше дилър и ми даваше трева на пликчета по 250 грама и опаковки по един грам кокаин на добра цена. Според мен и двамата си мислеха, че ги вземам за лична употреба.

В крайна сметка се наложи да продавам по-ниско от цената, на която ги получавах — оказва се, че да си купувате приятели не е най-оригиналната идея на света — но системата работеше. Точно покрай тревата се запознах с Порното.

Един ден в училище той ми подаде една бележка, на която пишеше: „Братче, имаш ли повече?“.

Няма съмнение, че аз съм една от най-жалките божии твари — не по-добър от маймуна в джунглите на Южна Америка, която сere върху руините от храмовете на маите, защото не разбира какво представляват, и със сигурност по-лош от неандерталец. Но от всички жалки неща, които съм направил през живота си, най-лесно мога да разбера как съм си паднал по Адам Цокано и семейството му, когато съм бил на шестнайсет години.

Години по-късно федералните се опитаха да ме пречупят с факта, че само един абсолютен задник може да измине пътя от това да намери дядо си и баба си, застреляни от мафиотски боклуци, до това да заживее с мафиотски боклуци, да работи за тях, да се бори за одобрението им и да не може без тях. Но причините бяха очевидни.

Все пак има ченгета, които се провалят за седемдесет хиляди долара и половин килограм кокаин. А Локано ме направиха част от фамилията си. В буквалния смисъл, а не в смисъла на глупостите от мафиотските филми. Водеха ме на ски, по дяволите. Заведоха ме в Париж, а след това двамата с Порното отидохме до Амстердам с влака. По принцип не бяха от най-милите хора, но се отнасяха внимателно с другите и бяха забележително добри с мен. Освен Порното и родителите му имаше и двама по-малки братя. И никой в това семейство не изглеждаше измъчен и не размишляваше постоянно за геноцида. Сякаш всички бяха обърнати напред, към света и живота, а

не назад, към капана на смъртта, който не можеха да обяснят. И се държаха така, все едно нямат нищо против да ме вземат със себе си навсякъде.

Изобщо, ама изобщо не бях толкова силен, че да откажа на такова предложение.

Дейвид Локано, бащата на Порното, беше адвокат в една кантора с четирима партньори, с офис близо до Уолстрийт. По-късно разбрах, че само той в кантората се занимава с работа за мафията, но освен това само той изкарва някакви пари, за да не фалират всички. Носеше размъкнати, но скъпи костюми и имаше черна коса, по-дълга отзад на врата. Никога не успяваше да скрие точно колко е умен и способен, но когато беше със семейството си, постоянно се държеше така, все едно нищо не разбира и се възхищава от хората, които разбират. Всеки път, когато искаше да научи нещо ново — нещо за компютрите или дали да започне да играе скуош, или да започне зонвата диета, или нещо подобно — той питаше нас.

Майката на Порното се казваше Барбара и беше слаба и весела. Често правеше ордьоври и наистина се интересуваше от професионален спорт, или поне много добре се преструваше. Обичаше да казва: „О, моля ти се“. Например: „О, моля ти се, Пиетро, сега и ти ли започна да го наричаш Порно?!“.

(Между другото аз наистина се казвах Пиетро. Пиетро Брона.)

И накрая Порното. Да излизате с него не беше същото, като да ви промиват мозъка — в смисъл че промиването на мозъка обикновено има за цел да ви накара да приемете с желание една лайняна действителност, а излизането с Порното беше забавно. Но имаше същия ефект.

Да вземем този пример: кажете ми, какво струва една вечер на парти с огън на плажа? А ако точно тогава сте на шестнайсет години? А ако усещате топлината на огъня от едната страна на лицето си и хладния вятър от другата, и студения пясък по глезените и през дъното на джинсите, но устата на момичето, с което се целувате и едва виждате в тъмното, е гореща и влажна и има вкус на текила, и имате чувството, че общувате с нея на телепатично ниво, и освен това нямате никакви съжаления или разочарования в живота, защото все още си

мислите, че бъдещето ще бъде страхотно и, да, естествено, че сте претърпели някакви загуби, но изглежда разумно да се предположи, че времето ще ги възстанови?

В името на какво се очаква да се откажете от това? И как може да се мери то с дълга към мъртвите?

Всъщност не е сложно: трябваше просто да хвърля един поглед и да си тръгна. Да поклатя глава и да се върна към живота си на самотен едър зубрач с умрели дядо и баба. И да съм доволен, че съм спасил душата си.

Но аз не го направих. Останах със семейство Локано много след като измъкнах от тях всичко, от което имах нужда — докато животът ми не се превърна в пародия на първоначалната ми мисия. Мога да си кажа, че след като бях отгледан от моите дядо и баба, не бях развил адекватна защита срещу хора, за които лъжата и манипулацията са начин на живот и форма на развлечение. Но освен това трябва да си призная, че да бъда със семейство Локано за мен беше толкова хубаво, че ми се виеше свят, и исках това никога да не свършва.

Пък и истината е, че след това съм извършил много по-лоши неща.

[1] Конрад Пресинг, наричан още „единствения добър германец“. Пресинг 13 пъти представял доказателства за Холокоста пред папа Пий XII, който през 1941 г. обявил официално, че дейността на нацистката партия не нарушава католическите норми. Когато Пий стане светец, се надявам да цитират това като едно от чудесата му. — Б.пр. ↑

[2] В Аушвиц наистина е имало лагер на смъртта — Биркенау — но освен това е имало и трудов лагер, Моновиц. Заради това шансът за оцеляване в Аушвиц е бил едно на петстотин, докато шансовете за оцеляване в лагерите на смъртта са били едно на седемдесет и пет хиляди. — Б.пр. ↑

[3] Двамата отдавна са разведени. Майка ми работи като агент на недвижими имоти, а баща ми, който е италианец — но, трябва да отбележа, не сицилианец — се премести да живее в Ривърсайд, щата Флорида. Последното, което знам за него, е, че работи като управител на ресторант от луксозна верига, името на която няма да кажа. И двамата вече имат различни фамилии от моята и не поддържам контакт с нито един от тях. ↑

3

Човекът на леглото в крило „Анадейл“ преди се казваше Еди Скиланте, наричан още Еди Консол.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмждавам и го сграбчвам за нощницата, после пак проверявам картоната. — Тук пише, че се казваш Лобруто!

Той ме поглежда неразбиращо.

— Ами аз се казвам Лобруто.

— Мислех, че се казваш Скиланте.

— Скиланте ми е прякорът.

— Скиланте?! Какъв прякор е Скиланте?

— Идва от Джими Скиланте.

— Онзи тъпак от боклука?

— Човекът, който реорганизира извозването на боклука. И внимавай какво говориш за него. Бяхме приятели.

— Чакай малко — казвам аз. — Наричат те Скиланте, защото с Джими Скиланте сте били приятели?

— Да. Въпреки че той всъщност се казваше Винсът.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?! Аз едно време ходех с една Барбара — но не карам хората да ме наричат „Бабс“, нали така?

— Това ми се струва разумен ход — отбелязва той.

— А Еди Консол?

— Това също ми е прякор, идва от консолидация казва той и се разсмива. — Нали не си мислиш, че това също е истинско име?

Пускам го.

— Не, схванах вече, благодаря.

Той разтрива гърдите си.

— Господи, Мечок...

— Не ме наричай така — прекъсвам го.

— Добре де... — започва той, но млъква и се замисля. — Я чакай малко. Щом не знаеш, че съм Скиланте, как ме намери?

— Не съм те намерил.

— Как така?

— Ти си пациент в болница. Аз съм лекар.

— Да, облечен си като лекар.

— Не. *Наистина* съм лекар.

Той ме поглежда внимателно. После казва:

— Стига бе!

Без да искам, махвам с ръка и казвам:

— Е, не е кой знае какво.

— Глупости! Поздравления, момче! — казва той и клати глава.

— Страшни сте вие, евреите. Какво, не разрешават на мафиотите да станат адвокати, така ли?

— Аз никога не съм бил мафиот.

— Извинявай.

— Не те карам да ми се извиняваш.

— Беше пропуск. Никой не е искал да те обиди.

Забравил съм, че мафиотите говорят така — все едно е имало някаква обща демократична конвенция, на която всички са присъствали.

— Не се притеснявай — казвам аз. — Половината от хората, които съм застрелял по поръчка на Дейвид Локано, бяха мафиоти.

Той преглъща на сухо, което не е много лесно, когато си на системи и получаваш повече течности, отколкото ти трябва.

— Ще ме убиеш ли, Мечок?

— Не знам още — отговарям аз.

Очите му се стрелват към системата.

— И ако го направя, няма да е с въздух в системата — добавям.

Ако въздушните мехурчета в интравенозната система наистина убиваха хора, половината от пациентите в Католическата болница в Манхатън вече щяха да са мъртви. В истинския живот ЛД50 — летална доза въздух, която ще убие 50% от пациентите — е два кубически сантиметра на всеки килограм телесна маса. Що се отнася до Лобруто, или както се казва там, това са около десет спринцовки, пълни с въздух^[1].

Мога да натикам коркова тапа в гърлото му. Леката дървесина не се вижда на рентгена, а нито един патолог в тази болница няма да тръгне да прави дисекция на гърлото на Скиланте. Но откъде да намеря коркова тапа?

— Престани да мислиш за това! — обажда се той.

— Спокойно — казвам му аз. — Все още дори не знам дали искам да те убивам.

И след секунда осъзнавам, че наистина е така, защото току-що съм се сетил как ще го направя, ако все пак се наложи.

Просто ще го натъпча с калий. Ако го направя достатъчно бавно, сърцето му ще спре, без да се покаже на ЕКГ-то^[2], а след като умре, толкова много от клетките в тялото му ще се пръснат, че калият ще се разнесе навсякъде.

— Божичко — казва той. — Сигурно и без това имам рак.

— Да, имаш — казвам аз.

— Как така?

— Току-що прочетох резултатите от биопсията ти.

— Господи! Рак! Страшно ли е?

— Не, фантастично е. Точно затова всички искат да се разболеят от рак.

Очите на Скиланте се просълзяват и той поклаща глава.

— Проклет умник. Винаги си бил такъв.

Той се протяга и хваща табелката с името ми.

— И как ти викат сега?

После прочита името и започва да се кикоти:

— Питър Браун? Като в песента на „Битълс“?^[3]

— Точно така — потвърждавам аз, силно впечатлен.

— Сменили са ти името от Пиетро Брона на Питър Браун? За толкова тъпи ли ни мислят?

— Очевидно смятат, че сте адски тъпи — отговарям аз.

От уредбата на тавана се чува съобщение:

— „Свободният медицински персонал спешно в стая осемстотин и петнайсет в южното крило.“

Съобщението се повтаря няколко пъти.

Скиланте разбира какво е положението.

— Няма да те издам, Мечок — казва ми той. — Обещавам.

— Ако ме издадеш, ще се върна и ще те убия веднага. Чаткаш ли, тъпако?

Той кимва.

Докато излизам, изтръгвам кабела на телефона от стената.

Стигам до стаята, в която ни викат по спешност. Или поне до коридора пред нея.

Всичко живо в болницата обича паническата спешност, защото имат възможност да се държат така, все едно ги дават по телевизията. Дори ако не се уредят да викат: „Внимание!“ и да държат пластините на дефибрилатора, поне ще стискат въздушния резервоар на респиратора или ще бият инжекциите с адреналин, които им подават сестрите. Освен това идват хора от цялата болница, така че е страхотна възможност за общуване. А ако човекът, който е вдигнал тревогата, наистина го е направил, защото някой пациент изпада в клинична смърт, имат шанс дори да спасят живота на пациента и да оправдаят ужасния вкус, който са проявили при избора на професия.

Но веднага щом пристигам, разбирам, че случаят няма да е от тези. Това е от другите случаи, в които пациентът е мъртъв от часове, а някоя от медицинските сестри се опитва да спаси латвийския си задник.

— Кой записва времето? — питам аз.

Една сестра на име Лейни се обръща с хронометър и списък с всички лекари, които са длъжни да се отзоват по спешност.

— Здравейте, доктор Браун — казва тя и ми намига. — Вече ви записах.

— Мерси — отговарям аз.

Лейни флиртува, но е омъжена. Вярно, че съпругът ѝ изглежда на 12 години и ходи с баскетболен потник, който му стига до коленете и става за рокля на коктейли, но доктор Браун не играе на чужд терен.

Вместо това доктор Браун трябва да се върне в стаята на Скиланте. За да го убие веднага или да реши какво да го прави вместо това.

Поне на пръв поглед нямам избор. Ако го оставя жив и той каже на Дейвид Локано къде съм, или ще ме убият, или ще трябва да бягам. От друга страна, все пак се предполага, че работя в болница, за да компенсирам факта, че вече съм убил толкова много хора.

Или нещо в този смисъл.

— Сър? — казва тихичко някой до мен.

Обръщам се. Моите студентчета. Две нещастни човешки същества с къси бели престилки. Едното е мъжко, а другото е женско и двете имат имена. Това е всичко, което съм запомнил за тях.

— Добро утро, сър.

— Не ми викай „сър“. Все пак си изкарвам прехраната с честен труд — отговарям аз. — Идете да проверите лабораторните изследвания.

Това най-често ги обърква достатъчно, но сега едното казва:

— Вече го направихме.

— Тогава стойте тук.

— Но...

— Извинявайте, деца. После ще ви науча на нещо^[4]. И ще се видим на седящата визитация в седем и трийсет.

Естествено, точно три крачки по-късно ми звъни пейджърът — Акфал, който е в интензивно отделение.

— Имаш ли минута? — пита ме той, когато му връщам обаждането.

Вместо да отговоря „не“, аз питам:

— Сериозно ли е?

Глупав въпрос — ако не беше сериозно, Акфал нямаше да ме потърси. Просто нямаше да му остане време да ми звъни за „Здрасти“.

— Можеш ли да ми помогнеш за една торакостомия?

Мамка му.

— Веднага идвам — казвам му аз.

После се обръщам към моите студенти.

— Промяна в плана, деца. Чичо Акфал ще ни покаже една процедура.

Докато отиваме към аварийните стълби, едното от децата притеснено кимва назад към стаята, от която е дошла тревогата.

— Това не е ли нашата пациентка, сър?

— Тя вече е божия пациентка — отговарям аз.

Торакостомия означава просто да забиете тръба с остър край в гръдния кош на пациента. Прави се, когато в гърдите се е натрупала кръв — или гной, или въздух, или нещо друго — която притиска един или двата бели дроба на човека и му пречи да диша. Трябва да избягвате ключовите органи — бели дробове, жлъчка, черен дроб — и долния ръб на ребрата, защото по него минават вените, артериите и нервите. (Всички те се виждат на ребрата, дори ако са печени. Можете да ги погледнете следващия път, когато си поръчате печени ребра.

После може и да ви се повдигне.) Но иначе не е много трудно да се постави тръба в гръдния кош, стига пациентът да лежи неподвижно.

Кое то не се случва никога. Затова викат мен. Не се радвам чак толкова да си го призная, но единствената медицинска задача, с която се справям почти съвършено, е да държа хората неподвижни. Моите студенти по медицина ще видят един истински гений в действие.

Така че се изненадвам, когато стигаме до интензивното и виждаме, че пациентът лежи настрани, с отворени очи и изплезен език. Даже се притеснявам, че е умрял, докато Акфал е говорел по телефона с мен, но проверявам сънната му артерия и установявам, че си има пулс, макар и по нищо да не личи, че усеща допира на ръката ми.

— И преди ли беше така? — питам аз.

Акфал подрежда масата за процедурата изцяло с материали на „Мартин-Уайтинг Алдомед“:

— Явно постоянно си е така. Масивен инсулт^[5] преди шест години.

— Тогава за какво сме ти? — питам го аз.

— В картоната пише, че пациентът е способен на внезапни яростни движения.

Почуквам пациента по окото. Никаква реакция.

— Някой се е избъзикал с теб. Този човек е класически зеленчук.

— Сигурно — казва Акфал.

Той отваря нов пакет латексови ръкавици на синята хартиена покривка, която е сложил върху масата, после ги изважда една по една, като ги пипа само отвътре.

— Готов съм — казва той.

Повдигам леглото и всеки от студентите хваща по един крак. Аз разтварям нощницата на пациента. Целият е увиснал от тлъстините, които се натрупват в кома.

Акфал почиства с тампон, напоен с йод, едно място отляво долу на гръдния кош и хваща тръбата. Аз слагам ръка върху ръцете и горната част на гърдите на пациента.

Акфал забива тръбата. Пациентът изкрещява и така изритва и двамата студенти по медицина, че те се удрят в отсрещната стена. Единият успява да събори и някакъв монитор.

Но тръбата е влязла. Въпросът, в какво точно е влязла, е отворен, защото течността, която шурва като фонтан от нея — и по гърдите, и

по лицето на Акфал, преди той да успее да вдигне една ваничка, за да се защити — прилича на виненочервена кръв. След няколко секунди течността започва да блика в нормален ритъм.

Пациентът въздъхва и отново се отпуска в ръцете ми.

— Деца, добре ли сте? — питам аз.

— Да, сър — отговарят и двете, малко разтреперани.

— Акфал, ти как си?

— Добре. Внимавайте, по пода има кръв.

По-късно, когато със студентите излизаме от интензивното, в коридора ни спира един човек, който прилича на по-млада, по-малко зомбирана версия на пациента.

— Как е баща ми? — пита той.

— Страхотно — отговарям му.

Докато се изкачваме обратно по аварийните стълби, аз ги питам:

— Какъв е урокът, деца?

— НМС — отговарят те в един глас.

„Не ме съживявайте.“ Молбата, на която всеки пациент има право — да не бъде поддържан с изкуствени средства. Да бъде оставен да си умре на спокойствие, по дяволите.

Ако лекарите разясняваха тази молба на всичките си пациенти и всички те я подписваха предварително, тя щеше да спаси здравната система на САЩ, която в момента харчи 60% от средствата си за хора, които никога повече няма да излязат от болницата.

Мислите, че така вършим работата на Оная с косата в ръка? Пак си помислете: към този момент тя вече си е свършила работата. „Мозъчна смърт“ не означава, че мозъкът е мъртъв (макар че е точно така). Мозъчна смърт означава, че мозъкът е толкова зле, та практически цялото тяло е мъртво. Биещото сърце на пациента все едно е в някоя бъчва.

И като стана дума за това, че не вършим работата на Оная с косата, решавам да се върна в стаята на Скиланте — с твърдото убеждение, че ще направя всичко възможно да го сплаша толкова, че да си мълчи, преди дори да си помисля да го убивам.

Или поне с относително твърдото убеждение. За всеки случай изпращам студентите да проверят пациентите — толкова омразна задача, че дори при сегашните обстоятелства изпитвам вина, че не ги спасих от нея.

И, да, естествено, когато влизам в стаята на Скиланте, той говори по мобилния си телефон.

— Ей сега свършвам — казва ми той, като закрива телефона с длан. — Ти какво си помисли, че съм някакъв шибан динозавър, който не знае как да се обади по мобилен телефон?

После вдига един пръст, за да мълча, и отново заговаря по телефона:

— Джими? След малко пак ще ти звънна. Мечока току-що дойде.

[1] Действителното количество въздух, което ще доведе до удар определен човек, всъщност варира в големи граници, защото 30% от хората имат дупка в стената между дясната и лявата сърдечна половина, която е достатъчно голяма, за да пропусне въздушното мехурче направо в мозъка им вместо в дробовете. Но повечето части от интравенозните системи се обезвъздушават много по-трудно от спринцовките, така че никой не се занимава с такива неща. ↑

[2] ЕКГ означава електрокардиограма, въпреки че съкращението звучи почти по същия начин като ЕЕГ, което означава електроенцефалограма и е съвсем друго нещо. ↑

[3] Песента е „Балада за Джон и Йоко“ и в нея се пее следното: „Питър Браун се обади да каже,/ че проблеми няма даже./ В Гибралтар да се ожени/ всеки води свойто гадже“. ↑

[4] Тази форма на общуване — „Добро утро, сър“, „Извинявайте, деца. После ще ви науча на нещо“ — е основното занимание през последните две години от медицинското образование. Основното занимание през първите две години са презентации на пауърпойнт, водени от някой озлобен, нископлатен преподавател, който не е успял навреме да се измъкне от декана. ↑

[5] Инсулт (мозъчен удар) означава, че някоя от артериите в мозъка или се запушва (обикновено от тромб, най-често от сърцето), или направо се пръсва. Това е втората най-често срещана причина за смъртните случаи в САЩ. ↑

4

Професионалните убийци във филмите винаги използват пистолет 22-ри калибър със заглушител, който захвърлят на мястото на убийството. Разбирам защо захвърлят оръжието на местопрестъплението — все пак Майкъл прави така в „Кръстникът“^[1], един филм от 70-те, в който се разказва за 50-те, но мафиотите продължават да го имитират в истинския живот и до днес.

На мен обаче ми се струваше идиотско да се използва пистолет 22-ри калибър.

Очевидно, малките куршуми обикновено летят по-бързо, а скоростта е основната съставка на кинетичната енергия, следователно и на ударната вълна, която един добре насочен куршум ще вкара в телесните течности на тялото ви, докато стените, които би трябвало да ги отделят една от друга, не се разкъсат. Но количеството кинетична енергия, което в действителност се предава от куршума на тялото, се изчислява трудно, защото зависи и от други фактори като скоростта на въртене и „импулса“ — термин от физиката, който означава продължителността на времето, в което двете тела са в контакт.

От друга страна, изчислението на инерцията е лесна работа. Например, ако един куршум с тегло 15 грама (теглото на куршум 45-и калибър) намали скоростта си от скоростта на звука (което е бавно за куршум) до нула, като спре в тялото ви (а това е много по-лесно постижимо с куршум от по-голям калибър), 15 грама от вашето тяло на свой ред трябва да се ускорят до скоростта на звука, за да компенсират това. Или 150 грама от вашето тяло до една десета от скоростта на звука и т.н. Това е много по-просто за изчисляване.

Затова казах на зубрача от оръжейното изложение в колизеума в Насо, за което бях научил от седмичното издание „Гръмни евреи“ или „Осакати се сам“, или нещо от тоя сорт, че искам два еднакви пистолета 45-и калибър.

Това беше лесната част. Пистолетите, които в крайна сметка си купих, бяха малко смешни — имаха орехови ръкохватки и цевите им бяха толкова лъскави, че можех да се огледам в тях — но бяха солидни, не засичаха и реших, че винаги мога да ги боядисам по-късно. Освен това дървените ръкохватки уж поемат част от отката.

По-трудното беше да си купя заглушители за тях.

Дори притежаването на заглушител е престъпление още от времето на войната във Виетнам. Не знам защо. Вярно, че заглушителите се използват само в случаите, когато искате да убиете някого, но същото може да се каже и за военните карабини, а организацията на собствениците на огнестрелно оръжие в САЩ не дава да се пипнат. Наложих се да обикалям изложението в продължение на цели часове, след като бях купил пистолетите, докато някой се хване на кукичката.

Беше един белокож мъж с очила и риза от полиестер. Изобщо не приличаше на крайнодясна откачалка, въпреки че на щанда му се виждаха всички признаци за това: мемоари на високопоставени нацистки офицери, странни огнестрелни и хладни оръжия. Попитах го дали продава супресори.

Супресорът е нещо като половинчата версия на заглушител, който се слага на карабината, за да не оглушеете, докато стреляте по съучениците си или нещо подобно.

— За какво оръжие? — попита ме той.

Когато спираше да говори, езикът му — сив на цвят — се отпускаше на долната му устна.

— За пистолет — отговорих аз.

— Пистолет? На пистолетите не се слагат супресори.

— Трябват ми много здрави супресори — продължих аз.

— Много здрави супресори — повтори той.

— И много заглушаващи — добавих аз.

Продавачът изглеждаше раздразнен.

— Приличам ли ти на ченге? — попита ме той.

— Не.

— Тогава си кажи какво искаш. Какви патрони ще използваш?

— Магнум, с кухи върхове на куршумите.

— Сериозно ли?

— Да.

— Това ли са пистолетите?

— Аха.

Подадох му торбичката, в която ми ги бяха сложили.

Той ги извади и ги сложи на един екземпляр от „Протоколите на старейшините от Цион“. Известно време просто ги гледаше. Най-сетне каза:

— Хм. Това няма да е лесно. Ела отзад.

Заобиколих масата. Отзад имаше още един сгъваем стол. Маниакът взе едно куфарче от онези, в които рибарите си носят такъмите, и го отвори под покривката на масата. Беше пълно със заглушители.

— Хм — повтори той. — По един за всеки ли ти трябва?

— Да.

Той извади два.

— Не знам тези дали стават.

Бяха дълги поне по трийсет сантиметра и представляваха петнайсет сантиметра по-дебела тръба, закрепена за петнайсет сантиметра по-тънка тръба.

— Какво е това? — попитах и посочих по-тънката част.

— Цев. Гледай.

За около десет секунди, без да показва ръцете си над ръба на масата, той разглоби един от моите автоматични пистолети и пак го сглоби. Но вместо оригиналната цев, която беше оставил на масата, беше използвал цевта със заглушителя, който вече се беше превърнал в част от пистолета.

— Така можеш да ги извадиш и цевите няма да съвпадат със следите по куршумите — обясни ми той. — Разбира се, ако искаш да направиш така, че да не съвпадат и гилзите, ще трябва да смениш и затвора. Или поне да го изпилиш.

— Аха — казах аз.

— Дръж оригиналните цеви в оръжията, когато не ги използваш, ако те проверят федералните. Освен това ги дръж заредени, ако решат да те проверят и не са на кеф.

Той ми намигна, макар че не съм съвсем сигурен — може да беше и тик.

— Разбра ли? — попита ме той.

— Да — отговорих аз.

— Добре. Четиристотин долара.

Към средата на декември мисис Локано ме попита:

— Пиетро, какво искаш за Коледа?

Реших да действам. Всички вечеряхме заедно.

— Аз съм евреин — изтъкнах.

— Стига де.

— Единственото нещо, за което си мечтая — казах, като не откъсвах поглед от Дейвид Локано, — е да разбере кой е убил дядо и баба.

Всички замълчаха и аз си помислих: „Ето на, прецаках всичко“.

Когато моментът отмина и никой не каза нищо, бях много благодарен за това.

Но след няколко дни Дейвид Локано ми се обади и ме попита дали не искам да отида с него до магазина за спортни стоки, за да изберем коледен подарък за Порното. Щял да мине да ме вземе с колата.

Така че отидохме. Той купи за Порното една боксова круша, което беше абсурдно — Порното не беше в състояние дори да стои с вдигнати ръце повече от десет минути, камо ли да удря нещо — но Локано не се вслуша във възраженията ми.

Докато се прибирахме, той ме попита:

— Наистина ли искаш да си отмъстиш на боклуците, които са убили дядо ти и баба ти?

Въпросът толкова ме изненада, че в продължение на цяла минута не можах да отговоря нищо.

— Горещо-долу само за това живея — казах аз накрая.

— Ама че тъпо — каза той. — Знам, че с тази цел си влязъл да учиш в „Сандхърст“^[2] и си се сприятелил с Адам. Но е тъпо. Все още можеш да се откажеш. По-добре ще е. Знам, че искаш да се откажеш.

— Какво ще ми се случи, ако не се откажа? — попитах аз.

Локано рязко завъртя волана и наби спирачки до тротоара.

— Престани с тези глупости — каза ми той. — Аз не заплашвам хората. Аз съм адвокат, по дяволите. А ако наистина заплашвах някого,

нямаше да си ти.

— Добре — отговорих аз.

— Просто ти казвам, че има за какво да живееш. И да не се забъркваш в неприятности. Адам те харесва. Уважава те. Слушай какво ти говоря.

— Благодаря.

— Чу ли ме добре?

— Да.

Наистина слушах внимателно, но все още бях като зашеметен.

— И въпреки това не се отказваш?

— Не.

Той въздъхна и кимна.

— Добре тогава.

После посегна към вътрешния джоб на самото си.

Едва не го спрях. След тринайсет месеца по осем часа на ден тренировки по бойни изкуства нямаше нищо по-лесно от това да блокирам ръката му и да го фрасна по брадичката, за да му счупя врата.

— Успокой се — каза ми той и извади един бележник и писалка.

— Ще проверя дали не мога да ти намеря поръчка.

— Как така?

— Ще проверя дали не мога да те свържа с някой, който ще ти плати да го направиш.

— Не искам пари за това.

Той ме погледна.

— Искаш. В противен случай излиза, че работиш на своя глава, и веднага ще те застрелят като куче. Затова ще пуснем слух, че тези боклуци — които и да са те — са започнали да говорят прекалено много и ни излизат по-скъпо, отколкото струват. Може да се окажат племенници на племенника на някого, но надали ще са по-нагоре в йерархията. Разбираш ли какво ти говоря?

— Да — отговорих аз.

— Добре. Ще ти трябва ли пистолет?

Оказаха се братя. Джо и Майк Вирци. Точно както предполагаша ченгетата, бяха извършили убийството, за да влязат в мафията.

При това не повярвах сляпо на думите на Локано. Следих ги и двамата, в продължение на цели седмици.

Братята Вирци бяха тъпанари със склонност към насилие, които се побъркваха от скука почти всяка вечер и си го изкарваха, на когото намерят. Хващаха някой нещастник в нощен клуб, билиардна зала или нещо подобно, издърпваха го навън за косата, като казваха на всички по пътя си да си затварят устата, защото това е работа на мафията, а после оставяха човека с избити зъби в локва кръв в някоя тъмна уличка. Понякога го млатеха толкова, че имаше реална опасност да го осакатят или да го убият; или пък си избираха някоя жена и тогава се налагаше да се обадя на ченгетата.

А ето това беше най-странното: аз видях как влязоха в мафията. Следях ги почти всяка вечер и въпреки това се изненадах, когато се случи.

Случи се в храма „Св. Антоний“, в мазето на една пристройка до църквата. Всичко се виждаше през решетките на приземния прозорец, който беше оставен отворен, защото беше горещо. Вътре имаше три дълги маси, подредени като буквата „П“, зад които седяха стари мафиоти, а по средата бяха Джо и Майк Вирци, както майка им ги е родила, и повтаряха всичко, което казваше дядото по средата.

Не можах да чуя кой знае какво, но имаше фрази на италиански, латински и английски, а братята Вирци не спираха да се кълнат, че ще отидат в ада, ако предадат мафията. В някакъв момент двама от дядовците в двата края на масите, които изглеждаха особено абсурдно с медальоните и филцовите си шапки, запалиха някакви хартийки и ги пуснаха в отворените длани на братята Вирци. После го пробвах вкъщи. Изобщо не боли.

Направо побеснях от това, колко жалко беше всичко. Не можех да повярвам, че дядо и баба са загинали заради такава глупост. Тръгнах си преди края, за да мина с колата покрай къщата на братята Вирци.

Беше на един етаж, с пристроен гараж. Както обикновено, когато ги нямаше, вратата на гаража стоеше отворена.

В края на краищата кой би обрал точно тях двамата?

На следващата сутрин, преди училище — беше в началото на март и всичко беше замръзнало — отидох в гората до река Садъл, за да

се упражнявам да стрелям, и тогава най-сетне разбрах защо професионалните убийци използват 22-ри калибър.

Първият изстрел от всеки пистолет звучеше така, все едно закопчаваш нещо с телбод. Вторият звучеше като предупредителен кучешки лай. Шестият и седмият вече приличаха на шума от ниско прелитащ изстребител, а към този момент заглушителите буквално горяха от вътрешната страна — от цевите излизаха сини пламъци и черен дим. Боята им беше станала на мехурчета.

И все пак работата, която вършеха куршумите, си я биваше. Единствения път, когато успях да улуча едно дърво и с двата пистолета — което никак не беше лесно с този откат, при който все едно се издърпвах нагоре по стълбичката от плувен басейн — отпред в кората на дървото имаше две дупки, широки по десетина сантиметра.

А отзад имаше дървени стърготини, разпръснати на половин метър разстояние.

Реших да го направя през уикенда точно преди пролетната ваканция във втори курс.

Бях поправил заглушителите си. Не горя от желание да ви разкажа как става, но мога да споделя, че не е трудно, ако вече разполагате с металните цилиндри, вата за изолиране и известен брой дебели подложки за болтове. Както и това, че лесно се сдобих с необходимите инструкции как да го направя — дори по онова време, когато още нямаше интернет.

Вече знаех, че братята Вирци никога не заключват вратата между гаража и кухнята. Бях влизал през нея поне десетина пъти и бях огледал цялата им тъпанарска къща с плакатите на Синди Крофорд и репродукциите на онзи фотограф, който е правил обложките на албумите на „Дюран Дюран“.

Вечерта, в която бях решил да ги убия, ги проследих до един клуб, после се върнах до тяхната къща и заключих вратата на кухнята. След това застанах от едната страна на отворената врата на гаража и зачаках да се върнат.

Един от преподавателите ми в медицинската академия твърдеше, че потните жлези на мишниците и тези на слабините се контролират от съвсем отделни части на нервната система, така че мишниците се изпотяват от притеснение, а слабините — от възбуда. Не знам дали е вярно, но мога да ви кажа, че докато стоях там и чаках братята Вирци да се върнат, се потях толкова силно както под мишниците, така и в слабините, че обувките ми се напълниха с влага. Цялото ми тяло беше станало хлъзгаво под палтото. Не можех да определя дали е от жегата или от нерви.

Най-сетне отвън на тротоара се чу трясък и форд мустангът със състезателни ленти, който караха братята Вирци, хлътна в гаража до мен, като ме лъхна на горещ ауспух и гума.

Двамата шумно и тромаво слязоха от колата, а този на шофьорското място натисна копчето на дистанционното, което беше закрепено на сенника, така че вратата на гаража започна да се затваря. Този от мястото на пътника изтрополи по двете стъпала до вратата на кухнята, опита се да я отвори и не можа.

— Какво става тук, по дяволите? — кресна той, за да надвика шума от вратата на гаража.

— Какво? — попита другият.

— Шибаната кухня е заключена!

Вратата на гаража се затвори напълно.

— Глупости.

— Заключена е!

— Ами отключи я!

— Нямам ключ, тъпако!

— Не искате ли да се обърнете? — обадох се аз. — Бавно.

Гласът ми звучеше непознат дори за мен. От нещо от изгорелите газове или от напрежението — ми беше станало лошо и се тревожех да не припадна.

Двамата се обърнаха. Не изглеждаха изплашени. Изглеждаха оглупели.

— Какво? — каза единият.

— Кой си ти бе? — попита другият.

— Ако се подчинявате, няма да пострадате — продължих аз.

Една-две секунди никой не каза нищо. После първият пак каза:

— Какво?!

И двамата започнаха да се смеят.

— Ей, шибаняк — каза другият. — Объркал си хората.

— Мисля, че не съм — отговорих аз.

— Ако се подчинявате!! — повтори първият.

— Нахлули сте в една къща в Уест Ориндж през октомври миналата година — казах аз. — Убили сте двама възрастни хора. Искам само касетата от видеото, което сте откраднали.

Двамата се спогледаха и невярващо поклатиха глави. После първият каза:

— Дори да сме откраднали видеото от онези глупаци, скапаняко, със сигурност не пазим касетата.

Поех си дъх, така че известно време да не трябва да дишам. После започнах да натискам спусъците.

Нека да ви кажа нещо за отмъщението. Особено за убийството с цел отмъщение.

Не е добра идея. На първо място удовлетворението не трае дълго. Смисълът да се твърди, че отмъщението е ястие, което се сервира студено, не е да прекарате повече време, за да го планирате както трябва, а да прекарате повече време в забавната фаза на самото планиране.

На второ място, дори да не ви хванат, убиването на хора е вредно. Това убива нещо и във вас самите и отключва последици, които не можете да предвидите. Например: седем години след като застрелях братята Вирци, Порното напълно съсипа живота ми, така че го изхвърлих с главата надолу от един прозорец на шестия етаж.

Но в онази вечер в началото на 1993-та чувствах единствено щастие.

Да застрелям братята Вирци с моите пистолети 45-и калибър със заглушители беше все едно да държа снимка на тях двамата, а после да я скъсам на две. Окото ми не мигна.

[1] От своя страна Майкъл захвърля пистолета си, след като застрелва ченгето в „Кръстникът“, защото главният герой в по-ранния филм „Битката за Алжир“ захвърля пистолета си, след като застрелва ченгето — но там в това поне има някакъв смисъл, тъй като по време

на алжирската революция френските власти са имали постове на всеки
ъгъл. ↑

[2] Опа, издадох се. ↑

5

Грабвам мобилния телефон на Скиланте от ръцете му и го усуквам, докато се строши.

— Говори, задник такъв! — заповядвам му аз.

Той свива рамене.

— Какво да ти кажа? Докато съм жив, моят човек Джими няма да се обади в Бруклин.

— На кого няма да се обади в Бруклин?

— На един човек на Дейвид Локано, който може да се свърже с него в затвора „Бомонт“.

Свивам ръка в юмрук.

— Спокойно! — казва ми Скиланте. — Това е само в случай, че умра.

Вдигам го от леглото, като го хващам за отпуснатата кожа между челюстта и врата му. Суха е като на гущер.

— В случай, че умреш? — повтарям. — Ти луд ли си? Болен си от рак! Ти вече си умрял!

— Д'се н'дяваме... че не — казва той задавено.

— Няма смисъл да се надяваме!

Той измърморва нещо. Пускам главата му, за да разбере какво.

— Какво?

— Доктор Френдли ще ме оперира. Той казва, че можем да победим болестта.

— Кой е този доктор Френдли, по дяволите?

— Той е известен хирург!

— И оперира в тази болница?!

— Оперира в целия град. Работи със собствен екип, който ходи с него.

Алармата в главата ми се включва. Засега я изключвам.

— Двамата с него ще победим болестта — твърди Скиланте.

Ударям му един шамар. Лекичко.

— Престани с тези глупости — казвам аз. — Само защото ти умираш, няма да ме повлечеш със себе си. Обади се и откажи връзката с Локано.

— Не — казва тихо той.

Този път шамарът е малко по-силен.

— Слушай, тъпак такъв — казвам му аз. — Шансовете ти да оживееш и без това не са добри. Не ме карай да те убивам веднага.

— Не можеш да ме убиеш.

— Защо не, ако няма никаква разлика?

Той отваря уста да каже нещо, но вместо това само примигва. Започва отново, но пак не успява. Накрая се разплаква. Обръща глава настрана и се свива като бебе, доколкото му позволяват системите.

— Не искам да умра, Мечок — казва той през сълзи.

— Ами никой не те пита. Престани.

— Доктор Френдли каза, че имам шанс.

— Хирургите винаги казват така, когато искат да си купят малко по-дълга яхта.

Алармата в главата ми пак се включва. Пак я спирам. Скиланте ме сграбчва за ръката. Неговата прилича на ръката на шимпанзе.

— Помогни ми, Мечок.

— Ще ти помогна, ако мога — отговарям аз. — Обади се и откажи човека.

— Само ме вкарай в операционната.

— Казах ти, че ще го направя, ако мога. Обади се на човека.

— Ако ме вкараш в операционната и изляза жив от тук, ще му се обадя. Обещавам. Няма да кажа на никого, докато съм жив. Все пак няма да живея вечно.

— Ей! Защо говориш така? — казва някой зад мен.

Обръщам се и виждам двама лекари, които влизат в стаята. Единият е кльощав, изтощен лекар от нашата болница с престилка, а другият е дебелак на петдесет и пет — шест години. Не познавам нито единия, нито другия. Дебелият е червендалест, с особено дръзка прическа, която трябва да прикрие плешивината му. Но това не е най-интересното.

Най-интересното е бялата му престилка, която стига до коленете. Престилката му е покрита с емблеми на лекарства като якето на автомобилен състезател. И е кожена. Още по-якото е, че всяка емблема

е точно на това място от тялото, където би трябвало да действа лекарството: „Ксоксоксок“ (произнася се „зозоксозок“) е на сърцето, „Ректилифин“ е на дебелото черво и т.н. На чатала само наполовина (защото престилката е отворена) се вижда познатото лого на лекарството за ерекция „Пропулсатил“.

— Страшна престилка — отбелязвам аз.

Лекарят ме поглежда внимателно, като се опитва да разбере дали не се подигравам с него, но и аз не знам, така че не може да разбере.

Затова само пита:

— От болницата ли сте?

— Аха.

— Аз съм доктор Френдли.

Страхотно. Не бих му дал и колата си за ремонт.

— Тази сутрин ще оперирам този пациент — продължава той. — Подгответе го.

— Той вече е готов — отговарям аз. — Съгласен е на всичко, само и само да оживее.

Доктор Френдли ме потупва по рамото. Поне има добър маникюр.

— Естествено, че е съгласен — казва той. — Не ми се подмазвайте. Имам си асистенти за тази работа.

Поглеждам го безизразно.

— Ако ми потрябвате, някой ще ви съобщи по пейджъра — добавя той.

Опитвам се да измисля някаква причина, за да не си тръгна от тук, но не успявам. Разсейвам се — първо от факта, че на престилката на доктор Френдли има лого на „Маринир“ на мястото на бърбреците, а после от миризмата на асистента му.

Която внезапно разпознавам. Очите на асистента — кървясали и с тъмни кръгове под тях — се стрелват към мен, когато се обръщам.

— Сянката на хирурга? — питам го аз.

— Аха — отговаря той. — Благодаря, че ме остави да спя.

Дъхът му е отвратителен.

Преди да изляза, се обръщам към Скиланте и му заръчвам:

— Гледай да не умреш, докато се върна.

Когато излизам от крило „Анадейл“, в лявото ми ухо се чува пронизителна аларма.

Опитвам се да си представя какво би ме посъветвал професор Мармосет, най-великият от всички лекари.

Задавам му въпроса почти на глас: „Професор Мармосет? Какво да правя, по дяволите?!“

Представям си как поклаща глава: „Нямам никаква представа, Ишмаел^[1]“.

Майната му. Изваждам мобилния си телефон. Казвам „Мармосет“ и натискам зеления бутон.

Една сестра, която минава покрай мен, подхвърля:

— Тук не е разрешено да се използват мобилни телефони.

— Аха — отговарям аз.

Един абсурдно дрезгав и сексапилен женски глас казва по телефона:

— Здравейте. Аз съм Файърфокс, автоматичен телефонен секретар. Кого търсите?

Все едно ми говори вагина.

— Мармосет — казвам аз.

— Професор Мармосет в момента не вдига телефона си. Искате ли да го потърся?

— Да — казвам на проклетото нещо.

— Представете се, моля.

— Ишмаел.

— Един момент, моля — казва Файърфокс. — Искате ли музика, докато чакате?

— Яж лайна — отговарям аз.

Но се случва обратното. Машината ми пуска една песен на Стинг.

— Не можах да го открия — казва най-сетне Файърфокс. — Искате ли да оставите съобщение?

— Да — отговарям, като преглъщам сълзите си от яд, че се налага да разговарям с това чудовище.

— Заповядайте. Можете да запишете съобщението си сега.

— Професор Мармосет... — започвам и чувам бипкане.

Следва тишина. Изчаквам няколко секунди. Нищо не се случва.

— Професор Мармосет — повтарям. — Току-що чух бипкане. Не знам дали това означава, че съобщението е започнало да се записва или е спряло да се записва. Обажда се Ишмаел. Наистина трябва да говоря с вас. Обадете ми се, моля ви.

Оставям и двата номера — на пейджъра и на мобилния си телефон, макар че се налага да прочета втория от табелката с името ми, закачена на стетоскопа. Не си спомням кога за последен път съм го давал на някого.

После се чудя дали да не се обадя на Сам Фрийд — човека, който ме вкара в Програмата за защита на свидетелите. Фрийд обаче е в пенсия и не знам как да се свържа с него. А изобщо не съм подготвен да говоря със заместника му.

Пейджърът ми звъни и аз поглеждам да не е Мармосет. Вместо това прочитам съобщение, което ми напомня, че колкото и зле да е положението, винаги може да стане още по-зле.

„KADE SI? AKO NE DOIDE6 NA SEDIA6TATA
VIZITACIA SI UVOLNEN.“

Дори в добрите дни по-скоро бих разговарял с представител на застрахователна компания, отколкото да ходя на седяща визитация. А сега, когато някакъв тъпанар, за когото не съм се сещал от години, има доста добър шанс да направи така, че или да ме очистят, или да се наложи отново да бягам, перспективата за седяща визитация е направо смазваща.

Независимо дали ще „DOIDA“ или не, най-вероятно съм „PRECAKAN“.

[1] Ишмаел беше кодовото ми име в ПЗС, макар че никой, освен професор Мармосет не ме наричаше така. ПЗС е съкращението, което федералните използват за Програмата за защита на свидетелите, но никой, освен тях не я нарича така. ↑

6

Ето нещо интересно, което можете да направите, ако някога попаднете в Сицилия: изчезвайте веднага, по дяволите. Дим да ви няма!

Това място е проклета дупка още от времето, когато римляните са изгорили горите и са изравнили хълмовете, за да си направят ферма за пшеница близо до италианския полуостров, но все пак достатъчно далеч от скакалците. Дори когато червеноризците на Гарибалди са освободили цяла Италия, са оставили Сицилия в окови. Прекалено е била скъпоценна, за да се откажат от нея.

През вековете самите сицилианци са се обособили в три отделни класи. Крепостните селяни, за които няма какво да се каже, наистина. Земевладелците, които са поддържали имения на острова, но са гледали да идват възможно най-рядко. И надзирателите — класа от пиявици, на които са разрешавали да правят каквото си искат с крепостните селяни, стига да поддържат нивото на производството.

Надзирателите живеели в именията на господарите, когато собствениците не били там. В отоманския период ги наричали „майва“, което означава надут или арогантен. По-късно думата се превърнала в „мафия“.

Когато в началото на двайсети век сицилианците започнали да се преселват в САЩ, където ставали най-вече клошари, събиращи хартии от контейнерите в Източен Манхатън, мафията ги последвала, за да продължи да им пие кръвта. По време на сухия режим мафията вършела нещо, за което може да се твърди, че е имало някаква полза за обществото, но когато сухият режим бил прекратен, те отново се върнали към рекетирането на невинни граждани. Един маниак на тема древноримска история, Сал Манцаро, с прякор Малкия Цезар, дори си организирайл частна армия, в която били възстановени чиновите от времето на Римската империя като каподечини и консилиери, и животът в Ню Йорк станал толкова непоносим, че федералната

полиция най-сетне се размърдала. Единственото, което спасило Мафията в този момент, бил бизнесът с отпадъците.

По някакви неясни причини, най-вероятно свързани с факта, че за една частна компания е по-лесно да се отърве от боклука, като незаконно го изхвърли някъде извън границите на щата, отколкото за една държавна компания, през 1957 г. кметството на Ню Йорк прекратило събирането на отпадъците за търговските фирми. За всички търговски фирми, наведнъж. За пръв път от сто години насам. Внезапно всички фирми в града трябвало да се заемат с „износ“, защото разполагали с огромни количества вонящи боклуци, които можело да се транспортират единствено с камиони.

Мафията познавала камионите от времето, когато с тях се пренасяли хартиите, събирани от клошарите, и обичала да работи с тях. Камионите се движат бавно, откриват се лесно, екипажите им са малобройни и бързо могат да се прецакат. Към средата на шейсетте мафиотите постоянно карали профсъюзите на работниците от чистотата, които контролирали, да излизат на стачки срещу компаниите на чистотата, които притежавали, а после сядали отстрани и гледали как кметът незабавно вдигал таксите за боклука, за да предотврати епидемия от плъхове и болести.

И това продължило чак до деветдесетте. Чували сте за костюмите от „Армани“, за изтупаните донове и „респекта“, знаете вица за това, че Тони Сопрано само се преструва, че е в бизнеса с отпадъците и прочие, но в продължение на години наистина единствено боклуците са били това, от което са живеели Петте фамилии. Наркотиците, убийствата, проститутките — дори хазартът, преди на този пазар да се намесят индианците — са били просто източник на допълнителни доходи.

В крайна сметка обаче Руди Джулиани решил, че стига толкова, и вкарал в играта компанията „Уейст Мениджмънт“ — международна корпорация, която била толкова страховита, че в сравнение с нея мафията изглеждала като детски рожден ден. Престъпленията на корпорацията били толкова тежки, че в крайна сметка предизвикали промени в законодателството, но появата ѝ на пазара с отпадъците в Ню Йорк предизвикала нова вълна от изказвания, че с мафията е свършено.

Действителната смърт на мафията обаче отново се оказала силно преувеличена, при това пак с помощта на държавата.

От известно време мафиотите въртели една финансова далавера, при която отваряли бензиностанции с подставени собственици, а после ги затваряли, преди да се наложи да плащат данъци. И тъй като данъците върху бензина са повече от двацет и пет цента на галон, те можели да си позволят толкова ниски цени, че да изхвърлят всичките си законни конкуренти от бизнеса. Била печеливша схема, но работела бавно, защото всяка бензиностанция трябвало да остава затворена поне по три месеца, след като обяви банкрут. Тогава обаче държавата се сетила да промени закона и вече продавачите на едро трябвало да плащат данъка върху бензина, а не продавачите на дребно, които държали бензиностанциите.

Идеята била да се премахне далаверата с бензина, но в резултат се появила много по-печеливша нова измама с бензина — твърди се, че е измислена едновременно от Лорънс Йорицо и руския мафиот Игор Ройзман, с прякор „Малкия“, така както Нютон и Лайбниц едновременно са изобретили диференциалното смятане.

При новата измама с бензина се отварят и затварят фалшиви компании за продажба на едро, така че бензиностанциите могат да останат отворени през цялото време и да печелят непрекъснато. Звучи очевидно и абсурдно, но до края на 1995 г. сицилианците и руснаците вече били откраднали по този начин повече от четиристотин милиона долара, при това само от бюджетите на Ню Йорк и Ню Джързи.

В крайна сметка обаче се оказало, че е много лоша идея сицилианците да бъдат в същия бизнес, в който са руснаците. Сицилианците, които в продължение на две хиляди години живеели с философията на чакали, които се хранят с мърша, станали мързеливи като британците и хранели същите мечти — да живеят в замъци и да имат слуги. Руснаците, които току-що се били разделили с илюзията за организирано общество по особено мъчителен начин, може би мечтаели за същото, но били готови да се скъсат от бачкане, за да го постигнат.

Сами виждате какво щяло да се случи накрая. В крайна сметка новата далавера с бензина щяла да остане само за руснаците, точно както станало с Кони Айланд — квартал, за който също имало спор със

сицилианците. Въпросът бил единствено кога, колко гладко и с каква печалба за сицилианците ще се случи това.

Онези сицилианци, които били по-прозорливи, веднага разбрали, че колкото по-рано се случи, толкова по-добре — организираното изтегляне в момент, когато все още имали останала власт от годините в бизнеса с отпадъците, било по-добро от безредното отстъпление.

Но имало и сицилианци, които не схващали това, не искали да си отидат и причинявали проблеми. Сред руснаците също имало хора, които били склонни да причиняват проблеми. И така, докато протичало предаването на властта в света на организираната престъпност, винаги имало нещо, което трябва да се изглажда.

Точно това беше работата на Дейвид Локано.

Завърших втори курс с очакването, че ще ме арестуват за убийството на братята Вирци. По тази причина реших да не кандидатствам в колеж, макар че — трябва да си призная — освен това и ме мързеше. Струваше ми се, че съм прекалено пораснал, за да ходя да живея в общежитие и да чета Фокнър, докато някакъв тъпанар подрънква на акустична китара. И макар да знаех, че баба и дядо щяха да се възмутят, ако разберат, че съм прекъснал образованието си, никога не забравях, че вече ги няма и не могат да се възмуцават от каквото и да било.

За много кратко успях да се откъсна от семейство Локано. Например не отидох с тях на почивка на Аруба, макар че ми се искаше, а си останах в къщата на дядо и баба, докато ги нямаше. Направих и още няколко кратки и жалки опита да оправдая това, че продължавам да прекарвам толкова много време с тях.

Например веднъж с Порното се бяхме напушили и аз го попитах дали възнамерява да влезе в мафията. Точно отивахме в закусвалнята, защото и двамата с Порното бяхме склонни да изпадаме в състоянието на зверски глад, което закоравелите пушачи на трева добре познават^[1].

— Абсолютно не, човече — отговори ми той. — Дори да поискам, баща ми ще ме убие.

— Аха — казах аз. — Между другото кого е убил баща ти, за да влезе в мафията?

— Никого. Пуснали са го да влезе без убийство, защото е адвокат.

— И ти вярваш на това?

Порното се оригна и каза:

— Абсолютно да, човече. Той никога не ме лъже.

Порното сякаш наистина имаше невероятно добри отношения с баща си, макар да твърдеше, че единствената книга, която е прочел отначало докрай, е „Златната клонка“ на Джеймс Фрейзър. Освен че е твърде странен избор за единствена книга, която да сте прочели от начало до край, в нея по същество се разказва за убийството на бащата и за това, че цивилизацията се е зародила от войната между поколенията. Златната клонка от заглавието е нещо, което младите роби в едно от племената, които описва Фрейзър, откъсват и показват на краля, когато искат да го предизвикат на дуел до смърт, за да спечелят короната.

Порното обаче отричаше, че това показва някаква враждебност към баща му. Каза, че е решил да отвори „Златната клонка“ само защото Курц я чете във филма „Апокалипсис сега“, и е прочел цялата книга, защото му харесали идеите за свободата и модерността.

— Например — каза той веднъж, между другото точно докато тримата с баща му се возехме в тяхната кола — хората постоянно се оплакват как потискали примитивните им инстинкти за бой или бягство и как се депресирали от това. Аз обаче мога да стрелям с пушка, докато карам по магистралата. Никой в историята не е имал такава свобода.

— Ти не можеш да стреляш с пушка, дори да стоиш неподвижно на едно място — обади се баща му.

Моите собствени отношения с Дейвид Локано изглеждаха нереални. Той беше настоял да ми даде четирийсет хиляди долара за убийството на братята Вирци — „Ако искаш, ги изхвърли“, както ми каза — а после никога повече не спомена за това, дори когато бяхме сами.

Веднъж обаче, когато бях на гости у тях — Порното беше излязъл да вземе някакъв филм от видеотеката, а мисис Локано беше заета с нещо друго — двамата с него седяхме на масата в кухнята и той ме попита дали искам още работа.

— Не, благодаря — отговорих. — Мисля, че приключих с този вид работа.

— Не говоря за такъв вид работа.

— А за каква?

— Работата се състои в разговор.

Не казах нищо.

— Руснаците ги гони параноя и не искат да говорят по телефона — продължи той. — Искам да намериш един човек в Брайтън Бийч и да го попиташ какво иска да ми каже.

— Аз изобщо не познавам Брайтън Бийч — казах аз.

— Много е лесно — каза Локано. — Особено ако не съм аз. Брайтън Бийч е много малък. Отиваш на Оушън Авеню, намираш бар „Шамрок“ и питаш за руснака. Всички го познават, той е едра риба.

— Опасно ли е?

— Вероятно е по-безопасно, отколкото самото шофиране до там.

— Аха — казах аз.

Тук трябва да спра за малко и да отбележа съществуването на едно понятие, в което много престъпници се кълнат: идеята за „зарибяването“.

Да вземем за пример класическия амбициозен сводник, който трябва да си намери жена, за да работи за него. Няма как да вземе професионалистка, защото всички те вече си имат сводници. Затова той си избира някакво момиче от квартала, което е възможно най-далеч от улицата, и започва да я ухажда. Държи се така, все едно тя е голямата му любов, но един ден ѝ казва, че сериозно ще загази, ако не може да намери бързо някакви пари, а един негов приятел ще му даде сто долара, ако му позволи да я изуча веднъж. Момичето се съгласява, после бъдещият сводник се преструва, че е отвратен от това, така че я бие и унижава, а накрая ѝ дава наркотици, за да притъпят болката. И след като вече е пристрастена към наркотиците и работи сериозно, т.е.

е „зарибена“, нашият сводник е готов да продължи със следващата девойка. Страхотни животни сме, няма що.

В наши дни концепцията за зарибяването може да се прилага в най-различни ситуации. Най-буквалната е ситуацията в затвора, където целта е възможно най-бързо да прогресираш от това да дадеш една цигара назаем на съкилийника си до това да го пласираш на големи групи мъже в замяна на батерия за уокмена или хероин. В повечето случаи обаче зарибяването става по-дискретно и е свързано с многобройните и разнообразни начини, по които хората влизат, биват подмамани да влязат или се преструват, че са подмамани да влязат в криминалния свят.

Аз знаех всичко това. Бях прочел книгите и бях гледал филмите. Осъзнавах, че Дейвид Локано ме зарибява. И дори ако задачата, която бях приел, наистина не включваше насилие, самият факт, че съм я приел, вече говореше, че по-късно няма да имам нищо против насилието.

Просто си позволих да не мисля за това.

Реших да отида до Кони Айланд в една слънчева неделя. Сложих моя пистолет 45-и калибър с дървена ръкохватка (без заглушителя) във вътрешния джоб на анорака си, качих се в нисана на дядо и баба и подкарах по моста „Джордж Вашингтон“ към Манхатън, а после по „Манхатън“ към Бруклин. Успях да паркирам пред аквариума, в самия център на Кони Айланд, като само подхвърлих името на Дейвид Локано. Дори не провериха.

Като дете бях идвал в аквариума и бях ходил на запад по крайбрежната алея до стария лунапарк. Но на изток, към Брайтън Бийч, ми беше пълна мистерия.

Беше адски пълно. Имаше млади руси мъже с вид на гангстери, облечени във флуоресциращи анцузи в толкова ярки цветове, че очите ме заболяха; имаше и възрастни хора на пейките, с бански костюми и чорапи, праметнали хавлии на раменете си, макар че бяха на двеста метра от водата. Имаше и огромни семейства от латиноамериканци с летни дрехи и ортодоксални евреи със зимни дрехи. Накъдето и да погледнеш, някой биеше някакво дете.

Когато влязох в Малката Одеса, булевардът зави навътре от брега. Сградите приличаха на декори от филми. Над булеварда бяха релсите на метрото, а в сенките под тях бяха складовете и магазините — с табели от едно време или с нови, на кирилица. Намерих бар „Шамрок“ след няколко пресечки. Над вратата имаше светеща табела с четирилистна детелина, която не светеше. Влязох.

В „Шамрок“ имаше бар от кедрово дърво, издраскан дървен под и воня на застояла бира, която сигурно беше останала от времето, когато тук наистина са идвали ирландци, но вътре беше по-светло, отколкото очаквах, а квадратните масички бяха с ламинирани червени покривки. Две от тях бяха заети — на едната седяха мъж и жена, а на другата — двама мъже.

Барът започваше от вратата. На стената зад него се подпираше една блондинка, която не изглеждаше много по-възрастна от мен. Имаше тъмни кръгове под очите и беше слаба по начин, който подсказваше, че е изпуснала няколко важни години от храненето като дете в родината си.

Английският ѝ обаче беше добър.

— Ако искате да поръчате храна, седнете на някоя от масите.

— Искам една сода — отговорих аз. — Търся Ник Дзелани.

Тя се отдели от стената и ме доближи.

— Кого търсите?

— Ник Дзелани — повторих с ударение на първата сричка.

Усетих, че се изчервявам. Името беше толкова особено, че нямаше как да знам дали не го бъркам.

— Не го познавам — отговори тя, помисли малко и добави. — А искате ли сода?

— Да, разбира се — казах аз. — Има ли друг бар, който се казва „Шамрок“?

— Не знам.

Когато ми донесе содата в абсурдно тънка чаша, аз пак я заговорих:

— Има ли някой тук, когото можете да попитате?

— За какво?

— За Ник Дзелани — казах достатъчно силно, за да ме чуят на масите. — Казаха ми, че тук го познават.

Барманката се замисли, после отиде и донесе от касата химикалка и салфетка.

— Напишете името тук, ако обичате.

Написах го. Надявах се, че го пиша така, както ми го беше продиктувал Дейвид Локано, но не бях съвсем сигурен, а с всяка изминала минута съмненията ми нарастваха. Може би и самият Локано не го беше записал както трябва.

Барманката взе салфетката, отиде до телефона в другия край на бара и се обади на някого. Разговорът продължи няколко минути и беше на руски. В един момент тя повиши тон, после се извини. Нито веднъж не се обърна да ме погледне.

Накрая се върна.

— Добре, разбрах кой е. Трябва да ви заведе при него. Въпреки че съм на работа.

— Извинявайте — казах аз и се смъкнах от високия стол. — Колко ви дължа?

— Четири и петдесет.

Няма значение. Това бяха парите от братята Вирци. Оставих й десет долара. Момичето не ги погледна, а заобиколи бара и дойде при мен.

— Насам — каза тя и ме поведе навътре.

Минахме през една миниатюрна кухня, където някаква дебела руса жена седеше на обърнатата пластмасова кофа, пушеше цигара и четеше книга с твърди корици на руски. Не вдигна поглед, когато минахме покрай нея. Барманката отключи трите ключалки на вратата в дъното на кухнята и ме изведе на задната уличка.

Още на първата крачка тя стъпи в някаква дупка, изписка и се наведе, за да се хване за глезена. Аз също се наведох, за да ѝ помогна. Започнах да мисля, но не достатъчно бързо.

Зад мен се чу шум и нещо се заби в тила ми. Извъртях глава и се препънах в барманката, но успях да се задържа на крака.

Зад мен имаше трима мъже и единият вече ме удряше отново с бокса си.

Изгубих съзнание толкова бързо, че почти не усетих как се блъснах в отсрещната стена.

Като се свестих, примигнах и очите ми веднага се насълзиха, но продължих да виждам тъмни кръгове. Имах чувството, че съм провесен по лице за ръцете и краката. Бях страшно жаден. Освен това сякаш някой бе стъпил на главата ми и се опитваше да пробие тила ми с ритници.

В крайна сметка двете неща, които се оказаха верни, бяха главоболието и жаждата. Когато издухах сополите от носа си и зрението ми най-сетне се проясни, видях, че съм на първия етаж на някаква изгоряла сграда, а цялата стена пред мен липсваше. Гледах към пустиня, в която дюните бяха от изпочупени тухли и натрошен бетон, нагорещени от слънцето на синьото небе.

И не бях провесен, макар че горната половина от тялото ми наистина беше увиснала напред. Бях на дървен стол, а ръцете и краката ми бяха залепени със скоч.

Чух няколко думи на руски и някой ме цапардоса в основата на тила, където беше раната от предишния удар. Глупавата болка — глупава, защото знаех, че е повърхностна, но въпреки това извиках — се стрелна чак до десния ми глезен и обиколи главата ми, докато стигна до дясното око. После чух още няколко думи на руски.

Четирима мъже пристъпиха в полезрението ми. Тримата от задната уличка — единият още носеше бокса, по който бяха залепнали парченца от кожата на главата ми — и още един нов.

Новият човек още повече от останалите имаше лице на чужденец — от онези, които ви карат да се питате дали човешкото лице не се променя наистина, когато говорите друг език, пиете вода с прекалено много кадмий в нея или нещо подобно. Имаше остра брадичка и широко, високо чело, така че лицето му беше като триъгълник, обърнат надолу^[2].

Когато очите ми свикнаха с това, че е застанал с гръб към светлината, различих дълбоки бръчки на лицето му, макар че иначе изглеждаше млад. Това създаваше впечатление, че е някак си недорасъл.

— Здравей — каза ми той. — Мен ли търсиш?

Облегнах се назад, за да го погледна. Столът изскърца под тежестта ми и изведнъж се почувствах много по-добре.

— Търсех човек на име Ник Дзелани — отговорих аз.

— Аз съм този човек.

— Има ли нещо, което искаш да кажеш на Дейвид Локано?

— На Дейвид Локано ли?

— Да.

Дзелани се обърна към другите и се разсмя, после отново се обърна към мен.

— Искам да му кажа да ходи да се шиба. Даже ще му го кажа лично, като му изпратя главата ти. Тъкмо това мисля да направя. Той предупреди ли те за тази възможност?

— Не, не е.

До този момент дори не бях забелязал, че Дзелани държи мачете. И че пляска с широката страна на острието му по бедрото си. После бавно го вдигна и го притисна към врата ми.

Ето какво последва.

Първо си помислих: „Трябва да направя нещо“.

Почувствах как мисълта се стрелва надолу по гръбнака ми. Опитах се да я спра. Не бях готов за това. После осъзнах, че е прекалено късно да я спра и ако се опитам да го направя, ще стане лошо. Затова ѝ се подчиних.

Изправих се от стола, като го натроших на парчета с едновременно натискане на ръцете напред и на краката назад. Дзелани беше точно пред мен, а върхът на главата му стигаше до гръдната ми кост. Ударих му троен шамар.

Тройният шамар е от чудесното бойно изкуство, наречено кемпо. Удряте ръцете си една в друга, все едно ръкопляскате, но дясната е малко по-високо от лявата и малко по-бърза. Така само част от секундата, след като сте ударили Дзелани по едната буза с дясната си ръка, вече го удряте по другата буза с лявата. После връщате дясната си ръка обратно, като го удряте с опакото на дланта. Бързината на трите шамара един след друг предизвиква объркване в противника: той просто не може да осмисли какво става, както се чувства лъвът, когато звероукротителят вдигне стол срещу него и мозъкът на животното изключва, защото не знае кой от четирите крака да нападне.

Аз обаче не приложих точно троен шамар на Дзелани. След първите два шамара го ударих не с опакото на дланта по бузата, а с юмрук в слепоочието. Не правете така. Човекът гарантирано губи съзнание, а може и да умре. В моя случай този удар премахна Дзелани от пътя ми.

Така че се хвърлих право напред, към човека с бокса. Все още бях в настроение за удари, така че замагнах с десния си юмрук към лицето му, от горе на долу.

Той се дръпна назад, но точно това е хубавото на ударите от горе на долу — ако противникът отстъпи, вашият юмрук (или крак) продължава движението напред и надолу, така че в крайна сметка все пак удряте нещо. В случая това се оказа дясната му ключица, която дори не се огъна, а направо изплю средната си третина в гръдния му кош. Той залитна и падна назад.

Стратегически можех да подходя и по-добре, защото към този момент отляво и отдясно имаше по един противник, като и двамата не бяха много близо до мен. Но самият факт, че са двама, всъщност беше предимство за мен. Освен ако хората не са тренирали специално да се бият в координация, почти винаги се бият по-зле, когато са в група, защото проявяват склонност да стоят и да чакат друг да свърши трудната работа.

Обърнах се към този отляво. После отскочих назад от него над останките от счупения стол и ритнах човека зад мен в слънчевия сплит, като се целех в стената на половин метър зад него.

Човекът, към когото бях обърнат, посегна към пистолета си и успя да го извади от коженото си яке в момента, в който забих ръката си в гърлото му (и крака на стола, който продължаваше да си стои залепен със скок за нея). Инерцията на удара ни понесе към стената зад гърба му. Аз отстъпих назад, той падна на колене и взе да издава ужасни звуци, но не за дълго.

Вдигнах пистолета му, който се оказа модерен глок, и след като напипах предпазителя и го освободих, застрелях четиримата тъпанари в главата, един по един. Взех им портфейлите, така че да разбере кои са, претърсих ги и намерих моя пистолет 45-и калибър у онзи с бокса. Не се изненадах. Нещо толкова грозно никога не се губи лесно.

Отне ми повече време да отлепя парчетата на стола от себе си, отколкото да утроя броя на хората, които бях убил през живота си.

В четири следобед позвъних на входната врата на семейство Локано. Мисис Локано ми отвори и изпищя. Знаех защо, тъй като на идване се бях погледнал в огледалото за обратно виждане (след като се

бях върнал пеш до колата си от Флетбуш, но не по крайбрежната алея, както на идване). Приличах на човек, когото са убили с брадва.

— Господи, Пиетро! Влизай!

— Не искам да изцапам нещо с кръв.

— Няма значение!

Дейвид Локано също се показва и възкликна:

— Божичко, човече! Какво е станало?

Хванаха ме от двете страни и ме поведоха навътре, което беше добре, защото така не трябваше да се подпирам на стените.

— Какво е станало? — повтори Локано.

Погледнах към мисис Локано.

— Ще ни оставиш ли за малко, мила? — помоли той.

— Ще повикам линейка — каза тя.

— Дума да не става — казахме едновременно и двамата.

— Трябва да го прегледа лекар!

— Ще накарам доктор Кембъл да дойде тук. Иди да подредиш в спалнята.

— Какво да подреда?

— Не знам, мила. Някакви хавлии и мушамы. Моля те.

Тя излезе. Дейвид Локано ми донесе стола от малкото бюро в коридора, на което държаха пощата, за да не сядам на мебелите в дневната. После приклепна до мен и прошепна:

— Какво стана, по дяволите?

— Попитах за Дзелани. Нападнаха ме от засада. Трима души и той самият. Взех им портфейлите.

— Какво им взе?

— Убих ги.

Локано ме изгледа, после внимателно ме прегърна.

— Много съжалявам, Пиетро. Наистина много съжалявам. — Той се отдръпна, за да ме погледне в очите. — Но си свършил страхотна работа.

— Знам — отговорих аз.

— Обещавам ти, че ще ти се плати за това.

— Не ме интересува.

— Страхотна работа — повтори той. — Господи! Струва ми се, че можеш да станеш адски добър.

Това беше интересен момент в живота ми. Моментът, в който трябваше да кажа „Аз бях дотук“, „Изплаших се до смърт“ или „Никога повече няма да правя нещо подобно“. В този момент обаче аз реших да изразя жалката си привързаност към семейство Локано и да се подчиня на новопридобитата си жажда за кръв.

— Никога повече не ме лъжи — казах аз.

— Не съм... — започна Локано.

— Върви по дяволите. Ако някога ме излъжеш и убия невинен човек, ти ще си следващият.

— Разбира се — каза ми той.

Ето че вече преговаряхме.

[1] Както се казва, когато разширяваш съзнанието си, тялото го следва — но аз така и не можах да стана дебел, а Порното вече си беше дебел. ↑

[2] Или като срамното окосмяване на жена, ако сте внимавали по-рано. ↑

7

В 7:42 ч. сутринта пак заспивам на креслото и главата ми се удря в стената. Това е интересно доказателство, че на света няма такова количество стрес, което да ви задържи будни по време на седящата визитация.

Седящата визитация представлява събиране на голям брой хора, които сядат във фоайето на някое от болничните крила и заедно преглеждат списъка на пациентите, за да „проверят дали мислят в една и съща посока“ и да се подсигурят от законова гледна точка, че някой, който наистина е квалифициран да взема медицински решения, поне е чувал какви са взетите решения, след като са били взети.

Въпросният някой е „дежурният консултант“, врял и кипял доктор, който идва в болницата за един час на ден в продължение на един месец в годината, в замяна на което получава правото да преподава в престижна медицинска академия в Ню Йорк, която очевидно няма никаква връзка с Католическата болница в Манхатън. Както повелява традицията в медицинската терминология, дежурният консултант е точно този, който стои най-малко в болницата.

Конкретно този дежурен консултант ми е познат. Той е на 60 години. Носи фантастично скъпи обувки, но по-важното е, че винаги спечели възхищението ми с отговора на въпроса „Как сте тази сутрин?“, който гласеше дословно: „Страхотно. В 9 часа си тръгвам от тук и се прибирам в Бриджпорт“.

В момента дежурният консултант подпира главата си с една ръка, а двойната му брадичка е увиснала на една страна. Очите му са затворени.

Останалите хора в помещението са, както следва: една стажантка, която изпълнява същата роля като мен и Акфал, но в крилото в срещуположния край на сградата (млада жена от китайски произход, която се казва Жън Жън и понякога изпада в толкова силна депресия, че се налага някой да ѝ раздвижи крайниците), студентите ни по медицина (общо четирима, ако броим и нейните) и нашата

главна лекарка. Във фойето сме само ние, защото още с влизането изритахме всички пациенти по халати, които гледаха телевизия и се надяваха да умрат някъде другаде, а не в леглата си. Извинявайте, пичове. Винаги можете да пробвате в коридора.

Но съм адски уморен, божичко.

Единият от студентите по медицина — дори не от моите, а от тези на Жън Жън — чете на глас невероятно дълъг списък с резултати от изследвания на черния дроб. Дума по дума. При това тези изследвания поначало са назначени погрешно. Пациентът има сърдечна недостатъчност. И тъй като изследванията показват, че на черния дроб на пациента му няма нищо, човек би си помислил, че студентът по медицина поне може да ни ги спести.

Въпреки това никой не е започнал да крещи.

За момент халюцинирам, че една от стените започва да се покрива с мухъл, после отново усещам, че заспивам. Затова пробвам онзи номер, в който гледате само с едното око — това, което дежурният консултант може да види — и се надявате, че така другата половина на мозъка ви си почива. Главата ми пак се удря в стената. Явно съм се унесъл.

Часът е 7:44.

— Отегчаваме ли ви, доктор Браун? — пита ме главната лекарка.

Главната лекарка на нашата болница можеше да се премести още преди една година, но вместо това тя реши да остане — ярка проява на нещо, което май все още се нарича „стокхолмски синдром“. Днес е облечена с доста секси костюм с пола под бялата си престилка, но е с обичайното си изражение, което би си подхождало с думите: „Значи си се изсрал на моите обувки?!“.

— Не повече от обикновено — отговарям аз, като търкам лицето си и се опитвам да се събудя.

Сега забелязвам, че на една от стените наистина има мухъл, но виждам двойно и затова ми се струва, че е повече.

— Може би вие ще ни разкажете за мистър Витанова?

— Естествено. Какво искате да знаете за него? — питам аз, като се чудя кой е Витанова и малко се притеснявам, че това може да се окаже поредният прякор на Скиланте.

— Пациентът, на когото сте назначили скенер на гръдния кош и хълбоците.

— А, да. Човекът с болния задник. Май трябва да проверя какви са резултатите.

— Направете го по-късно.

Сядам си. Бърша носа си с лявата ръка, за да прикрия бавното движение на дясната към пейджъра.

— Човекът има болки от неизяснен произход в десния хълбок и под ключицата въпреки приложената КП-аналгезия^[1]. — После добави: — Изглежда, има и висока температура.

— Жизнените му показатели бяха нормални.

— Да, забелязах.

Десният ми палец се стрелва към бутона на пейджъра толкова бързо, че дори аз нямаше да го видя. Алармата величествено се включва, хвърлям поглед към дисплея и скачам от стола.

— По дяволите. Трябва да тръгвам.

— Останете до края на визитацията, моля — казва главната лекарка.

— Не мога. Имам пациент — отговарям аз.

Това дори не е лъжа, а безсмислица. Между двете няма никаква логическа връзка.

Обръщам се към моите студенти и подхвърлям:

— Нека някой от вас провери статистическите данни за извършване на гастректомия при наличие на аденокарциномни клетки. По-късно ще се видим.

Изчезвам — просто ей така.

Мисълта ми тече прекалено бавно, за да се справя с проблема Скиланте, затова натрошавам един моксфан между пръстите си и го измърквам от падинката, която можете да си направите в основата на китката, като изпънете палеца максимално встрани.

От това ноздрите ми пламват, а зрението ми изчезва за известно време. Свестявам се от все по-честите звуци като от метална пружина, които издава стомахът ми.

Трябва да ям нещо. Корпорацията „Мартин-Уайтинг Алдомед“ най-вероятно е организирала безплатна закуска някъде в болницата, но по никакъв начин нямам време да ги търся.

В купчината от отсервирани табли до служебния асансьор намирам неотворена пластмасова кутия с корнфлейкс и сравнително чиста лъжица. Няма мляко, но намирам наполовина пълна бутилка с разтвор от магнезиев хидроксид, популярен като „магнезиево мляко“. Съжалявам, че ще го чуете от мен, но при определени обстоятелства е по-добре от нищо.

Занасям всичко това в една стая, където има свободно легло до вратата, и сядам на ръба на опикания матрак, за да се нахраня.

Току-що съм започнал, когато чувам женски глас от другата страна на завесата между леглата:

— Кой е там, моля?

Първо преглъщам — което ми отнема около четири секунди — после сдъвквам още един моксфан, изправям се и отивам до другото легло.

В него лежи една млада жена. Хубава, на 21 години.

В болницата рядко се виждат хубави жени. Както и млади.

Но не заради това замръзвам като статуя.

— Мамка му — казвам аз. — Приличаш на една жена, която познавах.

— Приятелка?

— Аха.

Приликата не е чак толкова голяма — може би в закачливите тъмни очи или нещо подобно — но в сегашното ми състояние ме разтърсва.

— Зле ли се разделихте? — пита ме жената.

— Тя е мъртва — отговарям аз.

Кой знае защо, жената решава, че се шегувам. Може би моксфанът нещо е прецакал лицевите ми мускули, така че не мога да контролирам изражението си.

— Значи затова работиш в болница, за да спасяваш живота на хората?

Свивам рамене.

— Доста тъпа причина — отбелязва тя.

— Не и когато си убил толкова хора, колкото аз — казвам.

Браво, мисля си в същото време. Може направо да изляза от стаята и да оставя стимулантите да говорят сами.

— Лекарски грешки или серийни убийства? — пита ме тя.

— По малко и от двете.

— Санитар ли си?

— Лекар.

— Не приличаш на лекар.

— И ти не приличаш на пациентка — отговарям аз. Кое то е съвсем вярно. От нея направо се излъчва добро здраве или поне така изглежда.

— Скоро ще заприличам — казва тя.

— Защо?

— Нали не си моят лекар?

— Не. Просто ми стана любопитно.

Тя извъръща поглед и казва:

— Днес следобед ще ми отрежат крака.

Няколко секунди обмислям тази информация. После казвам:

— Донор ли ще ставаш?

Тя се размива дрезгаво.

— Да, на някоя кофа за боклук.

— Какво ти има на крака?

— Имам рак на костите.

— Къде?

— В коляното.

Това е любимото място на рака на костите.

— Може ли да видя? — питам аз.

Тя отмята завивките. Завивките повличат края на болничната нощница, така че разкриват идеална гледка към катеричката й. От модерните: гола обезкосмена катеричка. Виждам синия конец на тампона й. Бързо дръпвам завивките обратно.

После поглеждам към коленете й. Дясното е видимо подуто, повече отзад. Пипвам го и установявам, че е с консистенция на каша.

— Ух, че гадно — отбелязвам аз.

— И още как — съгласява се тя.

— Кога за последен път ти правиха биопсия?

— Вчера.

— И какво ти казаха?

— Имам „кървяща аморфна лимфна тъкан“.

Ух, още по-гадно.

— Отдавна ли ти е?

— Имаш предвид този път?

— Какво искаш да кажеш? — питам аз.

— Първия път, когато се появи, беше за около десет дни. Но това беше преди три месеца.

— Не разбирам. Какво стана после, изчезна от само себе си?

— Да. Допреди около една седмица. Тогава пак се появи.

— Странно — казвам аз. — Никога не съм виждал такова нещо.

— Казаха ми, че се среща много рядко.

— Но не искат да изчакат и да видят дали пак няма да изчезне от само себе си?

— Не, този рак е много опасен.

— Остеосаркома?

— Да.

— Вярно е опасен.

Ако изобщо е остеосаркома. Но пък какво разбирам аз, по дяволите?

— Ще проверя какво става с теб — обещавам аз.

— Няма смисъл. И без това ще остана тук само няколко часа.

— Все пак ще проверя. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не — казва тя и се поколебава. — Освен ако не искаш да ми направиш масаж на крака.

— Мога да ти направя масаж на крака.

Тя се изчервява като светофар, но продължава да ме гледа в очите.

— Сериозно ли?

— Защо не? — казвам аз, сядам на ръба на леглото и хващам крака ѝ.

После започвам да масажирям арката на стъпалото с палец.

— Мамка му — казва тя, затваря очи и от тях потичат сълзи.

— Съжалявам — казвам аз.

— Не спирай.

Продължавам да я масажирям. След малко тя казва нещо толкова тихо, че едва я чувам:

— Ще го направиш ли с език?

Вдигам поглед към нея.

— Къде да го направя с език?

— На крака, извратеняк такъв — отговаря тя, без да отваря очи.

Добре, значи вдигам крака ѝ към устата си и близвам арката на стъпалото.

— По-нагоре — казва тя.

Въздъхвам. Прокарвам език по вътрешната страна на крака ѝ, чак до слабините.

После се изправям. За момент се питам какъв ли ще бъде животът ми, ако някога започна да се държа като професионалист.

— Добре ли си? — питам аз.

Тя плаче.

— Не — отговаря тя. — Днес ще ми отрежат шибания крак.

— Съжалявам. Искаш ли да мина после?

— Да.

— Добре, значи ще мина после.

Чудя се дали да не добавя: „Ако все още съм тук“, но се отказвам.

Не искам хората да се чувстват нещастни.

[1] Нали не ви пука какво означава това? ↑

8

През зимата на 1995 г. семейство Локано пак щяха да ходят на ски — този път в Бийвър Крийк или нещо подобно, в щата Колорадо — и ме поканиха да отида с тях. Аз отказах и вместо това заминах за Полша. Но се кълна в бога, че не заминах, за да убия Владислав Будек — човека, който беше продал дядо и баба на лагера в Аушвиц.

Причината да отида в Полша беше много по-лоша. Отидох, защото вярвах в нещо, наречено „съдба“, и бях убеден, че ако не го планирам предварително, съдбата сама ще се погрижи да изправи Будек на мушката ми — или не — и така ще ми покаже дали да стана — или не професионален убиец на свободна практика, който работи за Дейвид Локано. Човек, когото той ще може да използва, за да елиминира както италианци, така и руснаци, а освен това ще служи един вид като бодигард на Порното. А междувременно щях да използвам отказа на поканата да отида на ски със семейство Локано като доказателство, че все още чувствам дядо и баба по-близки от тях.

Колкото и да е странно, от медицинска гледна точка това, че реших да оставя нещо измислено и свръхестествено да определя живота ми — все едно Вселената притежава някакво собствено съзнание — не е достатъчно условие да ме обявят за луд. „Ръководството за диагноза“, което се опитва да опише всички извратени проявления на психиатричните заболявания достатъчно подробно, за да могат да се таксуват прегледите за тях, го казва пределно ясно. В това ръководство пише, че едно вярване може да се смята за налудничаво само ако е „погрешно вярване, основано на неправилен възглед за действителността, което се поддържа въпреки факта, че почти никой друг не вярва в същото, и въпреки неоспоримите и очевидни доказателства за противното“. А като се има предвид броят на хората, които си купуват билети от лотарията, чукат на дърво против уроки или смятат, че за всичко си има причина, е твърде трудно да опишете, което и да е вярване като налудничаво.

Разбира се, „Ръководството за диагноза“ дори не се опитва да даде определение на състоянието „глупост“. Според мен съществуват около единайсет различни вида интелигентност и поне четирийсет различни вида глупост.

За повечето от тях съм сигурен от първа ръка.

Тъй като ми се струваше невероятно дори да открия Владислав Будек, реших поне да разгледам забележителностите. Първата ми спирка беше старата гора, в която дядо и баба се бяха укривали, когато Будек се беше свързал с тях. Хванах самолет до Варшава, пренощувах в един бивш комунистически скапан хотел в Стария град (който буквално се казва така), закусих в ресторанта на хотела с някакви меса с шантава форма и хванах влак за Люблин. От там се прекачих на автобус с цяла група пъпчиви шестнайсетгодишни момичета от някакво католическо училище, които през цялото време си говореха за свирки. Речниковият ми запас от полски думи — който беше доста беден, макар че произношението ми горе-долу го биваше — започна да се попълва.

Междувременно всички населени места, през които минавахме, изглеждаха съставени единствено от фабрики и железопътни линии. Ако бях поляк, можех да пробвам със следното оправдание: „Естествено, че не разбрах за Холокоста! Цялата ми шибана страна прилича на концентрационен лагер!“.

Все едно че, ако бях поляк, щеше да ми пука.

Най-сетне пристигнахме в едно градче, което беше толкова затънтено, че в него имаше само четири фабрики, и аз слязох от автобуса. От града излизаше черен път, който стигаше до гората. Проверих за втори път кога потегля автобусът в обратната посока, оставих си раницата на жената зад гишето на автогарата и тръгнах по пътя.

А споменах ли какъв нечовешки студ беше в Полша? Беше зверски студ. Такъв студ, че очите ти започват да пръскат вода, за да не замръзнат в орбитите си, бузите ти се свиват, издърпват ти устните и ти оголват зъбите и единственото, което те топли, е да си представяш как подкованите ботуши на германската армия са спомагали телесната

топлина на войниците да отива в земята още по-бързо. Въздухът беше толкова студен, че почти не ставаше за дишане.

На някакво произволно място се отклоних от пътя и започнах да се катеря през една снежна пряспа, която беше толкова дълбока и мека, че все едно плувах в нея. Повърхността на снега беше заледена и се натрошаваше като тектонична плоча, докато си пробивах път в гората.

След петдесет метра очите ми свикнаха с полумрака. Във вътрешността на гората нямаше вятър и не се чуваше нищо. Имаше странни гигантски дървета, които не можех да разпозная (не че мога да разпозная примерно дъб), а клоните им стърчаха във всички посоки. Най-ниските клони бяха потънали в снега и ме препъваха, докато вървах.

Влагах толкова концентрация в задачата просто да продължавам напред, че не забелязах гарваните, докато първият от тях не кацна на един клон точно пред очите ми. Другите два останаха по-високо, без да откъсват поглед от мен. Аз се облегнах назад в снега и също ги загледах. Бяха най-едрите диви птици, които бях виждал на живо. След известно време гарваните започнаха да се чистят, като котки.

Вдишвах ледения въздух и се чудех дали гарваните живеят толкова дълго, колкото папагалите, и ако е така, дали тези тук са живели по време на Втората световна. Или дори на Първата световна, като стана дума. Чудех се дали дядо и баба са се опитвали да ги хванат, за да ги изядат.

И ако не се бяха опитвали да ги изядат, какво бяха яли? Как изобщо се бяха придвижвали в това място? Как можеш да си изпереш дрехите в тази гора, какво остава да се сражаваш с нацистите? Гората приличаше на някакъв декор за задгробния живот.

След известно време един от гарваните изграчи и трите отлетяха едновременно. След още известно време чух шумове от някакви машини.

Очевидно трябваше да се върна на пътя, защото снегът беше започнал да прониква в ботушите ми. Но ми стана любопитно — не само за източника на шума, но и колко бързо можеш да стигнеш донякъде в тази гора, ако трябва да го направиш. Така че тръгнах към шума, като влизах все по-навътре в гората.

Шумът ставаше по-силен, а към него се присъединяваха и други механични шумове. Скоро видях над дърветата върховете на кранове. А малко след това се изгърколих през още една снежна пряспа и излязох на открито и равно пространство.

Беше очевидно, че откритото и равно пространство е тук съвсем отскоро. Земята беше идеално подравнена на около сто акра и се виждаха мъже с шуби и каски в ярки цветове, които използваша гигантски машини, за да разчистят още от дърветата по краищата на откритото пространство — първо ги поваляха, а после ги режиха на подходящи по дължина парчета, така че да ги вдигат с кранове и да ги товарят на камиони. В иначе бялото небе се издигаше черен дим от десетина различни вида ауспуси.

Опитах се да заговоря един от работниците. Изглежда, беше от „Веерк“, финландската дървопреработвателна компания, но нямаше как да разбера със сигурност, защото не намерихме общ език и в крайна сметка просто свихме рамене и се засмяхме — какво друго можехме да направим, по дяволите.

Но всъщност не беше много смешно. Беловежката гора е последната останка от огромната гора, която преди е покривала осемдесет процента от територията на Европа. Да гледаш как я изравняват със земята беше, все едно да гледаш как някой изтрива пъпа на света с шкурка. Заминаваше си поредният вход към миналото — миналото на моите дядо и баба или на нечий други. Заминаваше си поредното доказателство, че някога все пак сме били хора.

И поредната история се превръщаше в нещо нематериално, в което човек може да прочете каквото си иска — ако изобщо се заеме с това.

Върнах се до Люблин и продължих на юг за основното събитие от програмата. Хванах влака от времето на Желязната завеса и пътувах до Краков в спален нагон — нещо, което не бях правил дотогава и вероятно никога повече няма да направя, макар че не беше лошо. Качих се на горното легло, магнах одеялото, което изглеждаше така, все едно е изтъкано от срамни косми, и легнах както си бях с палтото, за да чета на светлината на голата крушка до главата ми.

В Люблин си бях купил много книги. Нещата от времето на комунизма бяха смешни, но повърхностни. („Заповядайте да разгледате стоманодобивния завод «Ленин», тютюневата фабрика «Чижини» и

завода за изкуствени торове «Бонарка»!“) Повечето от съвременните полски неща бяха глупави, зловни и пълни със стотици страници за това, как Лех Валенса е бил истински светец, и нито една за това, как Лех Валенса би трябвало да се тъпче с лайна, защото е продажна свиня.^[1]

А нещата, които бяха верни, бяха депресиращи.

„Евреите са виновни за пожара! Евреите са виновни за чумата! Евреите са виновни, че цяла Европа се управлява от антисемитски свине!“

И това при положение, че през 1800 г. евреите са били една трета от населението на Краков, през 1900 г. са били една четвърт, а през 1945 г. са били нула.

На сутринта, докато се връщах от гарата към хотела, спрях на автогарата и си купих билет за Аушвиц.

Ще ви спестя по-голямата част.

Когато е действал с пълния си капацитет, Аушвиц всъщност се е състоял от три отделни лагера: лагерът на смъртта (Биркенау, наричан още Аушвиц II), лагерът на фабриката „И.Г.Фарбен“ (Аушвиц III, или Моновиц), където са работели робите, и комбинираният лагер за затворници и екзекуции, който се е намирал между двата (Аушвиц I, или просто Аушвиц). Тъй като германците са взривили Биркенау, преди да се изтеглят — като по този начин са доказали твърдението на Платон, че човешкото чувство за срам се дължи единствено на страха да не те разкрият — а после поляците са изравяли тухлите от руините, за да строят с тях, основният музей е в Аушвиц I.

За да стигнете до там, трябва да се качите на автобус, който по някакъв исторически парадокс е много по-модерен от всички автобуси в САЩ. Поляците наричат това място „Освиенцим“ — никъде няма да видите табела, на която да пише „Аушвиц“. Районът е модерна промишлена зона, а от другата страна на улицата срещу входа на концентрационния лагер има жилищни блокове. Екскурзоводката ни обяснява, че жилищните блокове отдавна са щели да бъдат съборени, за да се построи супермаркет, но войнствено настроените евреи от международната общност оказвали съпротива срещу този план. Огледах се да видя дали някой не се обиди от това, но единствените

хора, които скърцаха със зъби, бяха едно семейство ортодоксални евреи в дъното на автобуса.

Първо се минава през външния двор. Нацистите са разширявали лагера, докато са имали възможност да го правят, така че, за да стигнете до прочутата порта с надписа „Arbeit macht frei“, първо се минава през една сграда със снекбар, будка за сувенири и гише за билети. Преди това е била сградата, в която са бръснели главите на затворниците и са ги татуирали, а освен това нацистите са държали тук и еврейските си секс робини. Мирише на отходен канал, защото не чистят тоалетните, а на снимките татуировките дори не приличат на тези, които имаха дядо и баба.

След като минете през портата, стигате до един дващестметров дървен кръст, под който стоят монахини и скинари и раздават листовки, на които пише как истеричните евреи от международната общност се опитват да забранят католическите служби в Аушвиц, който се намира в католическа държава. От това ви засърбяват ръцете и започвате да се чудите дали, ако отвъртите бръснатата глава на някой от младежите, това ще бъде доказателство за твърдението на Фройд, че единственият път към истинското щастие е удовлетворяването на детските мечти.

Вместо това правите онова, за което сте дошли. Разглеждате спалните помещения в бараките, оградени с бодлива тел, бесилките и вишките на надзирателите, които са стреляли напосоки по затворниците. Сградата за медицински експерименти. Крематориума. И си задавате някои въпроси: „Щях ли да се съглася да вадя трупове от газовите камери, за да остана жив още месец? Щях ли да се съглася да ги товаря в пещите?“.

И се чувствате отвратително.

В крайна сметка започвате да се чудите защо има бараки, посветени на жертвите на всички националности, за които сте чували — например на словенците, — а никъде не се споменава нищо за евреите. Питате един пазач и той ви посочва нещо от другата страна на улицата.

Така намирате барака 37 и разбирате, че пазачът е прав само наполовина. Бараката е комбинирана за две националности, единствената от този тип в Аушвиц: в нея има изложбена експозиция за словаците (която е по-старата, както си личи от експонатите), а вече

и за евреите. Но цялата барака всъщност е затворена, а на бравата има верига. По-късно ще разберете, че точно тази барака по-често е била затворена, отколкото отворена — например не е била отворена нито веднъж между 1967-а и 1978-а. Семейството ортодоксални евреи от автобуса стои пред веригата и тъжно я гледа.

Естествено, разбивате шибания катинар с ритник и отваряте вратата, като пускате семейството ортодоксални евреи да влязат преди вас.

Вътре има ужасни неща, защото в Аушвиц са загинали толкова много евреи, че нещата, които са останали от тях — косата, дървените крака на ветераните, които са се сражавали за Полша в Първата световна, детските обувки и прочие — изпълват цели помещения, в които започват да мухлясват и да вонят. В сравнение с това дори злобните информационни табели не могат да ви ядосат — например тези, на които от фразата „полски еврей“ е изчегъртана думата „полски“, а за националсоциалистите се твърди, че са реагирали на непропорционално голямото представителство на евреите в бизнеса и правителството. (Фразата за „непропорционално голямото представителство“ ми е любимата от арсенала на антисемитите — всеки път, когато някой избие половината евреи на Земята, както се е случило през Втората световна, оцелелите придобиват два пъти по-голямо непропорционално представителство.)

В крайна сметка се качвате обратно на автобуса и продължавате към лагера на смъртта в Биркенау. (Извинете — „Бжежинка“. В Полша никъде не пише „Биркенау“.) И там, в огромните руини на римските бани, където е бил лагерът на смъртта, дори европейците започват да плачат. Скръбта в това място практически се чува — като някакво стържене, което прониква в ушите ни.

Най-сетне екскурзоводката идва при всеки един, за да го потупа по рамото и тихо да каже, че се връщаме в Краков.

— Нали ще спрем в Моновиц? — питате вие.

Тя отговаря, че не знае какво е „Моновиц“.

— *Моновице* — казвате вие. — Двори. Лагерът „И.Г. Фарбен“. Аушвиц III.

— О — казва тя. — Това не е включено в обиколката.

— Защо не? — питате вие.

Половината от хората, които са оцелели в Аушвиц, са били затворени именно там. Не само моите дядо и баба: хора като Примо Леви и Ели Уизъл.

— Аз съм само екскурзоводка — отговаря тя.

В крайна сметка вие заплашвате, че ще отидете пеш, ако не ви закарат, и тя ви оставя да го направите. Намирате пътя и вървите половин час по него. После стигате до портал от бодлива тел — нов, с истински пазачи с автомати. Един от тях ви обяснява, че посещенията са само със „специално разрешение“.

И когато поглеждате над рамото му, разбирате защо. От комините на Моновиц продължава да се издига черен дим. Заводът продължава да работи и никога не е бил затварян.^[2]

И след като говорите със засмените свине на портала, тръгвате пеш обратно към Аушвиц, за да си хванете такси, а ноктите ви са забити толкова силно в дланите, че от тях тече кръв.

Когато се върнах в Краков (мама му стара, смърфовете са построили средновековно селце на един хълм! И то все още изглежда страхотно до последния детайл, защото нацистският губернатор на Полша е живял в замък и е запазил сградите!), вечерях в едно ресторантче от комунистическата епоха, с печка на дърва, а после отидох отзад и намерих гигантския древен телефонен указател.

Всички клиенти в заведението имаха стърчащи устни и очевидно липсващи зъби и от разговорите, които чух, повечето от тях се оплакваха от неща, за които в действителност имаха право да се оплакват. Изведнъж осъзнах, че може би току-що съм минал покрай Владислав Будек, без да го позная.

Винаги съм си представял Будек като по-възрастна версия на Клаус фон Бюлов: самодоволно усмихнат стар лъв, който отказва да се покае и ходи със смокинг, а в джоба му се крие люгер. Ами ако беше някакъв фъфлещ нещастник с увиснали клепащи, който носи в джоба си единствено пластмасова кутийка за лекарства с написани дни от седмицата на различните отделения? Ако е прекалено глух и изкуфял, за да разбере изобщо в какво го обвинявам?

Какво щях да направя тогава? Да изкрещя в ухото му нещо като „ПРЕДИ ПЕТДЕСЕТ ГОДИНИ СИ БИЛ ЗЪЛ КУЧИ СИН“? Или

„СИГУРНО ОЩЕ СИ ТАКЪВ. ВЕЧЕ НЯМАШ СИЛИ ДА НАПРАВИШ НЕЩО ДРУГО“?

Е, скоро щях да разбера. Усетих искрата в пръстите си още преди очите ми да предадат образа към мозъка: адресът на Будек беше в телефонния указател и беше на шест пресечки от тук.

Оказа се на последния етаж на една кооперация в редица от подобни кооперации, зад които имаше дълъг тесен парк с ограда и портал. Помислих си да мина през парка и да вляза отзад, но преди да се усетя, вече се бях изкачил по стълбите и натисках звънеца.

Тялото ми се покри с пот, сякаш цялата вода от него се мъчеше да избяга. Опитах се да си наложа да се успокоя, но после се отказах. Защо да си правя този труд?

Вратата се отвори. Видях възрастно човешко лице. Женско. Или поне халатът беше розов.

— Да? — каза тя на полски.

— Търся Владислав Будек.

— Няма го.

— Говорете по-бавно, моля — казах аз. — Не знам добре полски.

Кога ще се върне?

Тя ме огледа по-внимателно.

— Кой сте вие?

— Американец съм. Дядо и баба са го познавали.

— Твоите дядо и баба са познавали Владис?

— Да. Преди. Вече не са между живите.

— Кои са те?

— Щефан Брона и Ана Майсел.

— Майсел? Това ми звучи като еврейско име.

— Така е.

— Ти не ми приличаш на евреин.

Останах с чувството, че трябва да благодаря за комплимента. Вместо това казах:

— Вие ли сте пани Будек?

— Не. Аз съм сестрата на Владис, Бланша Пшедмешче.

Ситуацията придоби сюрреалистични измерения. Бях чувал за тази жена от дядо и баба. Легендата гласеше, че е прекарала цялата

война, като се е чукала едновременно с един нацист и със съпруга на една жена, свързана с еврейската съпротива, така че схемата на брат ѝ е работела единствено благодарение на нея.

Тя ми каза нещо, което не разбрах.

— Моля? — казах аз.

— Имам много добри познати в полицията — повтори тя побавно.

— Защо ви е полицията?

— Не знам. Нали си американец.

Това беше добър отговор.

— Може ли да вляза? — попитах аз.

— Защо?

— Искам да ви задам няколко въпроса за брат ви — отговорих аз.
— Ако не ви харесат, можете да се обадите, на когото искате.

Тя помисли малко. Омразата към евреите сигурно има праисторически корени, но самотата е още по-стара — още от времето на амебата.

— Добре — каза тя накрая. — Но няма да те черпя с нищо. И не искам да пипаш нищо.

Апартаментът се оказа запуснат, но подреден — с квадратни мебели от шейсетте и телевизор с издут екран. Имаше малки масички, на които бяха подредени фотографии в рамки.

На едната се виждаха двама младежи пред каменна стена, покрита с бръшлян: жена, която можеше да е жената срещу мен, и намръщен мъж с черна коса.

— Това той ли е? — попитах аз.

— Не. Това е съпругът ми. Той загина при нашествието на германците.

Тя си послужи с няколко жеста, за да ми обясни причината за смъртта на мъжа си: той служел в артилерията, теглена от коне, а германците използвали самолети срещу тях.

— Ето това е Владис — посочи ми тя.

На снимката се виждаше наперен рус мъж, който караше ски на планински склон и се смееше срещу слънцето, оголил едрите си предни зъби.

— Беше красив мъж — добави тя.

Каза го така, все едно ме предизвикваше да ѝ противореча.

— „Беше“? Не е ли жив?

— Умря през четирийсет и четвърта.

— През четирийсет и четвърта?

— Да.

— Какво стана?

Тя се усмихна горчиво.

— Евреите го убиха. Влязоха през прозореца. Носеха пушки.

Отне ми известно време да разбере какво ми каза след това. Евреите, за които говореше, явно я бяха завързали в кухнята и бяха застреляли брат ѝ в дневната — точно до мястото, където стоях в момента. Бяха използвали възглавница, за да не ги чуят.

— Но полицията вече идваше насам — добави тя. — Хванаха ги на вратата.

— Ау! — казах аз.

Значи някой ме беше изпреварил. Доста отдавна.

— Бяха момче и момиче — каза ми тя. — Младежи.

— Моля? — казах аз.

Тя повтори това, което беше казала.

— Сериозно? — казах аз.

— Какво значи това? — попита ме тя.

Прилоша ми. Седнах на дивана, за да не ми проличи и тя да ме изгони.

Трябваше ми още информация.

— Как изглеждаха? — попитах аз.

Тя сви рамене.

— Като евреи.

Реших да пробвам нещо друго:

— Защо полицията вече идваше насам?

— Как така?

Тя седна на ръба на креслото с изправен гръб, все едно беше готова да се хвърли към телефона в случай на нужда.

— Как са разбрали в полицията, че ще стане нещо?

— Не знам. Владис вече им се беше обадил.

— Преди момчето и момичето да дойдат? — попитах аз.

— Да.

— А той откъде е знаел, че ще дойдат?
— Нямам представа. Сигурно ги е чул. Беше отдавна.
— Не помниш ли?
— Не. Не помня.
— Двама евреи са влезли през прозореца и са те завързали, а ти не помниш как брат ти е разбрал, че ще дойдат?
— Не.
— Дали не е било, защото вие с брат ти сте взели пари от тях, като сте ги излъгали, че ще спасите роднините им?
Тя застина.
— Защо ми задаваш такива въпроси?
— Защото искам да разбера какво е станало.
— От къде на къде ще говоря за това с теб?
Помислих малко, преди да отговоря.
— Защото двамата сме единствените останали на Земята хора, за които това има значение, а като те гледам, едва ли ще си жива много дълго.
Тя ми каза нещо в смисъл да си затварям устата.
— Просто ми кажи какво стана — продължих аз. — Моля те.
Лицето ѝ беше почервеняло.
— Продавахме на евреите надежда — каза ми тя. — Господ ми е свидетел, че можеха да си позволят цената.
— Спасихте ли изобщо някои от тях?
— По време на войната беше невъзможно да се спасят евреи. Дори да искахме.
— А когато разбираха какво правите, организираха да ги убият?
Тя се извърна, когато каза това.
— Махай се — каза тя.
— Защо ги мразехте толкова много? — попитах аз.
— Защото контролираха цялата страна — отговори тя. — Точно както контролират Америка. Махай се от къщата ми.
— Ще се махна — отвърнах аз. — Ако ми кажеш имената на момчето и момичето.
— Не ги знам! — каза тя. — Махай се!
Изправих се. Нямаше как да бъда по-сигурен.
Отидох до вратата. Когато я отворих, в къщата нахлу леден вятър.

— Чакай — спря ме тя. — Повтори ми как се казваха дядо ти и баба ти.

Обърнах се и казах:

— Не, няма. Просто се питам защо са те оставили жива.

Тя ме изгледа продължително, преди да отговори.

— И аз винаги съм се питала същото.

Тръгнах си и затворих вратата след себе си.

И така, аз реших следното:

Нямаше да убивам жени (което беше очевидно), но освен това нямаше да убивам и хора, които бяха направили нещо лошо само в миналото. Щях да убивам единствено хора, които продължаваха да представляват заплаха. Нямаше как да разбере защо дядо и баба са оставили Бланша Пшедмешче жива, но тя беше жена, а убийството на брат ѝ е било достатъчно, за да прекратят операцията си. Явно това беше причината.

Междувременно, ако Дейвид Локано искаше да ми възлага убийства на убийци, чиято смърт щеше да направи този свят по-добро място, щях да проверявам информацията, получена от него, а след това щях да се чувствам свободен — дори длъжен — да ги издирвам и да ги убивам.

Нито веднъж не се замислих, че ако дядо и баба одобряваха този начин на живот, сигурно нямаше да ми говорят толкова за мир и толерантност, а сами щяха да ми разкажат за мисията си да убият Будек. Нямаше нужда да мисля за такива неща. Все пак самата съдба ми беше казала какво да правя.

Ех, младост. Младостта е като хероин, който сте изпушили, вместо да го шмъркате. Свършва толкова бързо, че направо не е за вярване как продължавате да плащате за това и досега.

[1] Любимата ми история за Лех Валенса е малко отпреди да отида в Полша. Когато осъзнал, че ще изгуби президентските избори, Лех Валенса обявил, че противникът му е прикрит евреин. После отрекъл, че е антисемит, и се пошегувал: „Всъщност и на мен ми се ще да бях евреин. Тогава щях да имам много повече пари!“. Колко смешно. ↑

[2] „И.Г. Фарбен“ е химическата компания, която е управлявала затворническия лагер в Аушвиц — названието на компанията не е лично име, а съкращение от „Интернационална компания за бои“ на немски — и която е оцеляла след войната с обяснението, че трябва да продължи да работи, за да осигурява средства за репарации на бившите си роби. В завода ѝ са работили поне 83 000 във всеки един момент. След това в продължение на десетилетия се представя за жертва, измъчвана от алчни и зловни евреи. През 2003 г. най-сетне е принудена да изплати сумата от двеста и петдесет хиляди долара (общо, не на човек) и вместо това обявява фалит. Но не и преди да се обособи в четири отделни компании — „Агфа“, Ба Ес Еф, „Байер“ и „Хьохст“ (по-късно придобит от фармацевтичния гигант „Авентис“), които проспират и досега. ↑

9

Докато отивам да сложа катетри на няколко души, ме засичат моите студенти по медицина.

— Оцеляването до пет години status post^[1] гастректомия е десет процента — казва едното. — Но само петдесет процента преживяват самата операция.

— Аха — отговарям аз.

Погледнато оптимистично, това означава, че ако Скиланте вземе, че наистина преживее операцията, шансовете му да остане жив още пет години след това са по-скоро двайсет, отколкото десет процента, защото в десетте процента вероятно се включват и хората, които умират по време на операцията. Погледнато песимистично, има шанс петдесет на петдесет Скиланте да пукне точно днес, на операционната маса. И ако стане така, Дейвид Локано да си го изкара на мен.

Вратите на асансьора се отварят пред нас: човекът със задника, транспортиран на легло с колелца. Тръгвам редом с него, най-вече за да се преструвам, че правя нещо.

— Как си? — питам го аз.

Той продължава да лежи на едната си страна.

— Върви на майната си! — отговаря. — Умирам, по дяволите. — Или нещо подобно. Зъбите му тракат толкова силно, че не се разбира.

Това ме кара да му обърна повече внимание. Наистина изглежда така, все едно всеки момент ще хвърли топа.

— Да не си алергичен към нещо? — питам го аз.

— Не.

— Добре. Дръж се.

— Яж лайна.

Връщам се с него до стаята му и бързо му изписвам цял коктейл от антибиотици и антивирусни лекарства, като добавям забележката „СПЕШНО“ на всяко едно. А през това време си мисля: „Дали да не вляза при Скиланте и да го заплаша още веднъж? С какво? И с каква

цел?“. После отивам да проверя на компютъра резултатите от скенера на човека със задника.

В известен смисъл резултатите са успокояващи. Ако разбирате какво гледате, разчитането на резултатите от скенера е красиво нещо. Сигурно изглежда красиво, дори ако не разбирате нищо. Като издигане и спускане през стотиците хоризонтални напречни сечения, а различните овали — на гръдния кош, белите дробове, сърдечните камери, аортата — се разширяват и се свиват като атмосферни фронтове, кръстосват се и се пресичат на различни нива. Но винаги знаете точно къде се намирате, защото във вътрешността на човешкото тяло практически няма и два кубически сантиметра, които да са идентични един с друг. Дори отляво и отдясно. Сърцето и далакът са отляво, а черният дроб и жлъчният мехур са отдясно. Левият бял дроб има два лоба, а десният — три. Лявата и дясната половина на дебелото черво са с различна дебелина и следват траектория с различна форма. Вената на дясната ви половина жлеза отива направо към сърцето, а вената на лявата влиза във вената на левия бъбрек. Ако сте мъж, левият ви тестис виси по-ниско от десния, за да позволява на краката да извършват ножичното си движение.

Така че двата абсцеса на изображението от скенера на човека със задника, големи колкото топки за голф, се виждат веднага — единият е зад дясната ключица, а другият — в дясната половина на задника. Отблизо се вижда, че имат нещо неясно по периферията — нещо като гъбички. Приличат на това, което получават алкохолиците, когато припаднат и вдишат собственото си повръщано, а после от него в дробовете им се развие бактериална колония. Но съм почти сигурен, че никога не съм виждал нещо подобно във вътрешността на мускул.

Изпращам студентите да вдигнат по тревога патологията. Обикновено никак не е лесно да изкарате патолозите от гадните им малки бърлоги, в които си подреждат буркани с човешки органи, все едно са някакви серийни убийци от телевизионен сериал, но човекът със задника има нужда от биопсия. Освен това казвам на студентите да се обадят и на лекарите от отделението по инфекциозни болести, защото има вероятност и на тях да им се отвори работа с него.

И веднага щом се махат, затварям резултатите от скенера и пускам търсене в интернет за хирурга на Скиланте, Джон Френдли, за да проверя точно колко съм затънал в лайната.

Обаче се изненадвам: отзивите за него са добри. Моят приятел Френдли или е премахнал, или е намалил корема на всички дебели звезди, за които съм чувал. Даже списание „Ню Йорк“ — където би трябвало да знаят, след като основната функция на списанието е да предава патогени от ръцете на един пациент на следващия в чакалните на болниците — го определя като един от петимата най-добри хирурзи в града. Френдли дори е написал книга, която не върви зле в Amazon: „През иглено ухо: рецепти за хора, които са претърпели стомашна хирургия“.

Продължавам търсенето, докато стигам до снимка на хирурга, която потвърждава, че той наистина е човекът, когото съм видял сутринта. Междувременно намирам още и още положителни отзиви. Изглежда, Френдли току-що е направил колостомия на онзи актьор, който играе бащата във „Виртуалният баща“.

Както би казал той: егати жестокото облекчение.

Опитвам се да преценя колко е голямо облекчението. Дали това означава, че Скиланте има по-скоро 75% шанс да издържи операцията? И ако оживее, какви са шансовете да удържи на обещанието си и да не ме издаде?

Получавам съобщение по пейджъра от някаква стая, където в момента нямам пациенти.

Вторачвам се в номера на екрана на пейджъра и се чудя дали не става дума за новия пациент, за когото Акфал ми каза нещо преди три часа. После се сецам, че това е стаята на момичето с остеосаркомата, и хуквам по аварийното стълбище.

Първото нещо, което осъзнавам, когато я виждам отново, е, че наистина е красива, но очите ѝ всъщност изобщо не приличат на очите на моята винаги изгубена Магдалина. После ми става неудобно, че съм се разочаровал от този факт.

— Какво има? — питам аз.

— Какво да има?

— Получих съобщение по пейджъра.

Тя спира да си гризе ноктите и посочва към другата половина на стаята, където е вратата.

— Сигурно е за новото момиче — казва тя.

Да бе, вярно. Завесата между двете легла е дръпната и от другата страна се чуват гласове. Потупвам момичето с остеосаркомата по здравия крак, почуквам на стената и отварям завесата.

Там има три сестри, които настаняват новата пациентка на свободното легло.

Пациентката е друга млада жена, макар че е трудно да се определи с точност на колко е години, защото главата ѝ е обръсната и превързана, а освен това предната лява четвърт от нея просто липсва. Вместо глава там има хлътнало място, покрито с бинтове.

Под него се виждат две налудничави сини очи.

— Коя е тази? — питам аз.

— Новата пациентка, доктор Браун — отговаря ми старшата сестра. — Докараха я от неврохирургията.

— Здравейте — казвам аз на пациентката. — Аз съм доктор Браун.

— Ай ла ли ли — отговаря ми тя.

Естествено. При всички десничари и при повечето левичари предният ляв лоб на мозъка съдържа личността. Или я е съдържал. Превръзката на липсващата част от главата ѝ започва да пулсира от усилието да говори.

— Спокойно — казвам аз. — Отивам да проверя резултатите.

После се махам, преди да ми отговори.

Или да реагира на дразненето, или както предпочитате.

Записаното в картоната на момичето с главата е доста кратко: „s/p краниектомия по повод менингит, s/p абсцес на езика, s/p доброволна козметична процедура + s/p лапаротомия за имплантиране на калвария“.

С други думи момичето е отишло да си направи пиърсинг на езика и инфекцията е достигнала до мозъка. После са ѝ отворили черепа, за да достигнат до инфекцията, а след това са взели парчето от черепа, което са отрязали, и са го пъхнали под кожата на корема ѝ, за да остане живо, докато чакат да видят дали инфекцията е излекувана напълно.

Но терминът „козметична процедура“ е твърде неточен по отношение на пробиването на езика, защото момичетата не си

пробиват езика с идеята да изглеждат по-добре. Правят го, защото са толкова отчаяни от липсата на внимание, че си причиняват нещо ужасно, за да демонстрират колко добре могат да правят минет.

Леле, колко съм кисел, мисля си аз.

И за да завърша проучването си на веселата компания в стая 808 на западното крило, проверявам и резултатите на момичето с остеосаркомата.

Не пише почти нищо полезно: само „атипично“ това и „вероятно“ онова. Понякога има кървене на дясното бедро, точно над коляното. Понякога няма. И след няколко часа ще й отрежат почти целия крак.

На хората им се случват най-шантавите гадости.

Попълвам картоната на момичето с главата, без да внимавам особено, но преди да свърша с това, получавам ново съобщение на пейджъра — този път от стаята, в която са Дюк Мосби и човекът със задника.

Между другото ето как стоят нещата: двамата с Акфал сме задължени да приемаме по трийсет нови пациенти в крилото всяка седмица. Колко дълго ще останат в болницата, си е наша работа. Очевидно ние сме мотивирани да ги изпишем по-бързо, за да не се занимаваме с тях. От друга страна, ако ги върнат в спешното отделение по-малко от четирийсет и осем часа след като сме ги изписали, пак трябва да ги лекуваме. Но ако се върнат в спешното, да кажем, четирийсет и девет часа по-късно, отиват при произволен лекар, както и при първото си идване в болницата, и имаме шанс пет към едно вече да не са наш проблем.

Номерът е да уловите точния момент, в който пациентът е достатъчно добре, за да оцелее четирийсет и девет часа извън болницата, и да го изхвърлите точно тогава. Звучи грубо — и всъщност наистина е така — но ако двамата с Акфал спрем да го правим, работата ни ще стане съвсем непосилна.

Тя и без това почти е стигнала до това положение. Някой директор на застрахователна компания отдавна е открил точната граница, след която няма смисъл да ни измъчват толкова — нашият еквивалент на четирийсет и деветте часа, — и изкусно ни държат

точно на нея. Между бюрократичния кошмар по приемането на нови пациенти и изписването на старите почти не ни остава време да лекуваме тези, които са в болницата.

А това означава, че да проверяваме как са пациентите, при които вече сме ходили днес — например човекът със задника и Дюк Мосби — си е чиста загуба на време. Освен ако въпросният пациент няма сериозен проблем, който може да се реши.

От своя страна това е доста уникална възможност — затова отново се изстрелвам към аварийното стълбище, а от там по коридора към стаята им.

Вътре се е събрала цяла тълпа: дежурният консултант (моля ви се), Жън Жън, четиримата ни студенти по медицина и самата главна лекарка на отделението. Освен това има и двама лекари, които не познавам. Единият, който изглежда красавец, но освен това и чисто луд, държи в ръката си огромна спринцовка. Другият прилича на птичка и изглежда кисел.

— Абсурд — казва главната лекарка на този със спринцовката. — Няма начин, докторе.

И стои между него и пациента.

— Здравсти — казвам аз и подавам ръка на човека със задника, но той само ме гледа на кръв.

— Вие кои сте? — питам лекарите.

— От ИО — отговаря този със спринцовката. Инфекционно отделение.

— Патология — казва другият. — Вие ли ми пуснахте съобщение на пейджъра?

— Преди около час — отговарям аз. — А вие ли преди малко на мен?

— Аз бях, сър — обажда се едното от студентчетата.

— Той иска да направи биопсия на лезиите^[2] — обяснява ми главната лекарка, кимайки към лекаря от инфекциозното.

— Ами добре — отговарям аз.

— Как така добре? — казва главната лекарка. — Пациентът има непознат патоген, който се разпространява, а вие искате да поемете риска да го разпространите още?

— Искам да разбера какъв е — отговарям аз.

— Сетихте ли се да информирате Центъра за контрол на болестите?

— Не — отговарям.

Не се сетих.

— Патогенът вече е преминал от задния хълбок в горната част на торакса — обажда се лекарят от инфекциозното. — Колко повече може да се разпространи?

— Може да пламне цялото ми отделение — възмуцава се главната лекарка.

Патологът, който прилича на птичка, се намесва:

— Вие ли ми изпратихте съобщение на пейджъра?

Главната лекарка се прави, че не го е чула, и се обръща към дежурния консултант.

— Какво мислиш?

Консултантът си поглежда часовника и свива рамене.

— Ще го направя — казва лекарят от инфекциозното.

— Чакай... — казва главната лекарка.

Но лекарят от инфекциозното я избутва с лакът и се протяга със спринцовката. Почуква два пъти по гърдите на човека със задника, като при второто почукване нещастникът изпищява. Лекарят слага пръста си на съответното място, забива спринцовката точно до него и бързо изтегля буталото. Човекът със задника започва да пищи още по-силно, а спринцовката се напълва с кръв, примесена с някаква жълта течност.

— Дявол да те вземе! — изкрещява главната лекарка.

Лекарят от инфекциозното измъква спринцовката и се обръща към нея със самодоволна физиономия, но не преценява правилно разстоянието помежду им. Помежду им всъщност няма никакво разстояние. Главната полита назад, като повлича и лекаря от инфекциозното, и двамата тръгват да падат заедно с преплетени крайници.

Точно към мен.

Завъртам се настрани, но зад мен се оказва едното от студентчетата, в което се препъвам. Блъскам се в стената и единственото, което ми остава, е да вдигна ръка, за да предпазя лицето си. Иглата се забива в нея цялата, до пластмасовата тръба.

Следва кратка пауза.

После хората започват да се изправят и да се отдръпват от мен. Аз също се изправям и поглеждам към ръката си. Спринцовката стърчи от нея и вътре няма една капка — изпразнена е докрай в ръката ми. Започва да ме боли, както боли от всяка голяма спринцовка, защото иглата е разделила пластовете на мускулната тъкан. Издърпвам я от ръката си.

Отчупвам иглата и я хвърлям в кошчето за остри предмети на стената. После хващам лекаря от инфекциозното за ризата и пъхам остатъка от спринцовката в джоба му.

— Изстържете каквото е останало, за да го анализирате — казвам му аз. — Двамата с патолога.

— Аз дори не знам какво правя тук — оплаква се патологът.

— Не ме предизвиквай — отговарям му аз.

— Доктор Браун? — обажда се консултантът.

— Да, сър? — казвам аз, без да откъсвам поглед от лекаря от инфекциозното.

— Трябва вече да тръгвам.

— Вие си тръгнахте преди десет минути — отговарям аз.

— Страхотен си, момче — казва той и си тръгва. — Благодаря.

Всички останали стоят като статуи.

— Действайте, шибани задници! — казвам им аз.

На излизане от стаята забелязвам, че нещо не е наред. Имам предвид *и* нещо друго.

Леглото на Дюк Мосби е празно.

— Къде е Мосбиър? — питам аз.

— Може да е отишъл да се разходи — предполага едното от студентчетата зад гърба ми.

— Мосби има гангрена и на двата крака — отговарям аз. — Дори не може да куцука.

Но очевидно можеше да бяга.

[1] Status post се съкращава s/p и е често употребяван медицински термин, който означава „след, но не непременно предизвикано от“. Преводът от латински гласи: „Пробвай да ме осъдиш сега, шибаняк такъв“. ↑

[2] „Лезия“ е неточен, но изключително често използван термин в медицината, с който се назовават всякакви ненормални неща. ↑

Май вече споменах, че Порното беше влюбен в първата си братовчедка Дениз. Беше влюбен в нея, откакто се помнеше.

Тя беше с две години по-малка от него. Порното постоянно говореше за нея, често в контекста на глупостите, които беше прочел в „Златната клонка“. И как не било честно, че двамата с Дениз не могат да бъдат заедно само заради някакъв глупав американски предразсъдък без никаква научна или дори историческа обосновка; и как сицилианците например имали поговорката „братовчедките са за братовчедите“, която не само била по-точна от историческа гледна точка, но и представлявала отличен съвет^[1].

„А иначе американците обичат всичко останало, което се прави от селяните в шибаната провинция“, оплакваше се той.

След като двамата с Порното завършихме училище, отидохме с кола до Палос Вердес, на юг от Лос Анджелис, за да се видим с нея.

Бащата на Дениз, Роджър, беше брат на майката на Порното. Той заподозря нещо още от момента, в който пристигнахме, и подозренията му се задълбочиха от факта, че Порното и Дениз използваха всяка възможност, за да се измъкнат навън — или дори на горния етаж — и да се чукаат.

Майката на Дениз, Шърл, не беше толкова голям проблем — поне не по този начин. Проблемът беше, че тя пък свалише мен и се възбуждаше от мисълта, че дъщеря ѝ се чука с племенника ѝ. От своя страна аз също не бях светец.

За щастие в крайна сметка Роджър хвана Порното и Дениз в къщата за гости, а не мен и Шърл. Роджър прогони Порното от дома си. Дениз плака. По някакъв извратен начин беше романтично.

Тогава двамата с Порното продължихме чак до Флорида, все едно през цялото време бяхме искали да отидем на море. Няколко дни поред вечеряхме с баща ми, което не беше чак толкова лошо. По това време Силвио беше влязъл в търговията с яхти и недвижими имоти и в онази фаза от живота си, когато имаше склонност да се усмихва

широко, да разперва ръце и да казва: „Кой знае какво ще стане? Само това ми кажи“. Всъщност може би все още се намира в тази фаза от живота си. Последният път, когато съм говорил с него, беше, когато ми дойде на свиждане в ареста по време на процеса срещу мен^[2].

Междувременно Порното не престана да мрънка и да се тръшка за Дениз през цялото лято — дори когато бяхме с други жени, което беше особено очарователно.

Освен това той продължи да отбелязва провал след провал в атлетическото си развитие. Баща му настояваше да го науча да се бие, но Порното си беше по рождение неспособен да се справя с контактните спортове. Винаги се опитваше да предпази лицето и стомаха си, като се извърташе настрана и по този начин откриваше гръбнака, бърбреците и тила си. Имаше добри рефлексии, но при липсата на воля за победа те само му пречеха.

Към този момент двамата с него бяхме променили решението си и се бяхме записали в общинския колеж в северната част на Ню Джързи. Живеехме заедно в апартамент под наем в окръг Бъргън и продължавахме да се забавляваме с факта колко е смотан Порното. Тогава все още го уважавах по други причини.

Видях Дениз още три пъти. Единият беше във фоайето на някакъв хотел в центъра на Манхатън, преди двамата с Порното да се качат в стаята, за да се чукат. Не си спомням коя година беше това. Вторият и третият път бяха през август 1999 г. — вечерта, преди да се ожени, и вечерта на сватбата ѝ.

Това се случи три години и половина, след като ходих до Полша. Междувременно бях завършил двугодишния курс на обучение в общинския колеж в Ню Джързи. Порното беше прекъснал на първата година. Бях му помогнал да фалира „звукозаписната компания“, за която Дейвид Локано му беше дал пари (казваше се „Криминални досиета“, което никак не ни помагаше да си намираме изпълнители), и после бяхме работили като асистенти в адвокатската кантора на Дейвид Локано, откъдето ни уволниха с единодушно гласуване на другите трима партньори в нея — с довода, че харчим прекалено много средства, за да забавляваме клиентите на кантората, без да правим нищо друго. Така си и беше.

Дейвид Локано продължаваше да твърди, че не иска Порното да влиза в мафията. Това най-вероятно дори беше така, защото всички бащи искат децата им да ги надминат или поне да бъдат различни от тях. Но за да ни предупреди какво представлява животът всъщност и като наказание, задето ни уволниха от кантората, той ни прати на работа в една диспечерска централа за боклукчийски камиони в Бруклин. А това очевидно беше много, много погрешен ход.

На първо място не беше кой знае какво наказание. Работата беше мръсна и скучна, но лесна. Оставаше ни много свободно време. И беше практически невъзможно да ни уволнят, защото всъщност ни плащаха именно заради връзката с Дейвид Локано.

Освен това някои от отрепките там, особено по-носталгично настроените, бяха интересни типове. Имаше двама големи мъже — Сали Нокърс и Джоуи Камаро, които се свиваха от страх пред бандитите със зализани прически два-три пъти в седмицата, когато последните идваха да прибират половината оборот. Някои от бандитите също бяха интересни.

Например Кърт Лими. Лими беше с десетина години по-голям от нас. Несъмнено изглеждаше добре и се обличаше добре, а не като бандит. Приличаше на чичо ви в Манхатън, който изкарва сума ти пари на фондовата борса и чука голям брой жени. В действителност го бяха пуснали под гаранция, след като го бяха хванали да мами със средствата за инсталация на клетките на някаква телекомуникационна компания, но дори това си беше доста напредничаво.

Порното веднага се залепи за Лими, защото той беше готин, циничен и спокоен, макар и не толкова умен, колкото него самия. Освен това беше преуспял. В същото време Лими — единственото изключение в мафиотска фамилия от най-нисшите рангове — очевидно се радваше, че синът на Дейвид Локано го боготвори.

Лими започна да води Порното със себе си на безкрайните си задачи в града, повечето от които приличаха на най-обикновено обикаляне по магазините. Знаех си, че не бива да пускам Порното да прекарва толкова време с Лими, най-малкото защото употребяваше голямо количество кокаин, когато беше с него, но вече редовно работех за Дейвид Локано и бях доволен, че Порното има с кого да се забавлява, докато ме няма.

По отношение на работата си за Дейвид Локано обаче не мога да ви кажа много. Просто не мога.

Ето какво мога да ви кажа: ако някой ден случайно се окаже, че съм убил десетина души — хора, за които сега не мога да говоря, защото прокурорът не знаеше за тях, така че не са включени в договора по Програмата за защита на свидетелите — това може да се е случило именно през тези години. Не казвам, че съм го направил. Казвам ако.

Нещо повече, ако съм убил тези хора — и пак подчертавам шибаното ако — те винаги са били доказани изроди. От ония типове, които щяха да ви накарат да държите цялото си семейство в банков трезор, ако подозирахте за съществуването им. Дейвид Локано си знаеше работата и ми предлагаше само такива.

И — последно — ако наистина се е случвало нещо подобно, винаги се е случвало изрядно. Без гилзи, останали на местопрестъплението, и без дупки в алибито. В повечето случаи без намерени трупове. Откажете се.

Както и да е.

Двамата с Порното все още бяхме в боклукчийската централа, поне по вестник, когато той разбра, че Дениз ще се омъжва.

В един момент от живота си Елизабет Кюблър-Рос твърди, че емоциите ни по отношение на смъртта преминават през пет ясно различими фази — отричане, гняв, пазарене, депресия и приемане.^[3]

Стана така, че покрай момичетата, наркотиците, Кърт Лими и факта, че и двамата имахме други домове, освен общата ни двустайна квартира в Демарест, окръг Бъргън (аз още имах къщата на дядо и баба, а той — къщата на родителите си), не го виждах толкова често. Но в седмицата преди сватбата на Дениз Порното не успя да дойде на работа нито веднъж, а освен това не го засякох и никъде другаде. А вечерта преди сватбата ми се обади Кърт Лими.

— Пиетро, виждал ли си Порното? — попита ме той.

— Не. Тази седмица изобщо не е идвал на работа.

— Аз го видях преди около три дни.

По една случайност предишния ден бях обядвал с Дейвид Локано, защото се притесняваше от влиянието на Лими върху сина му,

от което разбрах, че и той не е виждал Порното от известно време.

— Сигурно е при някакво момиче — предположих аз.

— Не и когато Дениз ще се омъжва — отговори Лими.

— И ти си прав.

— Тревожа се за него, Пиетро.

— Защо? — попитах аз. — Колко кокаин имаше в себе си?

— Не употребявам кокаин и не познавам никой, който да го прави — заяви Лими.

— Спокойно де — казах аз. — Просто искам да разбера дали не е закъсал.

Лими помълча малко, после каза:

— Ами има такава вероятност.

— Добре. Ако чуя нещо, ще ти се обадя.

— Благодаря, Пиетро.

— Няма защо.

Двайсет минути по-късно телефонът пак звънна. Реших, че пак е Лими, но този път беше Порното.

Говореше неясно и заваляше думите.

— Къде си? — попита ме той.

— Вкъщи. Нали ми звъниш по телефона.

— Да, звънях на всичките ти номера поред. Обличай се. Идвам с лимузина под наем. Водя ти момиче.

Погледнах часовника. Беше само девет часът, но цялата работа ми звучеше подозрително.

— Не знам — казах аз. — Ало?

Но той вече беше затворил.

Вътре в лимузината беше тъмно като в нощен клуб с точково осветление и ми трябваше малко време, докато различа подробностите. На седалката с кожена тапицерия в дъното на колата седяха Порното — изпотен и преbledнял, с изключение на тъмните кръгове под очите — и Дениз. До мен, с лице към тях, седеше млада блондинка с необяснимо мускулести голи рамене и врат. По-късно разбрах, че е била състезателка по плуване в колежа, който беше завършила преди три месеца.

Порното беше със смокинг и разкопчана риза без папийонка. Дениз беше с вечерна рокля. Роклята на блондинката беше по-странна: от зелена коприна, с дантели.

— Господи — казах аз и се наведох да целуна Дениз, докато колата потегляше. — Не разбрах, че отиваме на абитуриентски бал.

— Изглеждаш добре, скъпи — успокои ме Дениз. — Това е Лиза.
— Здравей, Лиза.

Лиза ме целуна по бузата, лъхна ме на алкохол и ми каза колко много е слушала за мен.

— И аз — излъгах.

— Лиза е шаферката — обясни Порното.

— Сериозно?! — казах аз.

Порното натисна копчето на интеркома.

— Джорджи? Нали знаеш къде отиваме?

— Да, мистър Локано.

— Къде отиваме? — попитах аз, когато колата набра скорост.

— Изненада — отговори Порното.

Обърнах се към Лиза, на чието чело сякаш пишеше „слаба брънка“ по отношение опазването на информация, но тя само сви рамене и се наведе към Дениз, която ѝ подаваше лъжичка с кокаин. Получи се малко неудобно.

Лимузината зави на север на първото голямо кръстовище. Значи не отивахме към тунела. Дениз ми подаде кокаина, докато Порното свиваше джойнт.

— Искам първо да пийна нещо — казах аз.

Докато стигнем до Кони Айланд, вече бях абсолютно пиян и напушен, а всички останали бяха още по-зле. Порното беше подхванал темата за лъжичките, от които се шмърка кокаин. Къде се произвеждат, кой ги произвежда и дали са част от комплектите с прибори, които се продават по магазините. Шофьорът Джорджи — познавах го, носеше косата си вързана на тила и беше облечен с истинска шофьорска униформа — паркира колата на същото място, където паркирах аз през 1994 г., когато убих руснаците. След като ни отвори вратата, той се върна на мястото си зад волана.

Казах на Порното, че не ми се ходи в Малката Одеса.

— Няма да ходим в Малката Одеса — отговори той.

После хвана Дениз за ръката и я поведе през крайбрежната алея към океана.

Крайбрежната алея на Кони Айланд сигурно е една от най-широките в света. Когато сте толкова зле, колкото бяхме ние тогава, изглежда направо безкрайна. И това е само докато я пресичате. Когато стигнахме до другия край, слязохме по стъпалата на плажа и жените си свалиха обувките с високи токчета, Порното извади от джоба си малко фенерче и обяви, че сега ще се върнем обратно, но този път под нивото на алеята.

— В никакъв случай — отговори Дениз. — Ще се порежа. Утре ще се омъжвам, по дяволите.

— Не се притеснявай — каза Порното. — Ако той не те иска, аз ще те взема.

— Ще настъпя иглата на някой наркоман.

— Заслужава си.

— За теб може би да.

— Просто стъпвай там, където стъпвам аз.

Порното тръгна напред, без да се обръща, и Дениз го последва. Иначе щеше да изгуби лъча на фенерчето. Лиза тръгна след нея, а аз тръгнах най-отзад.

Отдолу беше доста страшно. Романтичната представа за света под крайбрежната алея не включва бездомниците, които почти не се виждат в тъмното и се разбягват, когато ги приближавате, все едно са наплашени от нещо, за което не знаете.

Въпреки това, въпреки мрака, сенките и подпорните колони Порното ни прекара доста бързо до другия край. Все едно познаваше пътя. Тогава си помислих, че просто е толкова депресиран, задето Дениз ще се омъжва, та не му пука какво ще стане с него или с нас, но когато стигнахме до края — ограда от телена мрежа, в която вертикално бяха вплетени найлонови ивици — той вече знаеше къде поддава оградата. Докато Дениз и Лиза се оплакваха от студения пясък, Порното избута оградата навътре, за да се промушим. Дениз мина първа, останалите я последвахме и изведнъж отново се озовахме под светещото нощно небе на Ню Йорк.

Под краката ни отново имаше асфалт и бяхме в дъното на някакви сгради, които приличаха на нещо средно между

електростанция и гимназия. Бяха от бетон, на два или три етажа, с цилиндрична форма и покрити тунели, които ги свързваха на нивото на земята. Нямаха прозорци — само тръби, които излизаха направо от стените. Чуваше се тихо бръмчене и се усещаше непозната гадна миризма.

Освен това в далечината се издигаше и някаква постройка с амфитеатрална форма. Алуминиевите седалки се виждаха отдолу.

— Какво е това, завод за преработка на отпадъци ли? — попитах аз.

Дори не можех да определя къде се намираме спрямо паркинга, на който бяхме оставили колата.

— Нищо подобно — отговори Порното.

Той тръгна право към най-голямата сграда. Дениз и Лиза, които все още се обуваха, изругаха и заподскачаха след него.

Докато го настигнем, Порното вече беше до входа на сградата. И имаше ключ.

Когато отвори вратата, ни блъсна вълна от топъл въздух, сякаш някой въздъхна. Въздухът миришеше на океан. На концентрат от океан.

В светлината на фенерчето на Порното видяхме коридор, който се извиваше покрай стената. Приличаше на вътрешността на подводница — прясно боядисани в синьо метални тръби, мокър цимент, множество циферблати и някакви резервоари.

— И затворете вратата — каза Порното и продължи напред.

Миризмата на океан беше много по-силна, отколкото на плажа.

— В аквариума ли сме, Порно? — попитах аз.

— Горедолу — отговори той и се обърна да провери дали съм затворил вратата.

— Как така горедолу?

— Това е нещо като заден вход.

Коридорът свърши с жълто метално стълбище, което продължаваше по извивката на стената и се губеше в мрака.

— Тук вони отвратително — обади се Лиза.

— Според мен вони на бардак — каза Дениз.

Тя вече се беше заразшила от откаченото настроение на Порното. Хвана го за ръката и го задържа нагоре по стълбите.

Всъщност не миришеше така. Миришеше на входа на пещера, в която спи великан.

— Това не е добра идея — обади се Лиза.

Дениз се обърна към нея и сложи пръст на устните си.

— Шшшт. Пиетро ще се погрижи за теб.

После се обърна към мен, разтвори пръсти пред устните си и показа езика си между тях. След това двамата с Порното изтрополиха нагоре по стълбите и се изгубиха от поглед, макар че продължавахме да виждаме подскачащата светлина на фенерчето.

— Мамка му — каза Лиза.

— Може да останем тук, ако предпочиташ — отговорих аз.

— Да бе, точно така.

Тя погледна назад покрай стената, която отново беше потънала в мрак. После отметна косата си от челото, влажна от пот.

— Ще тръгнеш ли пръв? — попита ме.

— Естествено — отговорих и тръгнах нагоре по стълбите.

Скоро стана съвсем тъмно, аз забавих крачка, тя ме настигна и ме прегърна през кръста. Имаше много силни ръце. Това току-що беше започнало да ме възбужда, когато кракът ми увисна във въздуха и разбрах, че сме стигнали до върха на стълбището.

— Дениз! — просъска Лиза.

— Насам — каза Дениз.

Гласът ѝ беше дрезгав и отекваше от стените. Двамата с Лиза тръгнахме по посока на гласа по някакъв коридор с нисък сводест таван, като внимавахме да не си ударим главите в него, и изведнъж отново започнахме да виждаме, макар че Порното беше изгасил фенерчето си. Залата, в която се бяхме озовали, имаше капандури.

„Зала“ може би не беше най-точната дума, но както и да го наречем, беше огромно шестоъгълно помещение, а металната пътека, на която бяхме стъпили, го обикаляше по цялата дължина отвътре като балкон, така че по средата оставаше открито пространство с диаметър десетина метра.

На метър и половина под пътеката — не само по средата, но и под краката ни — имаше вода. По водата подскачаха отблясъци от капандурите, но иначе беше мастилено черна.

Стояхме над огромен басейн.

Цялата шибана сграда беше един воден резервоар.

Порното и Дениз се бяха навели над перилата и той я държеше отзад за кръста.

— Как ви се струва? — попита той.

— Какво е това място? — попитах го аз.

Гласовете ни отекваха като в църква.

— Аквариумът на акулите.

— Онзи, в който е сандъкът със съкровището от кораба „Андреа Дория“?

— Да, но сандъкът отдавна не е тук.

Бях като зашеметен. Бях виждал аквариума на акулите отдолу, през стъклото, поне десетина пъти — макар че не бях идвал от малък. Но погледнат от другата страна, аквариумът изглеждаше като едно затворено пространство. Сега разбиха, че това е илюзия, създадена от тунелите, които свързваха отделните резервоари.

Най-големият от резервоарите беше този, над който стояхме в момента. Спомнях си, че изглеждаше като вихър от гигантски, кошмарни животни, които се плъзгаха покрай стъклото с мъртвите си очи, сякаш задвижвани от водата, без самите да помръдват. По средата на аквариума в пясъка беше сандъкът със съкровището на „Андреа Дория“.

— Какво стана със сандъка от „Андреа Дория“? — попитах аз.

— Някакъв тъпанар го отвори по националната телевизия. Още преди да имаше кабелна.

— И какво имаше в него?

— Какво да има в него? През цялото време, докато бяхме деца, си е стоял на дъното на аквариума с акулите. Имаше тиня.

Лиза се прокашля.

— Сега вътре има ли акули?

— Лиза, това е аквариумът на акулите — отговори Дениз.

Порното пак светна фенерчето си и насочи лъча надолу към водата. Видяхме най-вече отражения.

— Може ли да включим осветлението? — попитах аз.

Под тавана имаше подпорни греди, на които бяха окачени мощни прожектори.

Порното плъзна лъча от фенерчето си по тях, после пак го изгаси.

— Мисля, че не. Включват се с таймер.

Лиза сведе очи към краката си и попита:

— Това стабилно ли е?

Порното подскочи на място и се стовари с двата крака на металната пътека, която започна да дрънчи и да вибрира.

— Струва ми се стабилно — отговори той.

— Благодаря ти, Адам — каза Лиза. — Сега вече мога да повърна.

— Има и още по-готини работи — каза Порното.

Той ни поведе по пътеката, докато стигнахме до една площадка. На площадката имаше неопрени и бутилки със сгъстен въздух. На края на площадката нямаше перила, само едно жълто найлоново въже. Порното откачи единия край на въжето.

— Адам, какво правиш? — попита Дениз.

Аз отстъпих крачка назад. Направих го инстинктивно — човек не може да погледне това място и да не си помисли, че ще падне.

— Спускам рампата — обясни Порното.

Рампата се прибираше назад върху металната пътека. Порното я ритна, така че да се спусне към водата.

Рампата се наклони под ъгъл от четирийсет и пет градуса спрямо повърхността на водата и задрънча с такава сила, че пътеката заподскача под краката ни. После застана хоризонтално.

— Вижте, има неопрени — каза Порното. — Някой иска ли да плуваме?

Никой не отговори.

— Никой ли не иска? — каза той. — Е, аз ще си топна крака.

После наистина тръгна да излиза на рампата.

— Адам, недей! — извика Дениз.

— Майтапиш се, нали? — каза Лиза.

— Порно — казах аз. — Веднага се махай от там, по дяволите.

Вече събирах сили да го хвана, но дори мисълта да стъпя на рампата беше плашеща.

Порното седна на рампата и запълзя към ръба.

— Някой да ми хване ръката — каза той. — Много е страшно.

— Няма да стане — казах аз.

— Аз ще те хвана — каза Дениз.

Тя излезе на рампата, легна по корем и протегна ръка към Порното. После ѝ се наложи да погледне встрани. Той се хвана за

ръката ѝ и започна да протяга крака си към ръба.

— Недей да го правиш, Порно — обадох се аз.

Той изръмжа. Между ръба на рампата и повърхността на водата имаше поне трийсет сантиметра, така че трябваше да се протегне максимално, за да стигне с крака си до нея, без да пуска ръката на Дениз.

Той ритна водата с върха на обувката си и дръпна крака си обратно на рампата.

— Видяхте ли? — каза той. — Голяма работа.

Миг след това водата на мястото, където беше ритнал, избухна — а после и още веднъж. Броени секунди по-късно по цялата повърхност на резервоара се извиваха огромни лъскави тела. Приличаха на гигантски змии, преплетени в кофа.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! — завика Порното, докато пълзеше обратно по рампата, после сграбчи Дениз и двамата се притиснаха чак до стената.

По развълнуваната вода си личеше, че целият аквариум е пълен с акули. Едната се завъртя и показа перката си над водата — мокра и проблясваща на светлината от капандурите.

След известно време водата се успокои и акулите отново станаха невидими.

Порното започна да се смее.

— Мамка му и прасе шибано! — възкликна той. — Това беше най-страшното нещо в живота ми!

Дениз го заудря по гърдите, но той я хвана и я целуна.

Сърцето ми щеше да изскочи. Осъзнах, че двамата с Лиза също стоим прегърнати.

Порното спусна ръце надолу по гърба на Дениз.

— Добре — каза той на мен и Лиза. — Вие от коя страна искате да го направите?

— Какво сега? — каза Лиза. — Секс ли трябва да правим?

— Това е моминско парти. Така че, да.

— Господи божичко.

— Не трябва да е романтично — обади се Порното. — Трябва да е първично. Нали така, Дениз?

— И още как, по дяволите — отговори тя.

— И от коя страна искате? — попита ни той.

— Дениз... — започна Лиза.

Дениз се обърна към нея и изкрещя:

— Избери си от коя страна!

Лиза си избра страната с неопрените и шкафа с кислородните бутилки.

Оказа се, че на него може да седите, да се подпирате и в крайна сметка дори да правите секс, без да се налага да поглеждате надолу. Но миризмата на водата се усещаше през цялото време.

Колко млад, откачен и дебелокож трябва да бъде човек, за да прави секс на място, където все едно са го пуснали да виси пред очите на сатаната?

Нямам оправдание за това. Мога само да изтъкна, че двайсет и четири часа по-късно се запознах с Магдалина и животът ми се промени напълно.

[1] От медицинска гледна точка нещата не са толкова ясни. Първите братовчеди увеличават с още 2% шанса детето им да се роди с дефекти. (За сравнение при една жена на 40 години, която реши да забременее, има 10% вероятност да роди дете със синдрома на Даун.) Срещу това обаче работи по-голямата вероятност за семейна стабилност, пък и човешкият геном вече е много по-консервиран (т.е. кръвосмесен) от този на всеки друг бозайник. Иначе казано, хората много повече са се чукали с братовчеди и братовчедки от плъховете например. ↑

[2] Тук трябва да призная, че липсата на комуникация с родителите ми не се дължи само на Програмата за защита на свидетелите. Всъщност имате право да оставяте съобщения и дори да си говорите по телефона, ако минавате през централата на Вирджиния, и ако го правите достатъчно често, агентите рано или късно ще се изпуснат и ще дадат на роднините ви директния номер, на който могат да се свържат с вас. Аз обаче не правех такива неща. ↑

[3] Казвам „в един момент от живота си“, защото винаги се сещаме за петте фази, когато си помислим за Кюблър-Рос. Това, за което не се сещаме, е как по-късно Кюблър-Рос се е извъртяла и е започнала да твърди, че всички ще се преродим наново. Не ви будалкам. ↑

11

От стаята на сестрите до стаята на човека със задника и Мосби към мен се приближава един млад „доброволец“ с престилка — едно от онези хлапета, които учат в кварталния колеж и си вярват, че някой ден ще завършат медицина и ще станат неврохирурзи. Исква да се превърне в онзи дядо, който ще работи цял живот и ще постави основите на семейното състояние. И може би наистина ще го направи.

Знам всичко това, защото един ден го попитах защо има афроприческа, подстригана с формата на човешки мозък.

— Ей, доктор Браун...

— Нямам време — казвам му аз.

— Няма проблеми. Само исках да ви кажа, че свалих пациента на ФТ.

ФТ означава „физиотерапия“. Спирам.

— Кой пациент?

Хлапето проверява в папката.

— Мосби.

— Кой ти каза да свалиш Мосби на физиотерапия?

— Вие. Такива бяха назначенията.

— Назначенията ли? Мамка му. И как го свали?

— С инвалидна количка.

Мамка му! Надниквам при сестрите.

— Случайно някой да е занесъл картона на Мосби при него, а после да го е върнал тук и да го е сложил на рафта за процедури?

Четири сестри, които работят тук, избягват да ме гледат в очите — както правят винаги, когато нещо се обърка. Все едно гледам научно-популярен филм за поведението на животните.

— Ти наистина ли го закара на физиотерапия? — обръщам се аз към хлапето.

— Не. Казаха ми да го оставя в чакалнята, докато проверят в кой кабинет да го пратят.

— Добре. Искаш ли да дойдеш на разходка?

— Да! — отговаря той.

Обръщам се към моите студенти, които тъкмо излизат от стаята на човека със задника и Мосби.

— Слушайте сега. Ако някой попита къде е Мосби, ще кажете, че е в радиологията. Ако ви кажат, че вече са проверили в радиологията, ще кажете, че всъщност сте имали предвид физиотерапията. Междувременно искам да ми откраднете някакви антибиотици, защото ще пристигнат резултатите от лабораторията за тази гадост, с която ме инжектираха. Искам цефалоспорин, макролид и хинолон от трето поколение. Освен това искам и антивирусни медикаменти^[1]. Донесете ми всичко, до което се докопате. Измислете някаква комбинация, от която няма да пукна. Ако не можете, просто препишете това, което съм предписал на човека със задника, но удвоете дозата. Разбрахте ли?

— Да, сър — казва едното студентче.

— Добре. И не се стряскайте.

После се обръщам към хлапето с афроприческата във форма на мозък и казвам:

— А ти ела с мен.

Докато слизаме с асансьора, пак го питам как се казва.

— Мършон — отговаря то.

Не го питам как се пише това.

Накарал съм го да си облече палтото. Аз съм облечен с престилка, на която е зашито името „Д-р Лоти Луиз“. Не знам коя е Лоти Луиз, но очевидно си оставя престилката на удобни места. Или поне досега е правила така.

— Между другото, Мършон, никога не си прави пиърсинг на езика — подхвърлям, докато пристигаме.

— В никакъв случай, да не съм луд! — отговаря той.

Навън вали сняг, който обръща на суграшица, така че пред болницата е пълен хаос. Както се казва, видимостта е ниска.

Не знам на какво се надявах — добре де, надявах се на следи от инвалидна количка в кишата — но тротоарът е посипан със сол и по него минават петдесет души в минута. Освен това на фасадата на

болницата има метална козирка, дълга петдесет метра. На тротоара под нея не се вижда нищо, освен черни локви.

— Накъде ли е тръгнал? — питам аз. А си мисля: *ако изобщо е излязъл от тук, защото на всяка страна на сградата има поне по един изход.*

— Насам — отговаря Мършон.

— Защо насам?

— Защото е надолнище.

— Ха! — казвам аз. — Вече се радвам, че те взех.

Стигаме до ъгъла и виждаме, че улицата, пресичаща авенюто, по което вървим, се спуска към реката още по-стръмно. Мършон кимва и продължаваме по улицата.

След две пресечки стигаме до десетина метра киша, способна да задържа следи. Разбираме това, защото в нея са останали ясни следи от инвалидна количка. Следите сочат към една метална врата на сграда със заковани прозорци, издраскана с графити, но изчезват малко преди нея.

Отивам и удрям по вратата. Мършон подозрително оглежда сградата.

— Какво е това място? — пита ме той.

— Казва се „Големите пръчки“ — отговарям.

— Какво представлява?

— Ти сериозно ли питаш?

Той ме гледа недоумяващо.

— Гей бар — обяснявам.

Вратата се отваря. На прага стои петдесетгодишен чернокож мъж с посивяла коса и гръден кош като буре. Облечен е с памучна работна риза и носи бифокални очила.

— Кажете — промърморва той и накланя главата си назад, за да ни погледне през долната половина на очилата.

— Търсим чернокож старец в инвалидна количка — отговарям аз.

Известно време той просто стои и си подсвирква някаква мелодия, която не разпознавам. После казва:

— Защо?

— Защото искахме такъв за коледен подарък — обажда се Мършон. — А в магазина са свършили.

— Защото е пациент в болницата и е избягал — отговарям аз.

— От психиатричната болница ли?

— Не. Има гангрена на двата крака. Макар че освен това е луд наистина.

Мъжът се замисля за момент, като продължава да си свирка.

— Не знам защо, но по някакъв идиотски начин ми вдъхвате доверие — казва най-сетне той. — Човекът, когото търсите, продължи към парка.

— Защо дойде тук? — питам аз.

— Искаше одеяло.

— Даде ли му?

— Дадох му да се завие с едно яке, което си е забравил някой клиент. — Той се оглежда и потреперва от студ, което го кара да спре да си подсвирква. — Това ли е?

— Аха — отговарям аз. — Но ти дължим една услуга. Ела в болницата, за да ти прегледаме емфизема.

Мъжът присвива очи и се вглежда в името на бялата ми престилка.

— Благодаря, доктор Луиз — казва ми той.

— Казвам се Питър Браун. Това е Мършон. Ще те вкараме безплатно.

Мъжът започва да се смее, но се закашля и спира.

— Мисля, че съм доживял толкова години точно защото не съм стъпвал в болница — отговаря той.

— И ти си прав — съгласявам се аз.

Докато отиваме към парка, Мършон ме пита как съм разбрал, че човекът има емфизем. Изброявам му физическите симптоми и накрая питам:

— Нека да те науча на нещо, Мършон. Какви са хората, които постоянно си подсвиркват?

— Задници? — казва той.

— Добре. И какви още?

Мършон се замисля, преди да отговори.

— Хора, които си мислят за нещо, и подсъзнателно се сецат за мелодия, свързана с него. Например, когато те изпитват за черепно-мозъчни нерви и неволно започнеш да си подсвиркваш мелодията на „Горе главата“.

— Добре — казвам аз. — Но освен това много хора си подсвиркват, защото подсъзнателно се опитват да увеличат налягането в белите си дробове, така че да поемат повече кислород.

— Сериозно?

— Аха. Нали знаеш онези джуджета от филма за Снежанка, които работят в мината?

— Да, сецам се.

— Ако беше болен от силикоза, и ти щеше да се скъсаш от свирукане.

— Мамка му — казва той.

— От мен да го знаеш — казвам му аз.

До края на пресечката се чувствам точно като професор Мармосет.

Когато го намираме, Дюк Мосби е спрял в един каменен павилион сред парка „Ривърсайд“ с изглед към река Хъдсън. Гледката наистина е страхотна, но реката си го връща тъпкано за нея, като блъска влажен бръснещ вятър в лицата ни. От онзи вятър, който се усеща дори през отворите за вентилация на болничните чехли. Той завихря падащия сняг. Косата и миглите на Мосби са побелели.

— Какво става, мистър Мосби? — извиквам аз, за да ме чуе през вятъра.

Той се обръща и се усмихва.

— Нищо особено, докторе. А при теб?

— Познаваш ли Мършон?

— Естествено — отговаря Мосби, без да го погледне. — Я ми кажи нещо, докторе. Защо е толкова важно човек от време на време да погледа реката?

— Не знам — отговарям. — Май съм изпуснал тази лекция в медицинската академия.

— Според мен е, защото поне понякога трябва да виждаме нещо, което Бог е създал. Ако оставят малко дървета покрай лагерите за

военнопленници, хората няма да искат да бягат толкова.

— Ако искам да видя нещо, което Бог е създал, предпочитам да погледам някоя путка — обажда се Мършон.

— Случайно да виждаш някоя путка наоколо? — пита го Мосби.

— Ами не.

— Значи ни остава реката — отговаря Мосби и едва сега забелязва прическата на хлапето. — Какво е това на главата ти, по дяволите?

В този момент ми хрумва мисълта, че май откачам.

— Може ли вече да се връщаме в болницата? — питам аз.

Във фоайето отново се опитвам да се свържа с професор Мармосет, по-скоро по навик. Стискам зъби, защото очаквам да чуя автоматичния телефонен секретар, но вместо това той отговаря лично.

— Здравсти, Карл — казва той.

— Професор Мармосет?

— Да? — казва той с известно объркване. — Кой се обажда?

— Ишмаел — отговарям. — Задръжте така.

После се обръщам към Мършон.

— Ще се справиш ли оттук нататък?

— Ще се оправя, докторе — отговаря ми той.

— Вярвам ти — казвам му аз, като го гледам право в очите.

Хората понякога се впечатляват от този номер.

— Закарай го във физиотерапията, изчакай двамадесет минути и попитай защо още не са го насочили към някой кабинет. Когато ти кажат, че няма записан час, го върни горе и кажи, че във физиотерапията са объркали документите. Разбра ли?

— Разбрах.

— Вярвам ти — повтарям аз и отново се обръщам към телефона.
— Професор Мармосет?

— Ишмаел! Не мога да говоря много, чакам друго обаждане. Какво става?

Какво става ли? Толкова се радвам, че съм се свързал с него, та не мога да си спомня точно откъде смятах да започна.

— Ишмаел?

— Имам пациент с рак на стомаха — отговарям аз.

— Лоша болест. И какво?

— Ще го оперира един хирург, който се казва Френдли.
Проверих го...

— Джон Френдли?

— Да.

— И пациентът е твой?

— Да.

— Нека някой друг да го оперира — казва ми той.

— Защо?

— Защото предполагам, че искаш пациентът ти да оживее.

— Френдли е хирургът с най-висок рейтинг в Ню Йорк —
изтъквам аз.

— Да, според списанията — казва професор Мармосет. — Но той фалшифицира статистиката. Например използва собствени кръвни банки в операционната, така че да не докладва за кръвопреливане. Ако говорим за истинския живот, той е заплахата за живота на пациентите.

— Господи — казвам аз, защото току-що съм се сетил нещо. — Той не искаше пациентът да подписва нареждане да не го съживяват.

— Точно така. Ако се превърне в зеленчук, Френдли няма да го докладва като смъртен случай.

— Мамка му! Как да се отърва от него?

— Чакай да помисля — казва професор Мармосет. — Добре, измислих. Ще се обадиш на един хирург от „Корнел“, който се казва Лиланд Маркър. Сигурно е на ски, но от кабинета му ще се свържат с него. Кажи на секретаря му, че Бил Клинтън трябва да се оперира, но тайно се е записал в Католическата болница в Манхатън, за да не разберат журналистите. Кажи му, че Клинтън се е записал под фалшиво име, и му кажи името на пациента си. Маркър ще побеснее, когато разбере истината, но дотогава ще е прекалено късно и няма да може да откаже операцията.

— Май нямам време за това — отговарям аз. — Мисля, че Френдли ще го оперира след няколко часа.

— Ами винаги можеш да му сипеш сънотворно в кафето, но доколкото съм чувал за него, той дори няма да го усети.

Подпирам се на стената. Бръмченето в ушите ми е станало по-силно и започва да ми се вие свят.

— Професор Мармосет — казвам аз. — Имам нужда този пациент да остане жив.

— Някои хора май трябва да се научат да се дистанцират от пациентите си.

— Не, не, наистина имам нужда този пациент да остане жив.

Професор Мармосет замълчава. После ме пита:

— Наред ли е всичко, Ишмаел?

— Не — отговарям аз. — Налага се да спася този пациент на всяка цена.

— Защо?

— Дълга история. Но се налага.

— Да се тревожа ли за теб?

— Не. Няма полза от това.

Професор Мармосет отново замълчава, докато реши какво да ме прави.

— Добре — казва той. — Затварям, но само защото очаквам няколко други обаждания. Искам да ми се обадиш пак, когато можеш да ми кажеш какво точно става. Остави ми съобщение. Междувременно май трябва да се подготвиш за операция.

— Да се подготвя за операция?! Не съм правил операция от медицинската академия. А и тогава се изложих.

— Да, спомням си — отговаря ми той. — Но не може да си ползе от Джон Френдли. Успех.

После затваря.

[1] Антивирусните медикаменти не са антибиотици, защото вирусите, за разлика от бактериите не са „био“ — т.е. не са живи. Те са само частици генетичен код, които вашето тяло интерпретира като команда да произведе още такива частици, а после да ги разпространи. Има някои вируси като например ХИВ вируса, които тялото ви директно вкарва във вашата собствена ДНК, за да ги копира по-лесно, като по този начин ги превръща в част от вас самите. ↑

Запознах се с Магдалина на сватбата на Дениз, вечерта на 13 август 1999 г. Тя беше в струнния секстет и свиреше на виола. Обикновено свиреше в квартет, но агентът ѝ работеше с няколко различни квартета, така че, когато хората искаха шестима музиканти, както често се случва на сватби, агентът просто го сформираше за случая. На сватбата на Дениз имаше секстет, а след вечерята — диджей.

Беше голяма сватба. Тържеството беше в един клуб на Лонг Айланд, в който членуваше семейството на младоженеца, защото Дениз беше решила да се ожени на Източния бряг, където живееха повечето ѝ роднини. Двамата с Порното бяхме настанени на около два километра от нея.

Всички някак си разбраха, че работата ми е да пазя Порното и да внимавам да не остане прекалено трезвен или пък да не се напие толкова, че да развали тържеството. Задачата ми беше доста тъпа и с напредването на вечерта никак не ставаше по-приятна. Страдах от почти същия махмурлук като него и ми писна да го слушам как се оплаква. Донякъде смятах, че ако говори сериозно, наистина трябва да скочи и да отвлече Дениз.

Да пренебрегне ограниченията на традициите и семейството си и поне веднъж да постъпи така, както пише в любимата му книга „Златната клонка“.

Но ритуалите превръщат всички в шибани идиоти. Приличаме на онези птички, които си обръщат главата назад, когато спят, защото прародителите им са спели с пъхнати под крилото глави. Плутарх твърди, че е глупаво да се пренася младоженката през прага, защото, макар и да не помним, това повтаря историята за похищението на сабинянките. И това го казва самият Плутарх, още преди две хиляди години, да му се не види! Продължаваме да изобразяваме смъртта с коса в ръка. Трябва да я изобразяваме качена на трактор с логото на „Арчър Даниълс Мидланд“, гиганта в агробизнеса.

Така че сигурно е разбираемо защо Порното не беше в състояние да спре цирка, който си вървеше от хиляди години. Въпреки това на мен ми приляваше от него, а и влажността ме съсипваше. В някакъв момент отидох до бара и се върнах по заобиколния път, за да остана по-дълго време далеч от него.

И тогава видях Магдалина.

Не съм сигурен дали това ви влиза в работата, но ако наистина държите да ви разказвам за нея, ето.

Физически: имаше черна коса. Високо чело. Полегати очи. Беше дребна и фина. Освен в ханша, който беше с добре развита мускулатура от бягането. Преди да се запозная с нея, си падах по високи блондинки. Тя ги разбиваше от раз.

Бялата риза, с която свиреше на виолата, ѝ беше прекалено голяма, така че я носеше с навити ръкави и разкопчана на шията. Ключиците ѝ се виждаха. Когато свиреше, косата ѝ беше прибрана с кадифена диадема, но няколко кичура винаги се измъкваха от нея и се извиваха над високото ѝ чело. Когато я видях за пръв път, приличаха на антени на насекомо.

Тази вечер изглеждаше бледа, но когато почернееше от слънцето, кожата ѝ ставаше кафява, все едно беше от Египет или от Марс. Ръбът на бикините ѝ беше опънат от острите ѝ кости, на един сантиметър пред корема ѝ, така че можех да си пъхна ръката там. Имаше плътни устни. Готов съм да убия отново всички, които съм убивал, за да си върна тези устни.

Разбира се, нищо от изброеното не ви казва съществени детайли за нея. Дори не ви описва как изглеждаше.

Беше румънка. Беше родена там и беше емигрирала в САЩ на четиринайсет — достатъчно късно, за да запази следи от акцент. Беше католичка до мозъка на костите си. Ходеше на църква всяка неделя и горната ѝ устна се изпотпяваше, когато се молеше.

Може да ви се стори странно, че някоя жена — всъщност единствената — която съм обичал силно, е била толкова религиозна. Но аз обичах дори и това у Магдалина. В нейно присъствие беше трудно да се твърди, че в света все пак не съществува някаква магия, а освен това тя не вярваше в догмите. За нея фактът, че е католичка, а аз

не, също беше Божия работа. Бог искал ние двамата да бъдем заедно и никога нямало да я накара да се влюби в някого, когото Той не обича.

Веднъж ѝ признах, че когато си мисля за католицизма, си представям прашни икони, продажни папи и филма „Екзорсистът“. Но докато аз си представях ужасните дървени статуи на света Маргарет, тя си представяше самата света Маргарет — в шотландските поля, сред пеперудите. Това, което беше Магдалина за мен, беше за нея Светата Дева. Никога не съм я ревнувал от религията ѝ. Бях благодарен, че съм с нея.

Между другото, понеже стана дума за сабинянките, любимото ми нещо беше да нося Магдалина. По онова време, когато живеехме в апартамента в Демарест и Порното никога не си беше вкъщи, го правех с часове. Носех я гола на ръце като спасител на плажа или пък я слагах да седне на свитата ми дясна ръка, обърната напред, и тя се държеше за врата ми. Понякога се подпирах с две ръце на стената, а тя сядаше върху тях с разтворени бедра, така че можех да я лижа от катеричката чак до шията.

Май все още не се изразявам достатъчно ясно.

И двамата го разбрахме в мига, в който се видяхме за пръв път. Колко депресиращо е това, а? Колко далеч е от всичко останало, което може да се случи на мен или на някой друг?

Когато я видях за пръв път, не можах да откъсна очи от нея и тя не можа да откъсне очи от мен. Разтревожих се, че може би просто съм застанал на мястото, към което естествено се насочва погледът ѝ, когато свири, така че се отместих, и очите ѝ ме последваха. Когато не свиреше и отпускаше виолата, устата ѝ съвсем леко се отваряше.

Точно тогава Порното дойде при мен и каза:

— Ей, педеругата отива някъде сам.

— Кой? — попитах аз, без да отмествам поглед от Магдалина.

— Така нареченият „съпруг“ на Дениз.

„Педеруга“ беше една от очарователните думи, които Порното беше прихванал от общуването си с Кърт Лими. Отначало я използваше иронично, все едно се подиграваше на задръстените италианци, но думата му беше прилепнала. Като ръкавица, изцапана с лайна.

Поне не я използваше по отношение на истински хомосексуалисти.

— Ами добре — казах аз.

— Хайде да го проследим.

— Не, благодаря.

— Добре бе, гъз такъв — каза ми той. — Ще ида сам.

Няколко секунди по-късно казах „Мамка му“ и откъснах поглед от нея, за да го последвам.

Забелязах Порното, който беше тръгнал към задната страна на тентата, където сервираха храната, и поех след него.

Новият съпруг на Дениз стоеше сам в тъмното и пушеше джойнт. Беше рус, с коса на опашка и очила без рамки, и работеше в компютърната анимация, или нещо подобно, в Лос Анджелис. Мисля, че се казваше Стивън, макар че на кого му пука за това.

— Трева ли пуши този, да му го начукам?! — каза Порното.

Съпругът изглеждаше на около двацет и шест години — с четири години по-голям от нас и с пет от Дениз.

— Ти ли си Адам? — попита той.

— Аз съм, мамка му — отговори Порното.

— Братовчедът от мафията?

— Какво?! — каза Порното.

— Сигурно съм се объркал. Какво работиш всъщност?

— Ти отваряш ли ми се, бе?! — извика Порното.

Онзи хвърли остатъка от джойнта и пхна ръце в джобовете си. Бях силно впечатлен. Ако Порното беше сам, новият мъж на Дениз сигурно щеше да се справи с него. Но Порното не беше сам.

— Ще накарам Пиетро да ти напъха главата толкова дълбоко в гъза, че ще виждаш през устата си! — заяви Порното.

— Не, няма — казах аз и отпуснах ръка на рамото му. — Малко е пиан — обясних на мъжа.

— Да, виждам — отговори той.

Порното блъсна ръката ми.

— Да ви го начукам и на двамата.

Хванах го за ръката — толкова здраво, че да не може да блъсне моята.

— Няма проблеми — казах му аз. — Поздрави младоженеца.

— Яж лайна — отговори ми Порното и се обърна към него. — Внимавай как се държиш с нея.

Човекът беше достатъчно умен да не му отговори, така че хванах Порното и го завлякох обратно на сватбата.

Настаних го на масата ни и го накарах да глътне две таблетки ксанакс пред мен. Когато започнаха да действат, го оставих и се върнах да гледам секстетата.

В девет часа вечерта те спряха да свирят и оставиха диджея да пуска музика, за да могат гостите да потанцуват. Музикантите се изправиха и се заеха да прибират инструментите и пюпитрите си.

Отидох до ръба на сцената. Магдалина се изчерви и отбягна погледа ми, докато се оправяше.

— Здравей — казах аз.

Тя замръзна. Останалите ни зяпнаха.

— Може ли да поговоря с теб? — попитах.

— Не е разрешено да разговаряме с гостите — обади се една от другите.

Беше жената, която свиреше на чело. Имаше обратна захапка.

— Тогава може ли да ти се обадя? — попитах аз Магдалина.

Тя поклати глава и каза:

— Съжалявам.

Тогава за пръв път чух акцента ѝ.

— А може ли да ти дам моя номер? И ти да ми се обадиш?

Тя ме погледна. И каза:

— Да.

Малко по-късно стоях като зашеметен, когато към мен се приближи Кърт Лими.

— Забелязах, че сваляш обслужващия персонал — каза ми той.

— Не знаех, че си поканен на сватбата — отговорих аз.

— Дойдох да дам едно рамо на Порното. Не му е лесно.

— Да, знам. Цяла вечер съм с него.

Лими сви рамене.

— Бях малко зает. Чуках леля му в една химическа тоалетна.
— Шърл ли? — попитах го аз.
Той малко се притесни.
— Да — каза.
— Горката — отбелязах аз. — Дано да е била пияна.
Но всъщност изобщо не ми пукаше.
Любовта витаеше във въздуха.

Прекарах следващите три дни в Демарест, като биех боксовата круша и чаках Магдалина да ми се обади. Когато вместо това ми се обади Дейвид Локано и ми предложи да се срещнем в старата руска баня на Десета улица в Манхатън, се зарадвах на възможността поне да правя нещо.

По онова време Локано редовно използваше банята за срещи, защото смяташе, че ФБР не са в състояние да измислят микрофон, който да оцелее в сауна. Това ни се струваше твърде оптимистична теория — все пак беше преди единайсети септември и никой не знаеше колко точно некомпетентни са били във ФБР под ръководството на Луис Фрий — но всички угаждахме на Локано.

Освен това на мен сауната ми харесваше. Беше мръсна, но придаваше някакъв древноримски дух на срещите.

— Адам си е намерил самостоятелен апартамент в Манхатън — каза ми Локано, когато пристигнах.

Изглеждаше депресиран. Седеше приведен, по хавлия.

— Да — отговорих аз и седнах до него. — Разбрах.

— Щеше ли да ми кажеш?

— Предположих, че знаеш.

— Виждал ли си апартамента?

— Да, ходихме заедно на оглед.

Това го накара да направи болезнена гримаса.

— Защо не ми е казал?

— Не знам. Попитай го.

— Да бе, вярно. Ние почти не си говорим. Когато изобщо се видим.

— В момента е в такава фаза — казах аз.

И това беше самата истина. Порното прекарваше цялото си време с Кърт Лими. Но аз не се тревожех толкова. Имах си собствени проблеми, а освен това донякъде се ласкаех от факта, че Порното се бунтува срещу мен, както се бунтуваше и срещу баща си. Това доказваше, че съм му повлиял, както и той беше повлиял на мен.

Баща му обаче не мислеше така.

— За всичко е виновен онзи гъз Кърт Лими — каза той. — Искан да вкара Адам в бизнеса.

— Той няма да се навие — отговорих аз.

Локано кимна едва-едва. И двамата не вярвахме на това, което казаха.

— Наистина държа това да не се случи — продължи той.

— И аз.

Той заговори по-тихо:

— Както знаеш, Адам ще трябва да убие някого, за да влезе в играта.

Помълчах малко. После попитах:

— Защо не му издействаш изключение от правилото?

— Не ме дразни — отговори Локано. — Знаеш, че няма изключения от правилото.

Да, знаех. Но въпреки това се стреснах, когато той го каза.

— Какво можем да направим? — попитах аз.

— Не бива да му позволяваме да го извърши.

— Съгласен съм, но как?

Локано извърна поглед от мен и прошепна нещо. Не можах да го чуя.

— Моля? — казах аз.

— Искан да убиеш Лими.

— Какво!!

— Ще ти платят петдесет хиляди.

— Няма да стане. Не съм очаквал да ме караш да правя това.

— Сто хиляди. Колкото кажеш.

— Няма да направя такова нещо.

— Не е само заради Адам. Лими е кофти човек.

— Лими е кофти човек?! На кого му пука?

— Той е хладнокръвен убиец.

— Как така?

— Застреля в лицето един руснак, продавач в магазин.

— За да го приемат в мафията?

— Има ли значение?

— Има огромно значение, по дяволите. Казваш ми, че Лими е застрелял някого преди колко... пет години? Много неприятно. Значи заслужава да умре и се надявам, че поне ще влезе в затвора. Но това не ми дава право да го убия. Нито пък на теб. Ако чак толкова ти пука, защо не кажеш на полицията?

— Знаеш, че не мога да го направя — отговори той.

— Е, аз пък не мога да убия някого само защото дава лош пример на Порното. Ти кого уби, за да влезеш в мафията?

Гласът на Локано се промени.

— Това не е твоя работа, да те вземат мътните!

— Няма значение — казах аз.

— Какво ти става? — възкликна той. После помълча малко и продължи: — Чух, че с Лими сте си поговорили на сватбата на Дениз.

— Да, разменихме си няколко обиди за трийсет секунди. Много неприятно копеле.

— А Адам го обожаваш, по дяволите — каза Локано. — Заради Лими ще го убият или ще го вкарат в затвора.

— Ами сигурно трябваше да помислиш за това преди двайсет години — отговорих аз.

Какво да ви кажа? Той беше бащата на най-добрия ми приятел. В някакъв момент започвате да си мислите, че е нещо като вашия собствен баща или поне такъв, какъвто би трябвало да бъде. Започвате да вярвате, че той ви харесва, можете да му имате доверие и дори да го обиждате.

Но така и не си мислите нещо от рода на: „Този човек е интелигентен убиец. Ако го ядосаш, ще се обърне срещу теб. Без да му мигне окото“.

Или поне не си го мислите, докато не е станало твърде късно.

Когато се прибрах в апартамента, на телефонния секретар имаше съобщение.

— Ало? Обажда се Магдалина.

Говореше шепнешком, все едно се боеше да не я чуят. После помълча малко и затвори. Нищо повече. Не беше оставила номер.

Направо се побърках. Пуснах го пет-шест пъти, после се обадох на Джуди Локано и накрая на Шърл, макар че ми беше малко неудобно заради историята с Лими. Шърл ми даде номера на сватбената агентка от Манхатън, която беше наела секстета.

Агентката вдигна мобилния си, докато шофираше, и ми обясни, че не дава телефоните на музикантите, „за да не ги притесняват“. После добави:

— Не се съмнявам, че ще си намерите чудесен оркестър, ако става дума за собствената ви сватба.

Уговорих се с нея да се срещнем в офиса ѝ на следващия ден, за да направим ориентировъчна сметка. Тя започна да флиртува с мен и да ми иска разни неща, но аз дори не се постарях да разбера дали говори сериозно, а просто направих всичко, което искаше. Почти не забелязвах какво се случва.

Беше още по-лесно да науча програмата на Магдалина. Марта, нейната агентка, изобщо не се притесняваше да я обявява на всички, за да се рекламира.

Повечето от изпълненията в програмата на квартета на Магдалина бяха в частни домове, но не беше сигурно дали тези домове са достатъчно големи, за да се натреса без покана и да не ме забележат, така че си избрах една сватба в парк „Форт Трайън“ в горната част на Манхатън, която започваше чак вечерта. Когато пристигнах, се оказа, че тържеството ще се проведе в една-единствена голяма тента, долепена до ресторанта с каменни стени по средата на парка. Сватбата не беше голяма, но атмосферата беше непринудена и веднага щом се събраха малко повече хора, успях да се смеся с тях. Бях облечен с обикновен костюм, след като правилно бях предположил, че никой няма да тръгне да прави сватба наред парка с официално облекло.

Магдалина беше облечена със същата бяла риза и черни панталони — като сервитьорка. Стоях отстрани, докато не направиха пауза за по цигара нагоре по хълма, и едва тогава се приближих до нея. Тя си говореше с челюстката, недалеч от микробуса, с който бяха дошли.

— Здравейте — казах аз.

— Здравейте — отговори челюстката толкова недружелюбно, че обратната ухапка изпъкна още повече.

— Няма проблем — обади се Магдалина.

Челюстката каза нещо на език, който дори не можах да разпозная, и Магдалина ѝ отговори на същия език, или поне така предполагам.

— Ще бъда наблизко — каза ни челюстката и ни остави.

Двамата с Магдалина се загледахме един в друг.

— Много те пази — казах аз най-сетне.

— Да. Смята, че така трябва. Не знам защо.

— Напълно я разбирам.

Тя се усмихна.

— Това реплика за свалка ли беше?

— Не. Почти не. Искам да се запозная с теб.

Тя сведе глава встрани и присви едното си око.

— Знаеш ли, че съм румънка?

— Не. Не знам нищо за теб.

— Нямаме големи шансове. Ти си американец, а аз съм румънка.

— Изобщо не мисля така.

— И аз — каза тя.

Въпреки малкия шанс да съм я разбрал правилно, рискувах и попитах:

— Кога мога да те видя?

Тя погледна встрани и въздъхна.

— Живея с родителите си.

За един ужасен миг се запитах дали не е на шестнайсет или нещо подобно. Със сигурност беше възможно да е на толкова. От друга страна, можеше да е и на трийсет, защото излъчваше някаква древност, все едно беше вампир... или ангел.

Честно казано, дори да се беше оказала на шестнайсет, това нямаше да ме спре.

— На колко си години? — попитах аз.

— На двайсет. А ти на колко си?

— На двайсет и две.

— Е, добре — каза тя и се усмихна. — Идеално.

— Ела с мен, още сега — казах аз.

Тя ме докосна по ръката със силните си тънки пръсти. Аз обърнах длан, за да сплета моите пръсти с тях.

По-късно, когато щеше да заспива, обхванала топките ми с тези пръсти (макар че почти не се събираха в тях), обичах да си спомням тази вечер в парка. Но тогава тя каза:

— Не мога.

— Тогава кога ще те видя?

— Не знам. Ще ти се обадя.

— *Трябва* да ми се обадиш.

— Добре. Но имаме само един телефон.

— Звънни ми от друго място. Когато искаш. Помниш ли ми номера?

Тя го каза, без да се замисля. От това нямаше как да не ми стане приятно.

Мина обаче цяла седмица, без да ми се обади. Побърках се. Настройвах телефона си да прехвърля обажданията към служебния телефон и карах като ненормален, за да не я изпусна. Разнасях слушалката на домашния телефон от стая в стая, когато си бях вкъщи. Ако позвънеше някой друг, просто му затварях.

Когато се обади, беше късно в събота вечер. Аз бях застанал на челна стойка и се набирах, опрял крака на стената. Навън валеше. Претърколих се и се изправих с телефона в ръка.

— Ало?

— Магдалина е.

Замръзнах. Бях плувнал в пот. Пулсът ми беше толкова силен, че заплашваше да разкъса пръстите ми, и не можех да си спомня дали беше така преди минута.

— Благодаря, че се обади — казах със задавен глас.

— Не мога да говоря. На един купон съм. Говоря от спалнята. Всички са си оставили чантите тук. Ще си помислят, че искам да открадна нещо.

— Трябва да те видя.

— Знам. И аз трябва да те видя. Можеш ли да дойдеш тук?

— Мога — отговорих.

Купонът беше в една стара кооперация в Бруклин Хайтс. Тя ме чакаше под навеса на отсрещната сграда, за да не стои на дъжда. Носеше си виолата в пластмасов калъф. Щом я видях, завих и паркирах до пожарния кран пред сградата. Тя изтича до колата, остави виолата на задната седалка и се качи отпред. Аз вече си бях свалил колана.

Целувахме се дълго. Не беше лесно, защото ужасно исках да я гледам, но освен това ужасно исках да я целувам.

Най-сетне тя отпусна глава на гърдите ми.

— Искам те, но не мога да правя секс с теб — каза ми тя.

— Няма проблеми.

— Девствена съм. Целувала съм се с няколко момчета, но нищо повече.

— Обичам те — отговорих аз. — Нищо друго няма значение.

Тя улови лицето ми между дланите си и ме погледна, за да провери дали говоря сериозно, а после започна да ме целува отново, хиляди пъти по-силно. Чух шум от цип. Хвана ръката ми и я притисна към слабините си, после дръпна настрани памучните си бикини.

Катеричката ѝ беше изгаряща и мокра. Когато притисна бедрата си, пръстите ми хлътнаха в нея.

Между другото Порното я одобри. Магдалина беше абсолютно честна и никога не се съмняваше в себе си и макар че Порното вече не беше точно такъв, все още уважаваше това качество в другите хора и оценяваше колко рядко се среща. Веднъж, когато бяхме само двамата, той ми каза:

— Тя е идеална за теб. Точно както Дениз беше за мен.

Понякога тримата заедно пушехме трева. Магдалина твърдеше, че изобщо не я хваща, но после клепачите ѝ натежаваха, тя започваше да ме целува по врата и да настоява да я занеса в спалнята. Порното казваше:

— Няма проблеми. Аз ще остана тук и ще погледам телевизия.

Но това беше по-късно, когато Порното отново се беше върнал да живее при мен.

Ето какво стана.

Една октомврийска вечер се прибрах и видях, че той седи в хола с оръжие в ръка. Държеше тумбест револвер 38-и калибър. Аз бях ходил да тичам, нещо, което започнахме да правим заедно с Магдалина, но точно този път тя или свиреше с квартета, или беше на лекции във вечерното училище, където следваше счетоводство.

Когато влязох, Порното не насочи револвера към мен. Но и не го остави.

— Какво става? — попитах го аз.

— Ти ли го уби? — попита ме той.

Изглеждаше адски отвратително. Беше блед и колкото и да е странно, едновременно кльоцав и отпуснат.

— Кого? — попитах аз.

В главата ми се въртеше: *По дяволите. Дейвид Локано е мъртъв.*

— Кърт.

— Кърт *Лими!*

— Не познаваш друг, който се казва Кърт, нали?

— Откъде си сигурен, по дяволите? Не сме си говорили от няколко седмици.

— Ти ли го уби?

— Не. Не съм го убил. Дори не знаех, че е убит. Какво е станало?

— Някой го е застрелял в лицето на прага на апартамента му — отговори Порното.

Апартаментът на Лими беше в Трайбека.

— Явно му е отворил входната врата по домофона — продължи той.

— Какво казва полицията?

— Казват, че не е обир.

— Може да е бил вуйчо ти Роджър — казах аз.

Съпругът на Шърл.

— Това шега ли беше? — попита ме Порното.

— Май да. Извинявай.

За миг се почудих дали пък наистина не съм убил Кърт Лими и просто да съм забравил за това.

— А баща ти какво казва? — попитах.

— Казва, че не си говорил с него за това, така че, ако си бил ти, си го направил на своя глава.

— Супер — казах аз и си дръпнах един стол от масата. — Сега ще седна. Не стреляй.

Порното с бавно движение подхвърли револвера на холната масичка.

— Не бъди толкова тъп — каза уморено той. — Нямах да стрелям по теб. Притеснявам се, че аз съм следващият в списъка.

— В чий списъка?

— Не знам. Точно това е въпросът.

— Аха — казах аз. — Съжалявам за Кърт.

— Това няма да ме откаже.

— От какво?

Той се извърна и каза:

— От това да вляза в мафията.

— Не знаех, че имаш такива намерения — отговорих аз.

— Естествено, че знаеш.

— Прав си, досещах се. Но това е ужасна идея и може би точно в момента не трябва да мислиш за нея.

— Няма какво да мисля. Просто ще го направя.

— Ще убиеш някого, за да впечатлиш една банда боклуци?

— Кърт щеше да иска да го направя.

— Кърт е мъртъв.

— Точно така. И аз ще се изплюя в лицето на онзи, който го е убил.

— Значи смяташ, че убиецът на Лими се интересува от това дали ще влезеш в мафията? — попитах аз.

— Нямам идея, мамка му! — каза Порното. — Дори не знам кой го е убил! — Той помълча малко и мрачно добави: — Така или иначе точно ти не можеш да ме съдиш. Нима не отмъсти за дядо си и баба си?

— Това не означава, че беше редно да го правя.

— И още как!

— Дори да е така, ти не трябва да го правиш.

— Каква е разликата?

— Между мен и теб ли? — попитах.

— Да.

— Господи!

Наистина не ми се искаше да започваме тази тема.

— На първо място аз трябваше да убия определени хора. Не го направих заради самото убийство.

Лицето на Порното светна от облекчение.

— Мамка му, човече — каза той. — Аз няма да убия невинен човек. Не съм идиот. Ще намеря някой боклук. Като онези, които баща ми ти намира. Някой изрод, който си го проси.

— Така ли?

— Така. Ако искаш, ще обсъдим всичко, преди да го направя.

— Добре — казах аз след малко.

Само това казах: „Добре“.

Сега вие ми кажете.

Това някакво обещание ли беше?

13

Първо се качвам на горния етаж, за да си взема антибиотиците и антивирусните медикаменти, които моите студенти предвидливо са ми оставили в пластмасова чашка — толкова са много, че едва се събират в нея.

— Сър, може би трябва да проверите...

— Няма време — отговарям аз.

Набирам някакъв произволен код на пациент, за да отворя един шкаф за течности, и вадя от там бутилка вода с 5% декстроза.^[1]

Отварям със зъби капачката и изгълтвам лекарствата.

И какво ще стане, ако студентите ми са объркали дозата?

Най-вероятно животът ми няма да се съкрати чак толкова много.

Часовникът ми постоянно ми изкарва ангелите, докато се качвам към кабинета на хирурга.

Намръщеният специализант на доктор Френдли се подпира на стената пред кабинета. Той ме поглежда кисело и се отдалечава.

След като чукам и преди доктор Френдли да каже „Какво?“, минава толкова много време, че ми идва да започна да си блъскам главата във вратата. Не отговарям, а просто влизам.

Кабинетът на гостуващия хирург е направен така, че да прилича на истински кабинет. Има дъбово бюро, зад което да седнете, преди да съобщите лошата вест, а стената е декорирана с тапет от медицински дипломи, които изглеждат доста добре от разстояние.

Френдли седи зад бюрото. На ръба на бюрото, точно до него, седи Стейси от фармацевтичната компания и изглежда искрено изненадана, че ме вижда. Когато забелязва, че я гледам, Френдли се навежда и слага ръката си на бедрото ѝ, точно на ръба на късата рокля. Всичко ѝ се вижда.

— Какво става? — пита ме Френдли.

— Искам да участвам в операцията на мистър Лобруто.

— Не може. Защо?

— Защото е мой пациент. Бих искал да помогна, ако е възможно. Френдли се замисля.

— Какво пък. Ако не си ти, ще бъде моят специалист от тази болница, така че за мен няма значение. Оставям на теб да му съобщиш.

— Ще отида да го намеря — казвам аз.

— Започвам в единайсет, с теб или без теб.

— Добре.

Стейси ми хвърля някакъв поглед, но аз съм толкова отвратен, че дори не се опитвам да разбера какво иска да ми каже.

Просто излизам.

Пресмятам, че за да стигна навреме за операцията на Скиланте, трябва да свърша работа като за четири часа през следващите два часа, а след това да свърша работа за още четири часа в двата часа след операцията. Веднага разбирам, че това означава да натоваря моите студенти с повече отговорности, отколкото е обичайно (или законно) в такива случаи, а освен това през цялото време да държа поне по един моксфан под езика си. За да съм на чисто от морална гледна точка, поне не давам моксфан на студентите си.

Започваме. Преглед на пациентите. Шибан преглед на шибаните пациенти. Отиваме при тях, събуждаме ги, светим с фенерче в очите им и ги питаме дали още са живи — толкова бързо, че дори онези, които разбират английски, не схващат какво правим или какво ги питаме, по дяволите. После им сменяме системите, проверяваме артериите и тъпчем лекарства във вените им. След това светкавично попълваме картоните им. Ако са в изолятора за туберкулозноболни, в който не трябва да се влиза без костюм и маска, теглим една майна на хигиенния контрол и просто влизаме и излизаме по най-бързия начин.

Като стана дума за контрол, през цялото време трябва да избягваме и двата отряда за епидемиологичен контрол, които се опитват да ме пипнат и да проверят какво става с пробата от човека със задника, която разнасям в кръвта си. Мястото от убождането на иглата вече почти не ме боли, а и точно сега нямам време за тези глупости.

Докато минаваме от стая в стая, отново и отново преоткриваме какво впечатляващо място са болниците: място едновременно за хора,

които ужасно бързат, и за други, които са толкова бавни, че никога не успяват да се отдръпнат навреме.

Дори спасяваме живота на няколко души — ако наричате поправянето на грешно предписаните лекарства на някой пациент „спасяване на живота“. Проблемът най-често е в някоя сестра, която се готви да инжектира двойно по-голяма доза, понеже умножава милиграмите по фунтове, а не по килограми телесно тегло, но има и по-екзотични случаи: например някоя сестра, която се готви да инжектира „Комбивир“ на пациент, който се нуждае от „Комбивент“.

На няколко пъти се налага да помагаме на хора да вземат трудно решение, от което зависи дали ще живеят или не. Това също не ни отнема много време. Ако имаше очевидно решение, те вече щяха да са стигнали до него и тъй като очевидно няма такова, просто нищо не ги съветваме. За това си има форуми в интернет.

— Ходете си — казвам на моите студентчета, когато приключваме.

Останали са ми деветдесет секунди до началото на операцията.

— Искаме да гледаме операцията — казва едното.

— Защо? — питам ги аз.

Но пък може да помогнат с нещо.

Така че всички хукваме към операционната.

В предоперационната зала няма никой друг, освен анестезиолога. Сестрата пита кога ще дойде Френдли, дали аз ще попълня документите и кога най-сетне ще докарат шибания пациент.

Попълвам документите със скоростта и прецизността на сеизмограф. После изстрелвам децата да попрочетат нещо за коремната хирургия, а аз лично отивам да докарам Скиланте.

— Здраво ти го начуках, Мечок — казва ми неочаквано той, докато чакаме асансьора.

Скиланте все още е в леглото си на колелца.

— Абсолютно вярно — казвам аз.

— Имам предвид, че ти го начуках повече, отколкото исках.

Пак натискам бутона за повикване.

— Така ли? — казвам разсеяно.

— Аха. Мислех, че Пюрето е в Аржентина.

— Не те разбирам.

— Но той е тук, в Ню Йорк. В момента. Току-що научих.

— Исках да кажа, че не знам кой е този Пюрето, да му го начукам.

Предполагам, че може да е някой от по-малките братя на Порното, които са мекушави копелета и този прякор би им отивал.

— Извинявай — казва Скиланте. — Имам предвид Порното. Забравих, че двамата бяхте приятели.

— Какво?

Асансьорът пристига. Пълен е.

— Чакай малко — казвам на Скиланте и се обръщам към останалите. — Всички вълн. Този пациент е болен от заешки грип.

Когато хората избягват, ние се качваме и вратите се затварят, натискам същия бутон, който натисна Стейси сутринта, за да спре асансьора.

— Сега ми кажи за какво говориш, по дяволите.

— Порното — казва Скиланте. — Вече го наричат Пюрето заради лицето му.

— Порното е мъртъв. Аз го хвърлих от един прозорец.

— Ти наистина го хвърли от един прозорец.

— Да, наистина.

— Но той не умря.

За секунда не казвам нищо. Знам, че това не е вярно, но стомахът ми казва друго.

— Глупости! — отсичам аз. — Бяхме на шестия етаж.

— Не казвам, че му е било приятно.

— Ебаваш ме.

— Заклевам се в света Тереза.

— Порното е жив?!

— Аха.

— И е тук?!

— В Ню Йорк е. Мислех, че е в Аржентина. Отиде да живее там, за да се научи да се бие с нож.

Скиланте заговаря още по-тихо, защото очевидно се притеснява да продължи.

— За да те намери и да ти отмъсти — продължава той.

— Ами... това е просто страхотно — казвам аз най-сетне.

— Съжалявам. Мислех си, че ако умра, ще имаш малко време.

Но сега разбирам, че нямаш, това искам да кажа. Ако наистина умра, сигурно ще ти останат само няколко часа, за да се махнеш от града.

— Благодаря, че ми каза.

За да не фрасна Скиланте, удрям с длан бутона на асансьора и отново се понасяме към операционната.

[1] Повечето бутилирана вода в болниците съдържа 5% декстроза. Това се прави, за да не може в сметката ви да се появи следният разход: „1 литър обикновена шибана вода: \$35.“ ↑

В началото на ноември Магдалина ме заведе да ме запознае с родителите си. Живееха в Дайкър Хайтс, в Бруклин. Никога не бях ходил там, преди да започна да я изпращам с колата.

Вече се бях запознал с брат й — висок и рус непохватен гимназист, който постоянно беше с футболен екип и беше необяснимо срамежлив за човек, който говори пет-шест езика и е роден на екзотично място на седем-осем хиляди километра от тук. Казваше се Кристофър, но го наричаха Рово, защото фамилията им беше Нимеровер.

Както казах, него вече го познавах. Родителите обаче ме изненадаха.

Те също бяха високи и руси като Рово, но освен това бяха едри и набити. В сравнение с тях тримата Магдалина все едно беше отгледана от хрътки.^[1]

Бащата работеше в метрото, като началник-смяна на станцията „Гранд Сентръл“, макар че в Румъния е бил зъболекар. Майката работеше в пекарната на някакъв семеен приятел.

За вечеря имаше спагети вместо румънска храна, от „учтивост“ и от желание да ми се демонстрира колко сме различни аз и Магдалина. Вечеряхме в трапезарията на безумно тясната им къща. Всичко вътре — килимите, часовниците от тъмно дърво, мебелите, пожълтелите снимки и рамките им — сякаш поглъщаше светлината. Двамата с Магдалина седяхме от едната страна на масата, от другата беше Рово, а родителите й бяха в двата края.

— Кога започна да се интересуваш от румънците? — попита ме бащата на Магдалина, след като започнахме да се храним.

Беше с мустаци, с вратовръзка и нещо, което приличаше на подвижна яка на ризата, но не вярвам наистина да е била такава.

— Когато се запознах с Магдалина — отговорих аз.

Опитвах се да играя ролята на безобиден младеж, изпълнен с уважение, но няхах никакъв опит с подобни неща и не се справях

много добре. Освен това Магдалина едва ли не седнаше в скута ми от време на време, за да покаже на родителите си колко сериозна е връзката ни.

— И как точно се запознахте? — попита баща ѝ.

— На една сватба — отговорих аз.

— Не знаех, че музикантите от квартета са толкова общителни.

Не му казах, че онази вечер Магдалина свиреше в секстет. Не исках да го поправам, а освен това не исках да произнасям думата „секстет“ пред него.

— Онази вечер свирех в секстет — обади се Магдалина.

— Разбирам — каза той.

Майката се усмихна измъчено. Рово завъртя очи към тавана. Беше се свлякъл толкова ниско на стола, че сякаш всеки момент щеше да падне на пода.

— Говориш ли румънски? — попита ме бащата на Магдалина.

— Не — отвърнах аз.

— А поне знаеш ли кой е президентът на Румъния?

— Чаушеску? — казах аз.

Бях почти сигурен, че е той.

— Искрено се надявам, че се шегуваш — каза бащата на Магдалина.

Май сгафих.

— Шегувам се — отговорих. — Анекдотите за Румъния са ми нещо като хоби.

— Както и сарказмът очевидно — каза бащата на Магдалина. — Трябва да ти кажа, че нашата Магдол не е някакво американско момиче, което ще прави секс с теб в колата ти.

— Господи, татко — обади се Рово. — Не говори гадости.

— Наясно съм — казах аз.

— Освен това, както изглежда, не си на нивото ѝ — продължи бащата на Магдалина.

— Никой не може да се мери с нея — отговорих аз. — Ще ми се повече хора да бяха като дъщеря ви.

— Точно така — обади се одобрително майка ѝ.

Бащата на Магдалина я изгледа убийството. В този момент Магдалина просто се изправи, отиде и го целуна по челото.

— Не бъди смешен, татко — каза му тя. — Сега си отивам вкъщи с Пиетро. Ще се върна утре или вдругиден.

И тримата бяха като гръмнати.

Аз също бях като гръмнат, но се оставих Магдалина да ме повлече навън, за да се махна от там.

Някъде по това време Дейвид Локано пак поиска да се срещнем в руската баня. Още имах гъбички на краката от последния път, но отидох.

— Много благодаря, задето си казал на Порното, че аз съм убил Кърт Лими — казах и седнах до него.

— Не съм. Просто му казах, че не съм аз.

— А не беше ли ти?

— Не. Говори се, че е бил някакъв тъпанар, на когото е попречил да склучи сделка за една предавателна кула.

Защо ли го попитах изобщо? Ако Локано наистина беше убил Лими или беше платил на някого да го направи, щеше ли да ми каже? Пък и какво ме интересуваше? Само защото бях отказал да убия Лими, не означаваше, че сега трябва да съм в траур за него.

— Какво става? — попитах.

— Имам една работа за теб.

— Така ли?

Предварително бях решил, че ако ми предложи работа, ще кажа „не“. И ще продължа да повтарям „не“, докато той не разбере, че се отказвам завинаги.

Магдалина ме беше променила. Не че тя знаеше, че съм убивал хора. Не знаеше. Но се досещаше, че работя с отрепки, и не смееше да ме попита за подробности, което беше достатъчно неприятно.

— Това е предложение, което не можеш да откажеш — продължи Локано. — Ще направиш голямо добро на света, ако приемеш поръчката.

— Ами...

— Искам да кажа, че тези наистина са долни и гадни.

— Да. Обаче...

— Освен това ще бъде много подходящо да вземеш и Адам.

Млъкнах и го зяпнах.

— Ти сериозно ли? — попитах след малко.
— Той иска да влезе в играта. Трябва да плати цената.
— Мислех, че идеята е Адам да не влиза в мафията — казах аз.
Когато произнесох думата „мафия“, Локано се озърна.
— Недей да дрънкаш толкова — каза той. — Дори на това място.
— Мафия, мафия, мафия — казах аз.
— Престани! Господи.
— Не ме интересува — отсякох. — Не желая да го направя дори сам. Приключих.
— Искаш да се откажеш?
— Да.
Когато го казах, почувствах огромно облекчение. Преди това си мислех, че ще бъде много по-трудно. Все още не знаех как ще реагира Локано.
Той се загледа пред себе си за известно време. После въздъхна.
— Жалко, че ще те загубя, Пиетро.
— Благодаря — отговорих аз.
— Нали няма съвсем да зарежеш мен и Адам?
— Имаш предвид като приятели? Не.
— Добре.
Двамата поседяхме малко. После той каза:
— Слушай сега. Остави ме само да ти направя предложението.
— Наистина не ме интересува.
— Разбрах. Но държа да го направя. Ще ме оставиш ли само да ти разкажа?
— Защо?
— Защото смятам, че след като си чул всичко, ще погледнеш по друг начин на ситуацията. Не казвам, че трябва да си промениш решението. Просто казвам, че според мен ще размислиш.
— Съмнявам се.
— Няма проблеми. Само ме остави да ти разкажа. Този случай е като с братята Вирци, но сто пъти по-гаден.
Точно тогава разбрах, че наистина не искам да го слушам.
— Добре, разкажи ми — казах аз. — Стига да не се сърдиш, ако откажа.

— Знаеш ли как зарибяват проститутките? — попита ме Локано.
— Докарват ги на едро от Украйна. Организират конкурс за модели или нещо подобно, а после ги откарват в Мексико, където им се изреждат да ги бият и изнасилват на конвейер. Много често използват и хероин, така че момичетата да не могат да избягат, защото ще останат без следващата доза. Говоря ти за четиринайсетгодишни момичета.

— И ти си замесен в това? — попитах го аз.

— Не, по дяволите — отговори той. — Тъкмо обратното ти казвам. Никой от хората, с които работя, не може да търпи това, но няма какво да направим, когато е извън страната.

Последното ми звучеше съмнително, но все пак казах:

— Добре.

— Точно сега обаче има един тип, който го върши тук. В Ню Джързи. Знаеш ли къде е окръг Мърсър?

— Не.

— Ще ти дам карта.

Вратата на сауната се отвори и ни лъхна студен въздух. Влезе един мъж с хавлиена кърпа на кръста.

— Извинете ни за минута — каза му Локано.

— Как така? — попита мъжът с руски акцент.

— Почакайте десет минути отвън, моля ви — каза Локано. — Дотогава ще свършим.

— Сауната е обща — отбеляза мъжът, но си тръгна.

— Докъде бях стигнал? — попита ме Локано.

— Не знам — отговорих.

— Окръг Мърсър. Работят трима души: баща и двамата му синове. Наричат го Фермата. Продължават да карат момичетата в Мексико, извозват ги нелегално с тирове, но оставят боя и изнасилването за тук. Така повече от момичетата оцеляват. Но след това, което им правят тези типове, не са чак толкова повече.

— Да не става дума за конкуренция, Дейвид? — попитах го аз.

Той ме погледна в очите.

— Не. По никакъв начин. Става дума, че в моята работа ми се налага да виждам такива лайна преди всички останали. Веднага щом разбрах за това, реших да ги спра. А като го разказах на моите

партньори, те ми казаха да го направя. — Помълча и накрая добави: — Цената е сто и двайсет хиляди долара.

— Това не ме интересува — отговорих аз.

— Знам. Просто се опитвам да ти докажа, че всички се отнасят много сериозно към този случай. Сто и двайсет хиляди долара, само за теб. Аз ще покрия разходите за Адам.

Почти бях успял да забравя за тази подробност.

— Защо искаш да вкараш Адам в такава ситуация? — попитах го аз.

— Защото съм подготвил почвата във Фермата — отговори Локано.

Ето какво имаше предвид.

Преди няколко месеца собственикът на Фермата, Карчър-старши, който се казваше Лес, беше повикал водопроводчици, за да удължат тръбите за водата от кухнята до някаква барака, която беше построил до къщата заедно със синовете си. Водопроводчиците се усъмнили, че бараката може би е лаборатория за производство на амфетамини, затова се огледали дали няма нещо, което да откраднат, като особено внимавали за непознати миризми. По този начин стигнали и до следващата барака, която била по-нататък в задния двор, и се натъкнали на разложено голо момиче в тийнейджърска възраст, макар че мухите го покривали толкова плътно, че не били съвсем сигурни в последното.

Докато се връщали в микробуса, стреснати до мозъка на костите си, единият от водопроводчиците надзърнал през прозореца в кабинета на Карчър и видял нещо, което му заприличало на средновековен уред за мъчения.

Водопроводчиците толкова се притеснили, че за малко да се обадят на ченгетата. После обаче се сетили какво се прави в такива случаи и вместо на полицията предали информацията нагоре по веригата на мафията, така че в крайна сметка стигнала до Локано. Ако човек вярваше на Локано — а аз явно много съм искал да му повярвам — тогава за пръв път се разбрало с какво се занимават семейство Карчър, макар че Фермата изнасяла стока от най-добро качество вече цели две години.

Нямаше никакво значение. Мафията искаше семейство Карчър да умрат — или защото някой, който действително не е знаел за тях, вече знаеше и не одобряваше това, което правят; или защото някой беше решил, че след като един микробус с постоянно напушени водопроводчици може да се натъкне на истината, цялата операция може би е по-рискована, отколкото си струва.

Така или иначе Локано бързо беше решил, че това е идеалната задача, с която да вкарам Порното в играта. Беше накарал водопроводчиците да отидат пак, за да довършат тръбите, но вместо тухли и хоросан да използват картон, за да затворят дупката между къщата и бараката до нея.

Водопроводчиците твърдели, че са облепили картон с непромокаема хартия, преди да го боядисат, за да не се изкриви, а освен това кръпката била толкова ниско до земята и толкова не се виждала от къщата, че семейство Карчър нямало как да разберат за нея. След като двамата с Порното сме влезели в бараката, нямало да има нищо по-лесно от това да пробием стената и да отидем да застреляме Лес Карчър и синовете му, докато спят.

Локано дори беше измислил план как да стигнем до бараката. Срещу пет хиляди долара и една услуга, която му дължали, беше уредил да ни откарат в каросерията на пикапа, с който всяка седмица доставяли огромната поръчка за хранителни продукти на семейство Карчър. Както шофьорът на пикапа, така и водопроводчиците твърдели, че във Фермата няма кучета.

Още не мога да си обясня защо се навих на този план, в който за пръв път щях да работя по чужда информация, имаше друг участник и външни хора, които знаеха нещо за задачата, а освен това и голям брой неизвестни неща. Когато се замисля сега, ми се струва, че не съм бил с всичкия си. Но може и да съм забравил как е било.

Онова, което истински желяех, беше да съм с Магдалина и да изляза от играта. Знаех, че и двете ще изискват някаква саможертва. Освен това до голяма степен се мразех и разбирах, че свободата, а какво остава за Магдалина, не е нещо, на което имам право да се надявам.

Може би продължавах да имам доверие на Дейвид Локано — ако не по отношение на мен, то поне по отношение на интелигентността му и желанието му да предпази Порното. Дори не си и помислих, че човек с опита на Локано е в състояние да ни вкара в ситуация, която е прецакана. Камо ли в ситуация, която да е толкова адски прецакана, колкото се оказа тази във Фермата.

Разказах всичко на Магдалина.

Нямаше друг начин. Да бъде влюбена в мен, без да ме познава истински, беше същото като да е влюбена в някой друг, така че се измъчвах от ревност. През цялото време си фантазирах как имам друг живот и друго минало. Ако ще да съм някакъв загубеняк, който работи в чистотата.

Но действителността беше различна. Така че ѝ разказах всичко. Въпреки че мисълта за това, че може да ме напусне, ми се струваше ужасяваща.

Тя не ме напусна. Плака в продължение на цели часове и ме накара отново и отново да ѝ разкажа за хората, които съм убил. Колко лоши са били и колко вероятно е било да убиват отново. Все едно се опитваше да се сдобие с разрешение да продължава да ме обича.

Освен това ѝ казах, че ще застрелям човека и двамата му синове във Фермата, а после никога повече няма да убивам никого, освен ако не застрашава нея. Затварянето на Фермата щеше да бъде услуга, която щях да направя на Локано, за да изляза по-лесно от бизнеса. И щеше да бъде оправдано, защото щеше да спаси много човешки животи.

— Не можеш ли просто да се обадиш в полицията? — попита ме тя.

— Не — отговорих с повече сигурност, отколкото изпитвах.

— Тогава трябва да го направиш веднага — каза Магдалина.

Помислих си, че трябва да свърша по-скоро, за да спре да ме дели със сатаната и да се помъчи да ми прости.

— За да не умират повече момичета — добави тя.

Сигурно от това трябваше да се срамувам най-много. Не заради това, че според мен не биваше да нарушавам „доверието“ на Дейвид Локано, като се обадя в полицията. А защото за пръв път се сетих, че

всеки нов ден е още един ден в ада за момичетата, които се предполагаха, че ще спася.

Освен това обаче се видя и още нещо: ако човек планира да живее без съвест, поне трябва да си намери някой друг да говори от нейно име.

— Трябва да стане в някой четвъртък — казах аз. — Това е денят, когато пристигат покупките на Карчър.

Магдалина само ме погледна. Идният четвъртък беше след четири дни. Времето за подготовка изобщо не беше достатъчно.

Щях да наруша още едно правило. Да направя още една крачка, без да разсъждавам трезво. Още една от многото.

— Ще го насроча за този четвъртък — реших аз.

[1] Магдалина приличаше на ромка. Ромите са дошли от Индия. По ирония на съдбата именно Румъния, една от най-расистки настроените държави в света (когато през 1910 г. е основана първата политическа партия, създадена специално да се бори с евреите, и двете водещи партии, либералната и консервативната, вече официално са се определили като „антисемитски“), е една от държавите с най-разнообразно население, защото на територията ѝ има планински проход, през който са минали всички армии в историята. Разбира се, никой не е казал, че иронията на съдбата трябва да е нещо смешно. ↑

Заедно с две сестри и анестезиолога вдигаме Скиланте с чаршафа от леглото на колелца и го преместваме на операционната маса. Не че тежи кой знае колко, но операционната маса е толкова тясна, че трябва да го сложим точно по средата, иначе ще падне от нея. Дори така ръцете му увисват от двете страни на масата, докато не им слагам поставките.

— Съжалявам — казва той, докато го нагласям.

— Млъкни, да те вземат мътните! — казвам аз през маската си.

Скиланте е единственият човек в стаята, който не е облечен с престилка и не носи маска и найлонова шапка.

Анестезиологът атакува Скиланте с първата си доза през един от венозните му пътища. Смес от болкоуспокояващо, парализиращо и лекарство за заличаване на паметта. Последното се използва, ако парализиращото подейства, а болкоуспокояващото не и на Скиланте му се наложи да прекара цялата операция в съзнание, но неспособен да помръдне. В такъв случай поне няма да помни нищо, така че няма да съди болницата.

— Ще броя от пет назад — казва му анестезиологът. — Когато стигна до едно, вече ще спиш.

— Аз да не съм бебе, мамка ти? — отговаря Скиланте.

Две секунди по-късно вече е аут, а анестезиологът е пъхнал в гърлото му един стоманен ларингоскоп, който прилича на човка на жерав. Малко след това в гърлото му е натикана и пластмасова тръба и Скиланте вече „смуче пластмасовия пенис“, както очарователно се изразяват анестезиолозите. Анестезиологът проверява потока на въздуха, капва някакво прозрачно желе в очите на Скиланте и му залепя клепачите. После слага найлонов плик на главата му, така че отвън стърчи само тръбата за обдишване. Скиланте вече прилича на труп от моргата на медицинската академия, където през първите няколко месеца от курса по анатомия опаковат главата в найлон, за да не изсъхне, докато студентите стигнат до нея.

Избутвам празното легло на Скиланте навън в коридора, където в най-скоро време ще го задигнат и ще настанят някой друг пациент на него — най-вероятно, без да сменят чаршафите. Но какво да направя, да го заключа с верига за колело? После се връщам и залепям ръцете и краката му със скоч за масата като в някакъв филм за чудовища.

— Масата електрическа ли е? — подхвърлям.

Някой се изкикотва. Намирам лоста и повдигам масата на ръка.

Едната сестра разрязва болничната нощница на Скиланте с ножица, като по този начин разкрива факта, че скротумът му виси до средата на бедрата, като престилка. Сестрата посяга към електрическата бръсначка. Другата сестра увива крайниците на Скиланте в нещо като надуваем дюшек. Ако някой се сети да го включи по-късно, това ще ги предпази от измръзване.

— Сър? — обажда се едното студентче зад мен.

— Искаш да помагаш ли? — питам го аз.

— Да, сър!

— Действай — казвам му аз.

После се обръщам към другото:

— Иди да провериш ЛД50 при дефенестрация.

Накрая казвам на анестезиологичната сестра да ме свърже по телефона с доктор Френдли.

Френдли вдига на петото позвъняване, доста задъхан. Вместо „ало“ или нещо друго, което казват нормалните хора в такъв случай, той казва:

— Детето не е мое! Шегувам се. Френдли на телефона. Кой се обажда?

— Доктор Браун — отговарям аз. — Пациентът ви е почти готов.

— Защо каза, че е готов? — пита ме Френдли, когато най-сетне пристига.

След него плахо влиза Стейси, също с маска и найлонова шапка. Френдли е вдигнал ръцете си пред тялото, с дланите навътре и от тях капе вода.

Скиланте е готов. Просто не е покрит.

Преди операция пациентът се покрива така, че да се вижда само непосредственото място, където ще се оперира. Повечето хирурзи

предпочитат да присъстват на покриването, за да не се окаже например, че някой се е объркал и пациентът е обърнат по корем.

От друга страна, повечето хирурзи не идват за гастректомия с гумени ботуши до коленете, с каквито е обут Френдли. Това със сигурност не е добър знак.

Между другото измиването на ръцете — което Френдли е свършил току-що, а аз направих преди четирийсет и пет минути — е най-приятната част от хирургията. Прави се в коридора, където бутватестоманения умивалник с хълбока си, за да пуснете водата. Въпреки че въздухът е студен, от тръбите бликва идеална гореща вода. Разпечатвате гъбичката, която сте взели от машината (предварително накисната в йоден разтвор или в синтетичния дезинфектант, който се произвежда от „Мартин-Уайтинг Алдомед“ и названието му е от осем срички — което си изберете, но йодът не мирише толкова гадно), а после изтърквате от ръцете си всичката мръсотия, включително и под ноктите. Винаги се миете отдолу нагоре, от върховете на пръстите до лактите, като внимавате водата да не изтича обратно надолу към върховете на пръстите. Предполага се, че трябва да се миете в продължение на пет минути. Всъщност се миете около три минути, които ви се струват като цяла ваканция, а после пак удръте умивалника с хълбок, за да спрете водата. Гъбичката просто я оставяте вътре. Защото през следващите няколко часа не трябва да пипате нищо.

Точно в този момент петимата в операционната — доктор Френдли, двете сестри, студентът и аз — буквално не можем да се почешем по задника. Всъщност нямаме право да вдигаме ръце над нивото на шията или да ги сваляме под нивото на кръста, нито да пипаме нещо, което не е синьо^[1].

Доктор Френдли се избърсва с една синя хавлиена кърпа, а после изпълнява малкия танц, при който промушва ръцете си в хартиената престилка, която му подава асистентът, после ги пъхва в ръкавиците и откъсва картоненото квадратче отпред на престилката (като пипа само синята половина от него) и го подава на асистиращата сестра, която го държи, докато той се завърта на 360 градуса, така че перфорираният колан да се откъсне и той да може да го завърже. Френдли полага максимални усилия да изглежда отегчен, докато се занимава с това, но аз не се хващам. Тази част сигурно никога не омръзва.

— Защитните ръкавици — обявява той.

Операционната сестра отваря пакет с ръкавици от тънка стоманена мрежа и ги оставя на синята маса, откъдето Френдли ги взема и ги слага върху своите латексови ръкавици. После щраква с пръсти и казва:

— Още един чифт латексови.

Той се обръща към мен и ми намига.

— Риск от ХИВ. Когато го видях за пръв път, пациентът носеше пръстен на кутрето си. Според моя опит това означава, че е гей, та дрънка.

Асистиращата сестра — един дребен филипинец — завърта очи към тавана.

— Какво сега? — пита го Френдли. — Ти да не се обиди? Нямам право да казвам „гей“, така ли? Друг път ще се притесняваш за това. Сега ще работим. — Той се обръща към анестезиологичната сестра и казва: — Констанс? Пусни музика, моля те.

Сестрата отива до уредбата, монтирана на една от подвижните масички, и малко след това се чува онази песен на „Ю Ту“, в която се пее как Мартин Лутър Кинг е бил застрелян в ранното утро на четвърти април. Мартин Лутър Кинг е застрелян вечерта, дори по дъблинско време, но албумът с най-големите хитове на „Ю Ту“ е нещо, с което се налага да свикнете в медицинската професия. Всички бели хирурзи над четирийсет си го пускат, когато оперират. Човек поне е благодарен, че не слушат „Колдплей“.

Двамата с асистиращата сестра покриваме Скиланте със син хартиен чаршаф и филипинецът откъсва частта от него, която е на корема му. После притискаме върху кожата парче полимер, обработен с йод. Полимерът влиза в гънките на кожата.

Междувременно Френдли обикаля наоколо с нещо като телбод и защипва хартиения чаршаф за кожата на Скиланте. Защипването е доста шокираща гледка, когато го видите за пръв път. Но раните от него са пренебрежими в сравнение с хирургическата намеса, а хирурзите от старата школа се кълнат в него. Както и хората, които просто искат да приличат на хирурзи от старата школа.

Докато Френдли приключва, в операционната влиза студентката и ми прошепва:

— ЛД50 при дефенестрация е пет етажа, сър.

Да преговорим: ЛД означава летална доза, а ЛД50 е дозата, причиняваща смърт в 50% от всички случаи. Дефенестрация е юридически термин, който означава да хвърлите някого през прозореца. И така, студентката ми съобщава, че ако през прозорец на петия етаж бъдат хвърлени сто души, половината от тях ще оживеят.

— Мамка му и прасе кирливо — казвам аз.

Аз хвърлих Порното от прозорец на шестия етаж. Какви са били неговите шансове за оцеляване?!

И защо не ме оставят на мира?

— Каква е най-често срещаната причина за смъртта? — питам аз.

— Разкъсване на аортата — отговаря начаса моята студентка.

— Добре.

Аортата, най-голямата артерия в човешкото тяло, по същество представлява един дълъг тънък балон — като онези, от които педофилите изработват забавни животни за децата^[2].

Тъй като аортата е пълна с кръв, изглежда логично да се пръсне при удара.

— А втората най-често срещана причина? — питам аз.

— Контузия на главата. Третата е вътрешен кръвоизлив от разкъсване на органи.

— Отлично, благодаря — отговарям аз.

Устата ми се изпълва с жлъчка, когато се замисля за това. От друга страна, устата ми постоянно е пълна с жлъчка, откакто глътнах последните си четири моксфана преди половин час. Поне съм буден.

— Резултатите от лабораторията за онази инжекция все още не са готови, сър — докладва студентката.

— Не се притеснявай — отговарям.

Вярно, че ръката ми е започнала да пулсира, но пробата на човека със задника сигурно отдавна е отишла на боклука. Ако изобщо са я изпратили. Ако беше стигнала докъдето трябва, работният ден на прекалено много хора щеше да се удължи с пет минути.

— Да действаме! — казва Френдли.

Той избутва с крак една метална стъпенка до дясната страна на Скиланте и се качва на нея. Студентът по медицина, който се е подготвил също да асистира, си ритва стъпенка към по-долната част на тялото. Аз отивам от лявата страна на Скиланте. Операционната сестра вече се е настанила до главата му и е подготвила инструментите.

— Слушайте сега — казва Френдли. — Пациентът е ЗИСБ. Знам, че заради това на всички ни се иска да се отнасяме по-различно с него, все едно е полицай, а ние работим на бензиностанция. Но ние не работим на бензиностанция. Така че ще се отнесем с него като професионалисти.

— Какво означава ЗИСБ? — пита моят студент.

— „Завел иск срещу болница“ — обяснява Френдли. — Постигнато е извънсъдебно споразумение преди девет години^[3].

Радвам се, че моят студент попита, защото и аз не знаех за какво говори Френдли. Но съм малко разсеян. От моксфана току-що ми се случи нещо изключително странно. Все едно изгубих съзнание, но само за една хилядна от секундата.

— Синьор? — казва ми Френдли.

Отърсвам се от усещането и казвам:

— Маркер.

В следващия миг в ръката ми вече има маркер без капачка. Не съм сигурен дали филипинецът току-що е свалил капачката и е подал маркера на сестрата, всичко това с невероятна бързина, или пак съм изгубил съзнание за част от секундата. Във всеки случай усещането не е приятно.

Вторачвам се в корема на Скиланте. Предполагам, че разрезът ще бъде вертикален, защото единствените хоризонтални разрези на корема, които съм виждал, се правят при цезарово сечение. Просто нямам никаква представа колко дълъг трябва да бъде и откъде да започне.

Така че бавно размахвам маркера във въздуха над корема на Скиланте, все едно избирам точното място, докато Френдли най-сетне не се обажда:

— Там е добре. Престани да се размотаваш.

Тогава тегля една черта от въпросното място, точно под ребрата, до срамната кост на Скиланте. Заобикалям пъпа, защото това място е практически невъзможно да се зашие, ако го срежете.

После връщам маркера на сестрата и казвам:

— Скалпел.

[1] От това произтича един очевиден парадокс — по определение всичко синьо на цвят в операционната е стерилизирано, но нашите

хирургически престилки, които също са сини, са били поне по веднъж в ресторант за бързо хранене от последния път, когато са били изпрани. Какво да ви кажа, никой не е съвършен. ↑

[2] Като очевидно се надяват скърцането, което произвежда гумата, да прогони родителите. ↑

[3] Хората смятат (и техните адвокати често ги насърчават да смятат), че да заведеш иск срещу болница е безрисково начинание, защото 90% от исковете се решават с извънсъдебно споразумение, преди да се стигне до съд. Но човек не може просто да заплаши, че ще заведе иск. В повечето щати никоя застрахователна компания няма да ви вземе на сериозно, докато не заведете иска в съда и не се съгласите да свидетелствате. В този момент вече сте белязани за цял живот — или в качеството на мошеник, който обича да се съди, или (и това е още по-важно за евентуалните ви работодатели, които са основните потребители на такъв род информация) като човек, който наистина има здравословни проблеми. ↑

В деня, в който двамата с Порното ударихме Фермата, накарах момчето с пикапа да ме вземе в два и половина следобед от една бензиностанция на петнайсетина километра северно от мястото. Аз отидох там още в шест сутринта. Когато момчето дойде и застана до телефонния автомат, за да чака обаждането, за което го бях предупредил, го приближих в гръб и го хванах през гърдите с лявата си ръка, като склещих между пръстите си брадичката му. Той замръзна.

— Спокойно — казах му аз. — Не се обръщай и не ме гледай. Всичко се движи точно по план.

— Слушам, сър — каза момчето.

— Сега ще те пусна. Да отидем при пикапа.

Стигнахме до пикапа, като аз през цялото време вървях зад него.

— Отвори прозореца и гледай километража — казах му аз. — Когато минем почти десет километра, ми се обади.

После скочих в каросерията и седнах с гръб към стъклото и с крака към кашоните с покупки. Бях с бейзболна шапка на Масачусетския университет, суичър с нахлупена качулка и кашмирено палто до коленете.

Идеята беше да приличам на някой тъпанар от студентските общежития, така че никой да не ме запомни.

Когато завихме по един черен път и момчето ми извика, че почти сме изминали десетте километра, му казах да намали скоростта, а Порното се показа иззад дърветата пред нас. Порното беше облечен точно като мен, но не приличаше на тъпанар от общежитията. Приличаше на едно от онези същества в „Междузвездни войни“, които живеят в пустинята и носят кафяви роби с качулки, под които им се виждат само очите. За сметка на това се беше справил доста добре с укриването на откраднатата ни кола, която беше в храстите край пътя.

Подадох му ръка, за да се качи в пикапа, и двамата се сгушихме в лявата страна на каросерията, защото знаехме, че охранителната камера на входа е отляво. Пътят ставаше все по-неравен. Тялото на

Порното, притиснато в мен, беше като боксова круша в кашмирен калъф.

Стигнахме до портала. След малко един мъжки глас каза по високоговорителя:

— Да, кой е?

Гласът говореше с характерното за Джордж Буш носово произношение, което вече се използва от всички неприятни бели мъже в Америка, независимо в кой щат живеят.

— Майк — отговори шофьорът. — От супермаркета.

— Наведи се да те видя.

Предполагам, че Майк се е навел. Чу се електромотор и порталът шумно се отвори. Когато минахме от другата страна, видях намотките бодлива тел на върха на оградата, надвиснали навътре.

Пикапът с мъка се изкачи по пътя към къщата и спря. Момчето слезе и свали задния капак на каросерията, като се мъчеше да не поглежда към нас, докато разтоварваше един кашон с големи консерви и бутилки с перилни препарати. Изглеждаше притеснен, но не чак толкова, че да издъни нещата.

В мига, в който се изгуби от поглед, аз се спуснах на земята, а Порното ме последва.

Фасадата на къщата беше покрита с кафяви летви, които се застъпваха. Отпред имаше четири прозореца — по един от двете страни на вратата и още два на втория етаж. Отляво се виждаше бараката от зелено фибростъкло, в която водопроводчиците на Локано бяха монтирали новите тръби. Пикапът беше паркиран така, че да ни осигури още няколко метра прикритие.

Когато шофьорът натисна звънеца, аз притичах до фасадата на къщата и притиснах гръб под прозореца отляво. Порното шумно се залепи на стената до мен в момента, в който вратата се отвори. Раздразнено вдигнах показалец към устните си и той вдигна двата си палеца в извинителен жест. Когато момчето влезе в къщата, ние се затичахме към ъгъла.

Знаехме, че тази част няма да е много лесна. Отстрани къщата имаше същите четири прозореца като отпред, макар че вторият прозорец на първия етаж беше закрит от бараката. Входът на бараката обаче гледаше към задния двор. Ако я заобиколяхме, можеха да ни видят поне от два прозореца и от задния двор.

Затова се затичахме приведени покрай страничната стена. Изгаряше ни чувството, че някой ни наблюдава, но аз бях предупредил Порното да не поглежда нагоре или назад. Вече знаех, че хората могат да видят почти всичко и после да си внушат, че не са го видели, но човешките лица не влизат в тази категория. Половината от зрителната ви кора, която отговаря за разпознаването на лица, веднага се активира. Така че не поглеждахме нагоре и когато стигнахме до бараката, не знаехме дали са ни забелязали или не. Раздалечих два от листовете фибростъкло на задната стена на бараката, така че да можем да се проверим.

Всичко в бараката изглеждаше зелено, защото и покривът беше от същото полупрозрачно фибростъкло, както стените. Вратата към задния двор представляваше правоъгълен отвор, пред който от външната страна беше спуснат син брезент. Както ни бяха описали, от общата стена между бараката и къщата стърчеше водопроводен кран, а под него имаше отточен канал. За крана беше закачен маркуч с метална пръскалка, оставена в една кофа. Целият под на бараката беше потънал в кал.

Отидох да погледна през брезентовата врата. Задният двор беше дълъг около триста метра и стигаше до оградата от бодлива тел. В него имаше три маси за пикник и бетонно огнище със скара. Видях и края на още една барака от фибростъкло. Сигурно в нея бяха намерили убитото момиче.

Опитвах се да не мисля за това дали убитото момиче наистина съществува. Или ако съществува, дали не е другаде. Задачата беше приета на сляпо. Знаех го още когато идвахме, и нямаше никакъв смисъл да проглеждам точно сега. Най-доброто, на което можех да се надявам, беше да се появи някакво доказателство, преди да започнат убийствата.

Капакът на каросерията на пикапа се затръшна и когато двигателят запали, чухме мъжки глас, който говореше на момчето — достатъчно спокойно, за да предположим, че не са ни забелязали.

Това означаваше, че опасната част от работата най-вероятно е отминала. Следваше скучната част — дванайсет часа чакане, преди да минем през дупката в стената и да започнем да стреляме по хората. Отидох и седнах до водопроводния кран, на пешовете на новото си кашмирено палто^[1].

Порното остана прав, като обикаляше покрай стените, и след известно време ми стана малко неудобно. Все едно работех в някакъв офис и професията ми звучеше много интересно, но в действителност не беше такава, а сега синът ми бе дошъл на гости и се налагаше да му покажа как тати всъщност седи в калта цял ден и цяла нощ, преди да влезе в къщата на едни хора и да ги застреля в главата.

После се замислих как стана така, че животът ми се обърна по този начин.

Къде беше онова време, когато четях книги и имах хамстер?

— Пиетро — прошепна изведнъж Порното и ме стресна. — Пикае ми се.

Това не беше съвсем неочаквано при засада, която продължава дванайсет часа. Но ние бяхме там от пет минути.

— Не можа ли да се изпикаеш в гората? — попитах го аз.

— Изпиках се и в гората — отговори той.

— Ами давай — казах.

Порното отиде в ъгъла и се разкопча. Фибростъклото задрънча като стоманен барабан, когато урината потече по него. Порното спря да пикае.

После се огледа. Пусна една струя за проба в калта, точно до стената. Урината произведе плискащи звуци, така че той пак спря. Започваше да изглежда отчаян.

— Опитай по-ниско — прошепнах аз.

Порното изпробва няколко пози с приклякване и навеждане и най-сетне легна настрани в калта, като се изпика срещу стената с ветрилообразно движение.

Това малко ме притесни. Порното беше един от най-имунизираните срещу срам хора, които познавах, но дори той си имаше граници. А пътят от срама до омразата е най-краткият от всички.

Но докато Порното се изтръскваше, той каза само:

— Мамка му. Надявам се, че ФБР не могат да правят ДНК анализ на урина. ^[2]

Малко по-късно той каза:

— Мамка му. Погледни.

Отидох да погледна. В зеленикавия сумрак почти не се виждаха, но всъщност целият под на бараката беше покрит с отпечатьци от

стъпки. Целият под — дори там, където бях седнал.

Отпечатъци от стъпки, оставени от млади момичета. От различни крака.

Не беше сигурно доказателство, но изглеждаше страшно.

После изведнъж чухме как входната врата на къщата се отваря и момчешки глас извиква:

— Татко! Пускам кучетата отзад!

Като се има предвид колко бавно се изясняват някои неща, просто е изумително колко бързо се изясняват други. Например, че ако някой има кучета, но се налага да ги държи затворени в къщата, когато идват водопроводчиците или доставчикът от супермаркета, това със сигурност са някакви особено зли кучета.

Усещането за сюрреализъм, пасивност и замаяност веднага ме напусна. Сам се бях докарал дотук. Сега единствено от мен зависеше дали ще оцелея.

Извадих пистолета от единия си джоб и заглушителя от другия и в момента, в който започнах да ги сглобявам, чух лай отвън. Две огромни сенки с формата на добермани се появиха на стената от фибростъкло.

По-късно разбрах, че са от някаква порода на име кралски доберман, която се получава от многократното кръстосване на доберман с датски дог, докато от датския дог останат само габаритите.

По това време обаче успях да кажа единствено следното:

— Мама му стара!

Като всички нормални хора и аз обичам кучета. Адски по-трудно е да попаднеш на зло куче, отколкото на зъл човек. А беше ясно, че ще се наложи да ги убием.

Кучетата започнаха да душат в долния край на стената, която Порното беше опикал току-що. После едното започна да се бута в стената, а другото отстъпи и заръмжа.

Входната врата на къщата се затръшна. Това означаваше, че или някой е излязъл навън и трябва да бъде ликвидиран по най-бързия начин, или някой е влязъл вътре и може би няма да чуе това, което ще последва.

И в двата случая беше дошъл моментът да се направи нещо.

Кучето, което беше застанало по-назад, изръмжа по-силно. Всеки момент щеше да се разлае. Пратих два куршума в главата му през стената на бараката, от което то се преметна назад, а после стрелях два пъти в гърдите на по-близкото куче. То се свлече със скимтене.

Бързо смених пълнителя, като се заслушах. Стрелях със заглушител, но и четирите куршума се треснаха във фибростъклото, така че стените на бараката продължаваха да треперят. Дупките от куршумите бяха с наръфани ръбове, като разкъсан плат.

Входната врата на къщата пак се отвори.

Същият момчешки глас извика:

— Ибей? Зина?

Направих крачка към входа на бараката, покрит с брезент.

— Ибей! — изкрещя гласът, много по-близо.

— Този е за мен — обади се Порното.

— Не! — просъсках аз.

Но Порното вече тичаше към стената на бараката с пистолет в ръка.

— Не! — извиках аз.

Беше като в някакъв екшън. Порното се хвърли напред и блъсна стената на бараката с рамото си, разделяйки два от листовете фибростъкло, така че да вижда и да стреля през У-образния отвор. После листовете се върнаха на мястото си, като го блъснаха обратно по средата на бараката.

Но ако наистина беше в някой екшън, Порното нямаше да пропусне. Нито пък да забрави да си сложи заглушителя.

Изстрелът проехтя като сблъсък на две коли. Ако сте в багажника на едната от тях. Ушите ми звъняха, когато изскочих изпод брезента на входа, заобиколих бараката, подхлъзнах се в кръвта на кучетата и излязох зад ъгъла точно навреме, за да видя как вратата на къщата се затръшва.

— Улучих ли го? — попита Порното, когато ме настигна.

— Едва ли — отвърнах аз. — Току-що се прибра в къщата.

— Мамка му. Какво ще правим сега?

Питаше ме, все едно бях планирал да ни прецака така.

— Ще бягаме — отговорих аз.

При това не към задния двор. С изключение на наскоро ремонтираната си стена обитателите на къщата със сигурност я

познаваха по-добре от нас.

Втурнах се обратно в бараката. Започнах да ритам стената около водопроводния кран и когато се разкъса, стъпках картона на земята.

Отворът беше абсурдно тесен. Може би петдесет сантиметра по диагонал. При това, след като изкривих тръбата на водопроводния кран, така че да не стърчи по средата.

Едва успях да свия раменете си, колкото да се промъкна с главата напред в дупката. Когато хлътнах в нея, стана съвсем тъмно, защото тялото ми спираше светлината отзад. Хванах се за някакви тръби и се издърпах напред в мрака, който миришеше на влага.

Съборих с глава някакви пластмасови шишета и миризмата се промени — завоня на хлор и перилни препарати. Едва не се разсмях. Блъснах вратата пред мен и се измъкнах от шкафа под умивалника в кухнята.

Светлината беше ослепителна. От едната ми страна имаше голяма печка с котлони, а от другата — дъска за рязане на месо. Бързо се изправих на крака.

Дъската за рязане на месо не беше като от някакъв каталог за скъпи кухни — беше си истинска дъска с гигантска месомелачка в единия край. Освен това от другата ѝ страна стояха две жени и ме гледаха с широко отворени очи.

Едната беше на около петдесет, а другата — може би два пъти по-млада. И двете имаха от онези физиономии, които се получават, когато всяка лицева кост е чупена поне по веднъж, а после е зараствала без намесата на лекар. Макар че петдесетгодишната все пак беше по-зле.

И двете бяха въоръжени — донякъде. По-възрастната държеше касапски сатър с две ръце, а по-младата беше вдигнала над главата си тежкия метален грил от печката. Но и двете изглеждаха ужасени.

Насочих пистолета си към тях и помогнах на Порното да се изправи на крака.

— Внимателно — предупредих го аз. — Това са цивилни хора. Не стреляй по тях.

Когато Порното се изправи и ги видя, той също вдигна пистолета си и отстъпи към печката.

— Цивилни?! — каза той. — Едната има сатър!

— Сложи си заглушителя — казах му аз и се обърнах към жените. — Къде са момичетата?

По-младата посочи към пода. По-възрастната я стрелна гневно, но видя, че съм я забелязал, и отмести поглед.

— В мазето ли?

По-младата кимна.

— Колко души има в къщата, освен тях?

— Трима — каза пресипнало тя.

— Включително вие двете?

— Не, трима, освен нас.

— От полицията ли сте? — попита по-възрастната.

— Да — отговорих аз.

По-младата се разплака и каза:

— Слава богу.

— Да тръгваме — казах на Порното и се обърнах към жените. — И двете останете тук. Ако мръднете някъде, ще ви убием.

Това не беше много в стила на полицията, но както и да е. Отстъпих към коридора в дъното на кухнята, после се обърнах и хукнах по него.

Коридорът беше покрит с мокет и клаустрофобично се извиваше под някакви рафтове, на които бяха нахвърляни стари боклуци от типа на карирани спални чували и настолни игри. Миришеше на цигари. В края на коридора имаше стенно табло от корк, на което бяха забодени както пожълтели фотографии, така и снимки на хора, които се чукат, но не спрях да го разгледам по-внимателно.

Коридорът стигаше до претъпканото антре, от което се излизаше навън. В него имаше още две врати и едно стълбище за нагоре. Всъщност отдясно имаше само арка, но отляво си имаше истинска врата, която беше затворена.

Насочих пистолета към арката и стълбището и отстъпих назад към затворената врата. После прилекнах и я отворих.

Дрешник. Имаше голям брой гумени ботуши. Затворих го.

Между вратата на дрешника и входната врата бе закачена картина с Исус, която изглеждаше толкова не на място, че я повдигнах да проверя какво има отдолу. Имаше контролно табло с бутоните за интеркома и портала на оградата.

Помислих си просто да избягаме. Да отворим портала от тук и да се опитаме да стигнем до гората отвъд оградата.

Но така трябваше да прекосим голямо открито пространство, а освен това беше доста очевиден ход. Пък и каквито и да бяха моите шансове, тези на Порното бяха наполовина на тях. Махнах му да ме последва и пристъпих към арката.

Влязохме в стаята в предния десен ъгъл на къщата. Когато слязохме от пикапа, бяхме приклекли именно под прозореца на тази стая, който гледаше към портала.

От прозореца, който гледаше настрани, се виждаше бараката. В самата стая имаше широкоекранен телевизор, диван, лежанка за вдигане на тежести и няколко етажерки с купи и грамоти, повечето от които бяха от състезания по скейтборд. Над дивана висеше плакат на Арнолд Шварценегер от времето, когато беше культурист.

Докато го гледах, с периферното си зрение забелязах раздвижване навън, сниших се и дръпнах Порното при мен.

През страничния прозорец се виждаше високо слабо момче, което заобикаляше бараката и отиваше към фасадата на къщата с онази особена бърза прибежка, която се научава само в армията или от специални тренировъчни видеокасети. В ръцете си държеше газов пистолет, който беше насочил към бараката.

— Отзад е чисто! — изкрещя той.

Очевидно имаше предвид пространството зад бараката. Гласът му беше странен. Освен това беше невероятно кльощав, а бузите и челото му бяха покрити с акне, което се виждаше от десет метра разстояние.

Господи, казах си. Нямахме начин да е на повече от четиринайсет години.

Огледах се точно навреме, за да спра Порното да не стреля през прозореца.

— Защо?! — прошепна той.

Дръпнах го под перваза и просъсках:

— Не стреляй, без да ме предупредиш. Не стреляй по стъкло, което се намира точно пред лицето ми. Ако мишената говори с някого, изчакай първо да видиш с кого говори. И не убивай деца. Разбра ли?

Порното отбягна погледа ми и аз отвратено го бутнах по гръб.

— Стой долу — наредих.

Чу се мъжки глас, който извика:

— Ранди, махни се от там!

Приличаше на гласа, който чухме по високоговорителя на портала.

После се разнесе оглушителният трясък на картечница. Двамата с Порното си запушихме ушите, доколкото можехме, без да пускаме пистолетите.

Надигнах се за миг да надникна над перваза.

Бараката беше изчезнала. Към земята като листа се носеха разкъсани парчета зелено фибростъкло, някои от които бяха стигнали чак до предния двор. Все едно някой беше издухал цялата бараката с машина за събиране на листа.

Обърнах се към прозореца на фасадата. Видях хлапето с газовия пистолет — в профил, на метър и половина от мен. Ако беше погледнал навътре, щеше да ме види. Вместо това той тръгна към мястото, където преди беше бараката.

Откъм задния край на къщата се появиха още двама души.

Единият от тях също беше тийнейджър, но по-голям — на осемнайсет-деветнайсет години. Носеше калашников.

Другият беше гадняр на средна възраст, с бейзболна шапка и прозрачни авиаторски очила. Беше малко над метър и седемдесет, от онези яки дебелаци, за които не преподават в медицинската академия, но постоянно участват при побоища в баровете. Носеше нещо, което приличаше на моторна резачка, но на мястото на триона беше монтирана картечница. По цялата ѝ дължина се разнасяха дим и изпарения. Никога не бях виждал нещо подобно.^[3]

Двамата мъже и момчето разриха останките от разкъсано фибростъкло, после по-възрастният забеляза дупката в стената на къщата.

— МАЙ НЕ СМЕ ГИ ОЧИСТИЛИ! — извика той.

Забелязах, че и тримата не носят слушалки.

Стана ясно, че ще тръгнат покрай къщата и ще се наложи да се наведем през прозореца, за да стреляме по тях.

Порното, който стоеше на колене до мен, каза:

— Трябва да стреляме сега.

Беше прав. Взех тактическо решение и казах:

— Ти поемаш дебелия. Аз ще застрелям момчетата.

После двамата открихме огън и стъклото на прозореца се пръсна.

Когато разделих мишените по този начин, си мислех да застрелям двамата синове в краката — в идеалния случай под коляното. Бащата пък беше толкова дебел, че дори Порното трябваше да го улучи.

Проблемът беше в това, че все не успях да улуча. Никак не е лесно да улучите някого в крака. Изгърмах почти целия пълнител, докато прострелям по-големия син в пищяла и отнеса стъпалото на по-малкия.

Междувременно Порното изпразни пълнителя си, без да улучи стария Карчър нито веднъж. И в този момент Карчър започна да стреля с картечницата си по нас.

Дръпнах Порното назад в момента, в който се разнесе оглушителният рев. Откъснаха се цели парчета от ъгъла, до който току-що бяхме приклекли, и части от стените просто изчезнаха — като в онези филми за пътуване във времето, когато някой променя нещо в миналото и в настоящето започнат да изчезват неща.

Въздухът се изпълни с прах и отломки, така че не се виждаше нищо. Порното се отскубна от ръцете ми и аз го изгубих от поглед, като същевременно влязох в особеното безвремие, характерно за такива ситуации. Пропълзях назад, по-далеч от ъгъла, и се скрих зад купчина руини. Едва когато забелязах, че кашлям, установих и друго: че почти нищо не чувам.

След някакъв период от време, който не мога да определя, през къщата лъхна ноемврийски вятър и въздухът се прочисти. Предната и страничната стена на стаята бяха заменени от дневна светлина. Липсваха и големи части от тавана, така че отгоре се виждаше спалнята, а по останките от едната стена се плискаше вода от разкъсаните тръби. Виждах чак до антрето. От картината с Исус и контролното табло зад нея не беше останало нищо.

Самият Карчър беше застанал до останките от стълбището. Порното беше в краката му, паднал по гръб. Продължаваше да стиска пистолета, но от тук се виждаше, че няма патрони, защото затворът беше изтеглен назад.

— СЕГА ЗАГАЗИ, МОМЧЕ! — изкрещя Карчър.

Очевидно слухът му се нормализираше много по-бавно от моя.
— ПЪРВО ЩЕ ТЕ УБИЯ БАВНО, А ПОСЛЕ ЩЕ ТИ НАТЪПЧА
ТОПКИТЕ В ГЪРЛОТО!

Гадостите на „Избавление“. „Кръстникът“ за селяни.

В този момент се сетих, че Карчър дори не е разбрал, че сме
двама.

Така че се изправих, без да бързам, и го прострелях в тила.

Сигурно сте чели за това, което стана после. Може би дори сте
гледали възстановките в предаванията с полицейска тематика.

По-големият син на Карчър, Кори — когото бях улучил в пиццала
— умря от загуба на кръв. Успях да превържа по-малкия, Ранди, и той
сигурно щеше да оживее, но докато отида да докарам колата, Порното
го бе застрелял в главата. Добре дошъл в мафията, Адам Локано.

Когато се заехме да товарим трите трупа в багажника, жените
излязоха от къщата и ни зяпнаха — по-възрастната падна на колене и
започна да вие, а по-младата само ни гледаше. По-късно същата вечер
трите трупа бяха разполовени и натъпкани в шест детски ковчега от
един асистент в лабораторията на съдебния лекар в Бруклин, който
дължеше пари на мафията (защото беше залагал на шибаните
„Оскар“, ако изобщо можете да си представите такова нещо), и
шестте ковчега бяха погребани в „Потърс Фийлд“.

Преди двамата с Порното да се махнем от там, намерих колкото
можах от украинските момичета. В „офиса“ на Карчър наистина
имаше едно момиче на машината за изтезания, но не успях да я свестя.
Щях да я взема с нас, но си помислих, че ченгетата ще успеят да я
закарат в болница по-бързо от нас^[4].

В спалнята на втория етаж на един от синовете имаше друго
живо момиче, оковано във вериги — за щастие не в тази спалня, която
се падаше над стаята с телевизора. Имаше и две умрели момичета,
които висяха от веригите в другата барака.

Входът към мазето, където бяха всички останали, беше отзад.
Никога не бях усещал по-отвратителна миризма — поне докато не
отидох в медицинската академия.

Двамата с Порното спряхме до същия телефонен автомат, при
който беше срещата с шофьора на пикапа, и аз се обадох на ченгетата,

за да им кажа къде да отидат и какво да очакват, когато стигнат там. На Локано се обадохме от мобилен телефон. След като оставихме трупите на семейство Карчър, се прибрахме вкъщи, изкъпахме се и Порното се напи и напуши, а аз отидох да намеря Магдалина.

Двамата с Порното почти не си бяхме говорили, откакто започна стрелбата. И двамата бяхме разтърсени от преживяното, но освен това и двамата знаехме, че решението на Порното — хладнокръвно да очисти четиринайсетгодишно момче — е достатъчно, за да разруши нашето приятелство, дори ако нищо друго не се беше объркало.

Две седмици по-късно ме арестуваха за убийството на двете съпруги на Лес Карчър.

[1] Първо правило от „Наръчник на професионалния убиец“: Никога не се опитвайте да пазите дрехите си, няма смисъл. ↑

[2] Наистина не могат, поне в общия случай, защото в урината на здравите хора не се съдържат клетки. А ако в урината ви има толкова много клетки, че дори в скапаните лаборатории на ФБР да ги идентифицират в калта, би трябвало да се притеснявате за нещо друго, а не за дългата ръка на закона. ↑

[3] Специално за манията на тема огнестрелно оръжие: оказа се многоцевна картечница M134 „Предатор“ 60-и калибър, която стреля с куршуми от обеднен уран, произвеждани само в Китай. ↑

[4] Между другото на някои от частите на машината за изтезания наистина се четеше надпис на една известна мебелна верига. Поне на онези части, които не бяха плътно покрити с кръв и лайна. ↑

Сестрата ми подава миниатюрен скалпел. Леко го прокарвам по линията, очертана с маркер по корема на Скиланте. Йодираният полимер и кожата му се разтварят на два сантиметра в страни. За секунда, преди разрезът да се напълни с кръв, мастната тъкан прилича на извара. После връщам скалпела на сестрата. По време на тази операция той няма да се използва отново. Скалпелите правят чисти разрези, но не могат да спрат кръвоизливите.

— Клампа — казва Френдли.

— Електронож и аспирация — казвам аз.

Електроножът е инструмент с формата на писалка с кабел от задния край и метален шип в предния. Прилича на онези неща, с които подкарват говедата, но е много по-малък. Електроножът не само реже, но и изгаря, така че затваря кръвоносните съдове в движение. (Освен това оставя след себе си следа от грозна карамелизирана плът, затова не се използва за рязане на кожата.) Идеята е да се изпомпа кръвта от разреза, а после бързо да се намерят срязаните краища на артериите и да се изпържат с електроножа, за да се затворят. И наистина трябва да се направи бързо, защото изпомпването на кръвта осигурява само част от секундата, през която има видимост. После пак се вижда само кръв.

Подавам аспиратора на моя студент, който няма да се изложи толкова, ако го използва прекалено амбициозно. Всеки път, когато студентът изпомпва кръвта, изчаквам да се появят миниатюрните червени точки, после си избирам някоя от тях и се опитвам да я изгоря с електричество, преди отново да е започнала да блика.

С тази скорост операцията ще продължи няколко дни, а на всичко отгоре моите периоди на съзнание и безсъзнание са започнали да се редуват, като всеки трае по една хилядна от секундата — като писукането на някакъв радиосигнал. От челото ми право в разреза на Скиланте капе пот.

Най-сетне на Френдли му писва да чака и той започва да ръчка с клампата, която прилича на клещи с върхове, остри като игли. Захваща

артерии, които не виждам, така че аз трябва само да докосна върха на електроножа до металната повърхност на неговия инструмент и така да изпържа артериите от разстояние, на доверие.

Когато кръвенето спира, Френдли бръква в лепкавата мембрана в дъното на разреза и разтваря челюстите на клампата си, за да разкъса мембраната. После ми избира още няколко кръвоносни съдове, които да изгоря.

Докато се занимава с това, Френдли поглежда към операционната сестра, която всъщност е чернокож мъж на двайсет и няколко.

— Значи не мога да казвам думата „гей“ в операционната — подхвърля Френдли. — Защото тук има твърде много хора с крехка и ранима психика. Първо трябва да поискам разрешение. Все забравям, че вече всичко се основава на обществен договор.

Сестрата не отговаря, така че Френдли се обръща към моя студент:

— Знаеш ли какво означава „медицина на основата на обществен договор“?

— Не, сър — отговаря студентът.

— Означава десет допълнителни неплатени часа простотии на седмица. Нямах търпение, нали, хлапе?

— Да, сър — отговаря студентът.

Френдли пак се обръща към операционната сестра:

— А мога ли да казвам „чернокож“? Или това не е правилната дума?

Той спира и се преструва, че мисли.

— Какво ще кажеш за „творците, които преди се наричаха негри“? Мога ли да казвам поне това? Или и за него трябва разрешение?

Трябва да отбележа, че операционните зали заедно със строителните площадки са последното убежище за сексисти, расисти и всички, които страдат от синдрома на Турет. Измисленото обяснение е, че трябва да дразните хората, за да се научат да запазват самообладание под напрежение. В действителност операционните зали са идеалната среда, където социолозите могат да изучават каква е била атмосферата на работното място през 1950-те.

— Как мислиш, Скот? — обръща се доктор Френдли към операционната сестра.

Скот спокойно отвръща на погледа му.

— На мен ли говорите, доктор Френдли?

— Ако наистина говоря на теб, нямам никаква представа защо го правя — отговаря Френдли и хвърля окървавената клампа по средата на таблата за инструментите. — Готово. Да го отваряме.

Той пъха пръстите си в разреза, после се навежда и го разтваря като огромно кожено портмоне. Виждат се коремните мускули на Скиланте, които приличат на червено цвекло с ярка бяла ивица по средата — мястото, където ще направим следващия разрез, защото там почти няма кръвоснабдяване.

— Параумбиликалните лимфни възли са негативни — подвиква Френдли на анестезиологичната сестра, която е седнала на компютъра. — Няма и възел на Вирхов, макар че това ще трябва да го приемеш на доверие^[1].

Аз бръмча с електроножа по протежение на бялата ивица.

— По японската или по американската класификация на лимфните възли ще работите? — пита моят любознателен студент.

— Зависи — отговаря Френдли. — В Япония ли сме или в Америка?

— Каква е разликата, сър? — обажда се този път студентката.

— В Япония по цял ден проверяват лимфните възли, за да правят превантивни операции срещу разсейките — обяснява Френдли. — Защото в Япония медицината е социална дейност.

Той разтваря двете ивици мускулна тъкан, които съм разделил.

— Ретрактор — казва той. — Вече сме в коремната кухина.

Скот, операционната сестра, започва да сглобява ретрактора — голяма скоба, която може да се закрепва върху тялото, така че да държи разреза отворен.

Докато чакаме, Френдли пак хвърля поглед към студентката, която не участва в операцията.

— Не се тревожи, скоро и тук на власт ще дойдат социалистите — казва той. — Стейси? Ще провериш ли пейджъра ми?

— Разбира се, доктор Френдли — отговаря Стейси. — Къде е?

— В панталона ми.

Изведнъж много погледи в операционната се навеждат надолу. Стейси храбро се приближава и потупва Френдли по задника.

— В предния джоб — уточнява той.

Както май вече споменах, панталоните на хирурзите имат две лица. Това означава, че задният джоб се пада отдясно, извън панталона, а предният се пада отляво — вътре в панталона.

Стейси пъха ръката си под престилката на Френдли и започва да опипва около чатала му. Междувременно ме поглежда и сбърчва нос в гримаса, с което всъщност ми става доста симпатична.

— Там няма нищо — обявява най-сетне тя.

— Е, ние това вече го знаехме — обажда се филипинецът.

Всички падат от смях. Лицето на Френдли над маската първо почервява, а после става на петна. Той изтръгва ретрактора от ръцете на Скот и грубо го натиква в корема на Скиланте.

— Знаете ли какво? — казва той, когато го закрепя неподвижно. — Да ви го начукам на всичките. Я се хващайте за работа!

Така и правим. Известно време се чува само бипкането на електрокардиограмата на Скиланте. Всяко бипкане ми се струва като звън на аларма, след като цяла вечност съм спал неспокойно. Ръката ми, в която е инжектирана пробата на човека със задника, е започнала да потреперва.

Поне отбелязваме някакъв прогрес. Първо отместваме червата на Скиланте, които са намотани едно върху друго, а всяка намотка е свързана с тънка ивица тъкан, която я снабдява с кръв и прочие. По този начин, макар че червата могат да се плъзгат едно върху друго като акули в аквариум, не можете просто да ги размотаете като въже — трябва да разлиствате намотките, като страниците на ролодекс или телефонен указател.

— Обратен тренделенбург^[2] — казва Френдли.

Благодарение на обратния тренделенбург успяваме да отместим и последните черва и най-сетне стигаме до стомаха на Скиланте.

Както и с първоначалния разрез, сложността на тази операция не е в отстраняването на стомаха — всеки жрец на ацтеките е бил в състояние да извади по пет стомаха и да бъде на игрището за голф още преди обяд. По-трудното е да се контролира кръвенето — да се намерят и изгорят десетките артерии, които влизат в стомаха като спици на колело — така че Скиланте да не умре от кръвоизлив.

Френдли хваща втори електронож и се заема с артериите от неговата страна, докато аз обработвам моята.

— Голяма смешка, задници такива — започва Френдли изведнъж. — Колко години съм учил? Единайсет? Петнайсет? Повече, ако броим и колежа. И за какво? За да прекарвам по цял ден с една банда необразовани кретени, да вдишвам частици от изгорени генитални брадавици и да гледам как заплатата ми се поделва между бившата ми жена и шефовете на здравната каса. Разбира се, вие също вдишвате частиците, но все пак...

Движенията му са станали малко несигурни. Или пък само така ми се струва заради светкавичния цикъл на сън и будно състояние, в който се намирам.

— А, сетих се — продължава Френдли. — Правя го, за да спасявам живота на хората. Като този тъпанар с пръстена на кутрето, който е прекарал целия си живот в ядене на говеждо, пушене на цигари и седене на гъза си.

— Конец — казвам и се опитвам да затворя една от по-големите артерии.

Конецът се скъсва в ръката ми. Искан нов.

— Шибаната говежда индустрия и шибаната здравна каса — продължава Френдли. — Ал Говейда и Здравния Хамас. Превръщат живота ми в ад, докато останалите хора се кефят. Обзалагам се, че тютюнът е много забавно нещо. Сигурно всякакви неща, които никога не съм пробвал, са много забавни. Например, докато съм следвал в медицинската академия, вие всички сте били в парка, пушили сте трева, слушали сте Марвин Гей и сте се чукали.

Този път правя шева по-внимателно и той се задържа. Изненадвам се колко бързо си припомням как се правят шевове, особено в момент, когато пръстите на едната ми ръка са започнали да се сковават. От друга страна, след като са ви научили да правите нещо първо на крака на прасе, после на крака на умрял човек и накрая на крака на жив човек, сигурно ще го помните цял живот.

— Конец — казва Френдли.

Операционната сестра подава един конец на Френдли, но той се заплита в пръстите му и Френдли ядно го изтръсква в отворената коремна кухня на Скиланте.

— Знаете ли какво трябваше да направя? — продължава Френдли. — Трябваше да стана змиеукротител. Работата е същата, но заплатата е по-добра. Вместо това се мъча да спасявам живота на хора, които се надяват да пукнат на операционната маса, за да бъдат разкарван до гроб по съдилищата. Защото точно това искат всички: да извадят царица с пешка.

— Доктор Френдли? — обажда се филипинецът.

— Какво?! — казва Френдли.

— Коя е царицата в това сравнение?

Зад маските отново се разнася смях.

— Да ти го начукам! — казва Френдли, сграбчва конеца за възела и го хвърля в лицето на филипинеца.

Разбира се, конецът е прекалено лек, за да прелети това разстояние, така че описва дъга и пада на земята.

В продължение на една секунда никой от нас не забелязва, че другата ръка на Френдли е забила електроножа в далака на Скиланте.

И не просто в далака. А по протежението му. Вторачваме се в разреза, по който избива кръв. Кръвта започва да блика.

— Мамка му — казва Френдли и измъква електроножа от там.

По същество далакът е торбичка с кръв отляво на стомаха, голяма колкото юмрук. При тюлените, китовете и състезателните коне далакът е по-голям и съдържа допълнителни количества кръв, богата на кислород. При хората се занимава предимно с филтриране на остарелите или повредени червени кръвни телца, а освен това съдържа няколко места, където да се клонират антители, когато се активират от някаква инфекция. Човек може да си живее и без далак, както често се случва с жертвите на автомобилни катастрофи или анемия. Но никак не е добра идея далакът да се разкъса изведнъж. Защото към него водят почти толкова много артерии, колкото към стомаха, и кръвоизливът може да ви убие доста бързо.

Френдли изтръгва втория електронож от контакта и го хвърля на пода, като крещи:

— Дайте ми клампи!

Филипинецът спокойно казва: „Електронож на пода“, и оставя няколко клампи на таблата за инструменти. Френдли ги хваща и се заема да придърпва краищата на далака.

Клампите веднага се откъсват, като съдират и по-голямата част от повърхностната тъкан на далака.

Кръвта на Скиланте започва да блика на талази.

— Какво става? — крещи анестезиологът от другата страна на завесата. — Кръвното налягане току-що падна с десет пункта!

— Ходи да се шибаш! — отговаря му Френдли и двамата се хващаме за работа.

Аз също грабвам няколко клампи и започвам да издирвам артериите. Само най-големите, защото единствено те се виждат през фонтаните от кръв.

Френдли не ми се кара, когато слагам клампа на лявата гастроепиплоична артерия, която върви към далака по долната част на стомаха. Не знам дали изобщо забелязва, че го правя. Но когато се заемам с главната артерия на далака, която излиза като кранче от аортата, той ме плясва по ръката — при което едва не убивам Скиланте на място.

— Какво правиш, по дяволите? — изкрещява ми той.

— Хемостаза — отговарям му аз.

— По-скоро ми изглежда, че ми прецакваш артериите!

Зяпвам го.

И едва тогава осъзнавам, че в действителност той си мисли, че е възможно да се спаси далакът на Скиланте, вместо просто да затворим артериите и да го отстраним.

Защото, ако спаси далака, няма да се наложи да го включва в доклада си като усложнение, възникнало при операцията.

От монитора, който следи кръвното налягане на Скиланте, започва да пищи аларма.

— Оправете му налягането! — крещи анестезиологът.

Накланям рамо напред, в случай че Френдли отново се опита да ми попречи, и пак се пробвам с далачната артерия, като този път успявам да я клампирам на няколко сантиметра от разклонението ѝ от аортата. Кръвоизливът от далака намалява до широк, слаб поток и алармата на кръвното налягане млъква.

— Конец и игла — казва Френдли през зъби.

Френдли се заема да зашие остатъците от далака на Скиланте в нещо като малка грозна буца. По средата на тази операция иглата се чупи.

— Стейси! — изпищява Френдли. — Кажете на тия шибаняци да се научат да правят игли, иначе ще мина на конкурентната компания!

— Добре, докторе — отговаря Стейси от някакво място, което звучи много далеч.

Следващият шев се задържа по-добре или пък Френдли не го откъсва толкова рязко, няма значение.

— Сега мога ли да си получа някоя от артериите? — пита ме той.

— Няма да издържи — отговарям му аз.

— ОТПУСНИ ШИБАНАТА ДАЛАЧНА АРТЕРИЯ.

Разделям дръжките на клампата, която държи далачната артерия затворена. Далакът бавно се изпълва с кръв.

После пак се пръсва по дължина, от двете страни на защития разрез, и изпръсква всичко наоколо с кръв. Френдли запраща клампата в ръката си към стената, а аз затварям артерията.

— Клампа на пода — отбелязва безстрастно асистиращата сестра.

— Ще извадя далака — обаждам се аз.

— Да ти го начукам — отговаря Френдли. — Аз ще го направя.

— Искам кръвопреливане — обажда се анестезиологът.

— Супер! — изкрещява му Френдли. — Закачи го, Констанс.

Констанс отваря една хладилна кутия, на която с перманентен маркер е написано „Френдли“, и изважда две банки кръв.

— Проверена ли е тази кръв? — пита анестезиологът.

— Гледай си работата — отговаря му Френдли.

Двамата с Френдли отстраняваме далака на Скиланте. Процедурата ни отнема около час и половина. После Френдли нарежда на моите студенти веднага да го занесат в патологията, за да може по-късно да каже, че нарочно го е извадил, за да го провери за разсейки. Трябва да призная, че това доста хитро го връща в играта.

След това самото отстраняване на стомаха е бавна операция, но не изисква почти никакво внимание. Вече сме затворили половината артерии в коремната кухина на Скиланте. Не е останало нищо, от което да се получи кръвоизлив. Той ще е късметлия, ако към черния дроб и дебелото му черво изобщо отива някаква кръв.

По-пипкаво е да се зашие хранопроводът за червата — все едно се опитвате да зашиете две парчета варена риба. Но в крайна сметка успяваме и с това.

— Давай, затвори го — казва ми накрая Френдли. — Аз отивам да напиша оперативния протокол.

Затварянето ще отнеме поне още един час, а аз никога не съм бил по-уморен през целия си живот. Освен това пръстите на дясната ми ръка са схванати до такава степен, че не мога да правя почти нищо с тях.

Но предпочитам да затворя Скиланте сам вместо с Френдли. В човешкото тяло има толкова много пластове тъкан, че дори добрите хирурзи нарочно пропускат да зашият някои от тях, когато операцията се е проточила. Ако пластове най-близо до кожата са защити, пациентът няма как да разбере. Просто ще има по-голяма вероятност по-късно да получи вътрешен кръвоизлив.

Аз обаче искам Скиланте да бъде защит възможно най-плътно. Като ръкавица.

Когато най-сетне излизам от операционната, препъвайки се от умора, Френдли стои отвън в коридора, пие диетична кола и потупва по задника една медицинска сестра, която изглежда изплашена.

— Човек трябва и да се забавлява, момчето ми — казва ми той.

Аз дори не съм сигурен дали съм буден. Издържал съм последния половин час само защото през цялото време си повтарях, че ще си легна в първата възможна секунда, след като свърша. Значи може би съм го направил и в момента сънувам.

— Ти си луд — отговарям му аз.

— Значи имам късмет, че това не е демокрация — казва той. — А целунизадникрация. И аз съм най-големият шеф в нея.

Последното го казва на сестрата. Не ми пука.

Вече залитам покрай него надолу по коридора.

Събуждам се. Чува се аларма, която прилича на боботенето на камион, който дава на заден. Както и множество гласове.

Лежа на болнично легло. Нямам представа къде съм и защо съм там. Всички стени, с изключение на тази зад мен са болнични завеси.

После пейджърът ми и алармата на часовника ми също започват да пищят и аз си спомням: легнах, за да поспя двадесет минути. В реанимацията. В съседното легло до Скиланте.

Скачам и дръпвам завесата между неговото и моето легло.

Около Скиланте има хора. Медицински сестри и лекари, но и група цивилни, които са се скупчили зад долната табла. Предполагам, че са роднини, които са дошли да проверят как е минало всичко. Децибелите са невероятни.

Защото Скиланте точно в момента хвърля топа.

Докато го гледам, ЕКГ-то му спира да подскача във всички възможни посоки и пуска права линия, от което се включва поредната аларма. Хората от болницата започват да крещат и да си подхвърлят спринцовки, които след това забиват в различни части от тялото му.

— Електрошок! Електрошок! — крещи един от цивилните.

Никой не прави електрошок. Няма смисъл. Електрошокът се прилага на хора, които имат объркан, а не липсващ сърдечен ритъм. Точно затова се нарича дефибрилация, а не фибрилация.

Във всеки случай Скиланте си остава мъртъв. В крайна сметка задниците от реанимацията започват да се отказват един по един и се заемат да избутат цивилните навън, за да се намират на работа.

Опитвам се да позная кой от цивилните е Джими — човекът, който трябва да предаде съобщението на Скиланте за мен на Дейвид Локано във федералния затвор „Бомонт“ в щата Тексас. Залагам на облечения в костюм с жилетка, който вече вади мобилен телефон от джоба си, докато излиза от реанимацията. Но има и други конкуренти. Прекалено много, за да направя нещо по въпроса.

Така че отивам до горния край на леглото и откъсвам ЕКГ-то на Скиланте. Графиката е съвсем прилична — до един определен момент преди осем минути, когато започва да подскача нагоре-надолу.

Вълните са далеч от нормалното. Сякаш сърцето се е опитвало в последните си мигове да изпише „УБИЙСТВО“. Вземам червеното кошче за биологични отпадъци, занасям го зад завесата и го изсипвам на леглото, където бях спал.

Дори сред всички използвани спринцовки и окървавени превръзки не ми отнема много време да открия двете празни ампули,

на които пише „Мартин-Уайтинг Алдомед“.
И които са били пълни с калиев разтвор.

[1] Ракова терминология, какво да се прави. ↑

[2] „Обратен тренделенбург“ означава, че краката на пациента са по-ниско от главата. „Тренделенбург“ означава, че краката са по-високо от главата. Въпреки това нито един хирург на Земята няма да си позволи да каже просто „с главата нагоре“ или „с главата надолу“. Казвам ви това, ако се чудите защо операцията за отстраняване на апендикса ви е продължила четири часа. ↑

И двете жени на Лес Карчър се казваха Мери, но милият прякор на по-младата в семейството беше Циците. Ченгетата и санитарите бяха намерили по-старата Мери пред къщата, където я бяхме оставили двамата с Порното. Черепът ѝ бил строшен, най-вероятно с металния грил, захвърлен до тялото ѝ — по него, поне според федералните, нямало отпечатъци от пръсти, но за сметка на това имало голямо количество от мозъчната тъкан на старата Мери. Циците, както и тримата мъже от семейство Карчър просто ги нямало^[1].

За разлика от тях тя не беше оставила никаква кръв след себе си.

Това, че федералните власти ме обвиниха в убийството на двете Мерита, а не на трите момчета от семейство Карчър, както започнаха да наричат бащата и двамата му синове, всъщност имаше някакъв смисъл. Двете Мерита бяха в състояние да предизвикат значително повече съчувствие, а освен това федералните разполагаха поне с единия труп. А ако не се стигнеше до присъда, винаги след това можеха да ме обвинят и в убийството на момчетата^[2].

От друга страна, да ме съдят за убийството на двете Мерита не беше чак толкова умен ход, защото аз всъщност не ги бях убил. Всички доказателства на обвинението щяха да бъдат или изфабрикувани, или тенденциозни и щеше да им бъде особено трудно да отхвърлят „алтернативното обяснение“: че Циците, след бог знае колко години ходене по мъките, беше разбила главата на старата Мери и беше драснала със сумата от двеста хиляди долара, за която беше чула една от украинките и която двамата с Порното очевидно не бяхме успели да открием.

Между другото искам официално да кажа и още нещо.

Ако наистина е станало така, Цици, аз изобщо не ти се сърдя. Дори ако през цялото време си се крила някъде, всеки ден си четяла за хода на делото ми в „Ню Йорк Поуст“ и си се смяла при мисълта, че във всеки един момент си можела да пристигнеш и да ме спасиш, но в никакъв случай е нямало да го направиш — в което се съмнявам — аз

продължавам да смятам, че действията ти са били напълно разбираеми.

Но не мога да се закълна, че щях да мисля така, ако нещата бяха приключили по друг начин.

„Защитата“ ми беше осигурена от адвокатската кантора „Морадей Чайлд“. Екипът се състоеше от Ед Лувак, „най-известния адвокат на Източния бряг“, и Донован Робинсън, „единствения адвокат, който си вдига телефона, макар че всички останали те дерат с 450 долара на започнат час, за да слушат какви съобщения им оставяш на гласовата поща“.

Донован, който междувременно стана специален помощник в кабинета на кмета на Сан Франциско — *Здрости, Донован!* — беше някъде с пет години по-голям от мен, значи по онова време е бил на 27. Беше умен, но изглеждаше глупав — *Знам какво е, Донован!* — а това е идеална комбинация за адвокат на защитата. Той направи всичко по силите си, за да ми помогне, защото според мен наистина вярваше, че съм невинен. Поне по тези обвинения.

Например именно Донован забеляза колко е странно да ме обвиняват в убийство по особено жесток начин, след като нямаше никакви доказателства в подкрепа на това обвинение, но за сметка на това имаше свидетелски показания от няколко украинки, че старата Мери, ако не е участвала пряко, то поне е помагала в няколко особено отвратителни епизода от такова естество. Човек би си помислил, че обвинението нарочно е избегнало тази тема.

Веднъж Донован дойде да ме види в ареста — интересно, но не си спомням Ед Лувак някога да го е правил — и каза:

— Те разполагат с нещо за теб. Какво е?

— Какво искаш да кажеш? — попитах го аз.

— Обвинението разполага с някакво доказателство, за което не са ми казали още.

— Това не е ли незаконно?

— Технически погледнато, да. По закон трябва да ни показват навреме всичко, с което разполагат. Но ако е нещо добро, съдията така или иначе ще го приеме, дори ако се забавят нарочно. Можем да се опитаме да отменим делото по процедурни причини, но сигурно няма

да мине. Така че, ако имаш някаква представа с какво разполагат за теб, може би трябва да ми кажеш.

— Нямам никаква представа — отговорих аз.

Което си беше самата истина.

Между другото всички разноси се поемаха от Дейвид Локано — макар и непряко. Той не искаше да го свързват официално с мен, а освен това сигурно искаше да може да ме отреже, ако стана опасен за него или за Порното.

Но засега това просто беше невъзможно. Всички разбирахме, че федералните няма да тръгнат да съдят Локано като съучастник в убийство, докато не докажат, че аз наистина съм убил някого. А Порното дори не беше заподозрян.

Локано беше успял да запази Порното чист като сълза. Беше му забранил да се хвали с убийствата, докато всичко не се уталожи. А самият той никога не беше свързвал Порното с убийството на семейство Карчър — освен онзи път в сауната на руската баня на Десета улица.

За съжаление Локано не беше толкова дискретен по отношение на мен. Федералните разполагаха с около осем часа записани телефонни разговори, в които ме наричаше „Поляка“. Например: „Не се тревожете за братята К. Поляка ще ги навести следващата седмица“. Както и да е, така Локано поне беше мотивиран да не ме осъдят.

Федералните ни казаха за записите на телефонните разговори от самото начало, за да ме подтикнат да свидетелствам срещу Локано. Освен това ни казаха, че вече разполагат с един мафиот в затвора, който ще свидетелства, че ме познава като професионален убиец, за когото се знае, че работи за Локано.

Но до последния момент не извадиха мистериозното си доказателство — ако Донован не бъркаше и те наистина разполагаха с такава.

А междувременно аз гниея в ареста.

Уенди Каминър, която според мен е гениална, казва, че консерваторите са бивши либерали, които са станали жертва на обир, а либералите са бивши консерватори, които са били арестувани. От друга страна, един професионален убиец на мафията не е най-

страхотният защитник на тази теза — най-добре да ме пратите по дяволите и да забравите за мен — но все пак да изтъкна няколко неща.

Едното от тях е, че ако сте обвинени — само обвинени, нищо повече — в углавно престъпление, не можете да излезете под гаранция. Аз бях затворен във Федералния градски изправителен център за североизточния регион (ФГИЦСР), точно срещу Кметството в центъра на Манхатън, в продължение на осем месеца, *преди делото ми изобщо да е започнало*.

Другото е, че ако не изглеждате страховито и не сте известен професионален убиец като мен, в ареста ще ви се случат много неприятни неща, отколкото на мен. Например на мен никога не ми се е налагало да спя до тоалетната чиния — алуминиева, без капак, с постоянен купол от урина, лайна и повръщано, които само чакат да се плиснат по следващия арестант, който тръгне да я използва по предназначение. Никога не са ме карали да правя сапунки, нито което и да е от хилядите други фантастично изобретателни унижения, измислени от арестантите, за да демонстрират властта си над другите и да се борят със сукката. Дори надзирателите ми се подмазваха.

И не забравяйте: това дори не беше затвор. Това беше предварителен арест. Мястото, където държат хората, които са невинни до доказване на противното. Да ви изпатят на Райкърс Айланд (където щяха да изпатят мен, ако обвиненията не бяха повдигнати от федералните) на практика означава, че присъдата не ви мърда.

И ако си мислите, че точно вие никога няма да попаднете там, защото сте бели и правосъдието работи за вас, а не против вас, или защото никога не пушите трева, плащате си данъците и не оставяте никаква пролука за някой, който иска да ви направи нещо лошо, пак си помислете. Защото стават и грешки и тогава ще си имате работа със същия тип хора, които познавате от пътната полиция, но назначавани още по-безогледно.

А дори в Ню Йорк, независимо какви сте, шансовете да ви арестуват са около 150 пъти по-големи от шансовете да станете жертва на обир.

Освен това нека да ви кажа още нещо: в ареста е гадно.

Точно както си представяте, вътре е адски шумно. Смята се, че в кучкарниците е шумно, защото всички шумове над деветдесет и пет децибела са болезнени за кучетата, така че, когато едно куче започне да лае от болка, всички останали също започват и децибелите се покачват още повече. В ареста е същото. Винаги има някой откачен, който не спира да крещи, да не говорим за шибаните транзистори, но това е само част от проблема.

Големият проблем е, че арестантите не млъкват. Понякога говорят, за да се прекарат един друг. В ареста има толкова глупаци, че се чудите как не забравят да дишат, но дори те напредват нагоре по стълбицата. Защото имат добри шансове да попаднат на друг човек, който е още по-глупав от тях: някой, който е пострадал повече от напрежението или е употребил повече наркотици, или майка му е изпила повече алкохол, когато е била бременна с него, каквото и да е.

Но освен това арестантите просто си говорят заради самото говорене. В хаоса, който цари там, информацията е най-скъпата стока — независимо от качеството.

А най-ценното качество на неспирното плямпане е, че така на хората не им се налага да мислят. Не може да се обясни по друг начин. Хората в ареста предпочитат да водят разговор с някой, който е през четири килии от тях, отколкото да си затворят шибаната уста за две минути. Все едно онзи, който ръга с нож и/или изнасилва другия в съседната килия, или си остри саморъчно изработената спринцовка в стената, не вдига достатъчно шум. Можете да ги заплашите с убийство, но пак няма да млъкнат.

И всички се надяват, че във всеобщия хаос ще се изпуснете да им кажете нещо, което не трябва, за да могат да го продадат на надзирателите. Арестантите през цялото време говорят за това, колко много мразят доносниците, как не бива да се „пее“ и как сега ще излязат само за малко, за да наръгат с нож някой, който е „пропял“. Думата „пее“ се употребява толкова често, че все едно всички са в хора.

Но всъщност тия шибаняци, независимо колко често повтарят как по-скоро ще умрат, отколкото да изпеят някого, по цял ден слухтят за нещо, с което ще могат да доносничат. За да си намалят присъдата, да се подмажат на надзирателите или просто от скука.

Друга любима тема за разговори в ареста е кой в кой затвор ще попадне след процеса.

Като мафиот и убиец за мен беше ясно, че ще ме изпратят в някой от двата затвора, които са от пето ниво — най-строго охраняваните федерални затвори в САЩ. Въпросът беше в кой от тях — „Левънуърт“ или „Марион“.

Интересното за „Левънуърт“ и „Марион“ е това, че макар да са единствените затвори от пето ниво в САЩ, а освен това са най-гадните в страната, те са пълна противоположност един на друг. В „Левънуърт“ вратите на килиите са отворени по шестнайсет часа на ден, така че затворниците да могат да „общуват“ помежду си. Общуването очевидно придобива най-бароков стил от юни до септември, когато надзирателите не включват лампите на горните етажи. Налага се: в „Левънуърт“ е толкова горещо, че ако пуснат и лампите, затворниците ще ги изпотрошат, за да намалят температурата.

В „Марион“ залагат на противоположния модел. Там ви държат в миниатюрна бяла единична килия с флуоресцентна лампа на тавана, която никога не се загася и която е единственото нещо в килията. Прекарвате в нея по двайсет и три часа на денонощие, а през останалия час имате право да се изкъпете, да се „разходите“ в коридора, предназначен за тази цел (с дължина четири метра, където също сте сами), и най-вече да си слагате и сваляте оковите на краката, които са задължителни преди всяко от изброените действия. В бялата килия постепенно започвате да си представяте, че се носите в нищото и нищо не съществува.

Ако „Левънуърт“ е огън, „Марион“ е лед. Адът на другите хора срещу ада на самотата. Тъпанарите, с които бях в ареста, до един твърдяха, че „Левънуърт“ е за предпочитане, защото в „Марион“ неизбежно се побъркваш. Освен това според тях в Дивия запад на „Левънуърт“ специално на мен щяло да ми е по-добре, защото като човек от мафията щели да ме „уважават“. Поне докато съм бил достатъчно млад, за да се защитавам.

Между другото „уважавам“ е втората най-често използвана дума в затвора след „пея“. Например в следния контекст: „Война ли искаш, куче? Ако викаш на онази кучка Карлос, значи не ни уважаваш! Трябва да й викаш Розалита, куче. Иначе не уважаваш изнасилвачите, които са

истинските мъже в този затвор!“ . Ако искате вярвайте, но това ми го каза един надзирател.

Честно казано, аз предпочитам да отида в „Марион“. Но не мислех много за това, защото решението дали ще прекарате остатъка от живота си в „Марион“ или в „Левънуърт“, всъщност не зависи от вас. Абсурдното е, че всъщност не зависи от никого. Просто ви пращат там, където в момента има свободни легла.^[3]

Освен това засега си мислех, че ще се опитам да избегна и двете места. Дори да се наложи да пропея.

Нямах нищо против да разкажа на федералните всичко, което знаех — за мафията като цяло и в частност за Дейвид Локано. Вярно е, че преди обичах Порното като роден брат. Бях по-близък с неговите родители, отколкото с моите. Но освен това толкова много обичах Магдалина, че бях в състояние да продам както семейство Локано, така и всичко останало, само и само да прекарам един час с нея, където и да е.

Просто не знаех докога да чакам. Ако се окажеше, че има някакъв начин да се измъкна, щеше да е глупаво и ненужно да забърквам мафията в това. Но ако изчаках прекалено дълго и ме осъдеха, щеше да ми е по-трудно да преговарям да ме пуснат в замяна на това, което им кажа.

Хората на Локано бяха достатъчно умни да не заплашват директно нито Магдалина, нито мен, защото знаеха, че в такъв случай ще започна да мисля как да ги накажа и никога няма да спра. Но нямаше и нужда да го правят. Аз бях зад решетките, а те бяха навън, където беше и тя. Когато ми идваха на свиждане, постоянно споменаваха за нея: „Няма да те осъдят. Няма с какво. Ще те пуснат и пак ще бъдеш с твоето момиче. Как се казваше? Магдалина? Хубаво име. Хубаво момиче. За нула време ще те пуснат. Ще ѝ пратим нещо от теб“.

Самата Магдалина идваше на свиждане четири пъти в седмицата.

Правилата за свиждане са по-облекчени в ареста, отколкото в затвора — *нали сте невинни до доказване на противното* — и явно са по-облекчени във федералния арест, отколкото в щатския. Не ви

позволяват да се докосвате, но можете да седнете в двата края на една дълга метална маса, без да ви разделя стена, стига арестантът да си държи ръцете върху масата. Посетителката обаче може да си държи ръцете, където иска и да прави каквото си иска с тях, докато си говорите, и след няколко седмици дори не забелязвате надзирателите наоколо, когато това се случва. А ако и двамата сте бързи, можете да се изправите едновременно и да се целунете или тя да стигне до устата ви с пръстите си, преди да ви разделят и нея да я изхвърлят, а вас да ви претърси зъболекар. Защото се оказва, че не могат да ѝ забранят да дойде пак. А надзирателите, тези жалки отрепки, са на ваша страна.

Обичах Магдалина все повече след всяко свиждане и след всяко от странните ѝ официални писма.

„В квартета постоянно ме обвиняват, че свиря фалшиво. А аз се разсейвам, защото мисля за теб. Но това ме кара да свиря по-добре, а не по-зле, защото тогава се чувствам много по-жива, така че не се чувствам виновна пред тях. Аз свиря най-добре, когато свиря от сърце, а в сърцето ми си ти, защото те обичам.“

Ако това ви звучи като откъс от онези затворнически драми, в които дебелията леля отвън пише на прочутия убиец на жена си вътре, не ми пука. Това спаси живота и разсъдъка ми. След всяко свиждане в продължение на няколко дни не забелязвах мизерията около себе си.

Магдалина разговаряше с Донован по-често от мен. И след като той поотделно ни предложи да се оженим, за да избегнем възможността да я призват като свидетел, Магдалина ми каза, че ще се ожени за мен, разбира се. Щеше да направи всичко, което трябва.

Но аз ѝ казах, че не желая, защото искам да се оженим *истински*. Тя отговори:

— Не говори глупости. Ние сме женени още от трети октомври.

Ще ви оставя сами да разберете какво означава това. Все едно да се опитам да ви обясня как изглежда повърхността на слънцето.

Не че някой си мислеше, че Магдалина ще бъде призвана в съда. Съдебните заседатели веднага щяха да се влюбят в нея и да бъдат на моя страна.

Магдалина ми носеше книги, но беше трудно да се чете заради шума. Затова ми донесе и тапи за уши.

А след това, без да ми каже, си беше подала документите, с които се кандидатства за работа като надзирател във федерален затвор — за да има някакъв минимален шанс да бъде до мен, ако нещата се объркат.

В началото на лятото на 2000 г. ме изкараха от килията и ме отведоха в един кабинет, където не бях ходил дотогава. Само по себе си, това не беше необичайно, защото на всеки няколко седмици се провеждаха „предварителни срещи“ с различни служебни лица, които трябваше да установят дали наистина съм този, за когото се представям, както и този, за когото ме представят федералните, и дали наистина е било извършено престъпление. Но този път надзирателят ме остави сам в кабинета и излезе. А това беше изключително странно, макар че си останах с белезници на ръцете и краката.

Веднага се огледах за телефон, за да се обадя на Магдалина. Нямаше телефон. На дървеното бюро, както и на дървените етажерки нямаше нищо. Дървеният стол беше с най-обикновена права облегалка. Прозорецът имаше широк перваз и ако исках да избягам; това беше подходящият момент. В продължение на минута-две сериозно размишлявах по този въпрос и все още гледах навън през прозореца, когато вратата зад гърба ми се отвори и в кабинета влезе Сам Фрийд.

За пръв път го виждах. По това време беше към края на шейсетте — симпатичен старец с измачкан сив костюм. Когато тръгнах да заобикалям бюрото, той вдигна ръка и каза:

— Седни.

Така че аз седнах зад бюрото, а той седна на един от столовете до стената.

— Аз съм Сам Фрийд — представи се той.

Никога не бях чувал за него.

— Пиетро Брона — отговорих аз.

В него имаше нещо, което ме караше да се чувствам като човешко същество — дори в момент, когато бях облечен с оранжев гащеризон и окован с белезници.

— Работа за Министерството на правосъдието — каза ми той. —
Макар че вече съм почти пенсионер.

Точно това каза. Не каза например: „Аз измислих Програмата за защита на свидетелите“, макар че това беше вярно. Нито например: „Аз прекърших гръбнака на мафията и хората, на които съм дал имунитет, извършват повторно престъпление по-рядко от всички останали хора“.

Естествено, освен това не каза и че е един от най-мразените хора в системата на правосъдието. За да нанесе този смъртоносен удар на мафията, беше уредил множество боклуци с нов живот, а повечето обикновени и дори федерални ченгета смятаха, че това е неприемливо.

Естествено, беше евреин. Никой друг не би се борил за справедливост толкова упорито, като през цялото време знае, че успехът ще го превърне в парий. Баща му беше работил на рибния пазар на Фултън Стрийт и беше плащал четирийсет процента рекет на Албърт Анастасия.

Както ви казах обаче, дотогава никога не бях чувал за него.

— Аха — подхвърлих аз, колкото да кажа нещо.

— Бабу Мармосет^[4] ми каза за теб — добави той.

— Не знам кой е той — отвърнах аз.

— Индиец. Лекар. С дълга коса. Бил си на преглед при него преди няколко седмици.

— А, да.

Наистина си спомних за кого говори, макар че само някой от поколението на Фрийд би казал, че Мармосет е с дълга коса. Мармосет беше говорил по телефона и беше попълвал картоната ми, докато ме преглеждаше. После ми каза: „Нищо ти няма“. Бях почти сигурен, че това беше цялата ни комуникация.

— Изненадвам се, че ме е запомнил — казах на Фрийд. Стори ми се малко разсеян.

Фрийд се засмя.

— Той винаги е малко разсеян. Бог знае на какво ще бъде способен, ако се съсредоточи. Нека да ти разкажа една история.

Фрийд качи краката си на бюрото, преди да продължи.

— С жена ми обичаме да ходим на вечеря с представление. Организират ги в китайските ресторанти — има актьори, които разиграват някакво престъпление, а клиентите трябва да го разкрият.

Звучи абсурдно, но публиката поне вечеря нещо, а актьорите също не остават гладни. Понякога Бабу също идва. Винаги изглежда така, все едно изобщо не внимава. Всъщност най-често е с някое момиче. Така че цяла вечер зяпа циците на момичето или пък си проверява съобщенията в гласовата поща. Но накрая на вечерта, когато трябва да се познае кой е извършил престъплението, той винаги знае отговора.

— Сериозно ли? — попитах го аз.

— Най-сериозно — отговори Фрийд. — Освен това е най-добрият познавач на човешката природа, когото съм срещал. А аз съм срещал доста.

Не добави „като Джак и Боби Кенеди например“, въпреки че можеше да го направи. После продължи:

— Бабу те описа като „интересна личност, която не е непоправима“. Според мен това означава не само че заслужаваш втори шанс, но и че разполагаш с достатъчно информация, за да си го купиш.

Поклатих глава. Фрийд вече ми беше станал толкова симпатичен, че не исках да го разочаровам, но не исках и да го лъжа.

— Аз почти не говорих с него — отговорих. — И не искам да свидетелствам.

— Добре. Това може да почака. Но не много дълго. Ще се наложи да ускориш темпото. Тази възможност няма да я има вечно.

— Не искам да влизам в Програмата за защита на свидетелите, ако не се наложи. Не съм готов на такава стъпка.

— Няма как да знаеш това — отговори Фрийд. — Програмата за защита не е това, което си мислиш. Смисълът не е да живееш живота на някой друг. Смисълът е да заживееш собствения си живот.

— Това ми е малко сложно — отбелязах аз.

— Не вярвам — каза той. — Помисли си какво щеше да избере дядо ти.

— Дядо ми?!

— Извинявай, че го намесвам. Но мисля, че знам какво е мислел за теб и какво щеше да си помисли, ако те види тук. И според мен ти също го знаеш.

— С всички потенциални свидетели ли говорите така? — попитах аз.

— Съвсем не — отговори той. — Но Бабу Мармосет каза, че с теб може.

— Той дори не ме познава!

Фрийд сви рамене.

— Както ти казах, той има дарба. Сигурно те познава по-добре и от теб самия.

— Това не е много трудно — подхвърлих аз.

— Прав си, не е — каза Фрийд, свали краката си от бюрото и се изправи. — Но аз мисля, че много добре знаеш точно какво ти дава мафията. Дава ти няколко сервитьори в скъпи ресторанти, които ти се подмазват, защото им плащаш и се страхуват от теб, а ти отнема всичко останало. Включително красивата ти млада дама.

Когато той говореше за нея, това не ме притесняваше. Но освен това много добре разбирах какво прави.

— Манипулирате ме — отбелязах аз.

— Кой седнал да се оплаква! — каза той, запътил се към вратата. На прага се обърна и каза: — Ако наистина те манипулирах, щях да те попитам нещо друго: защо мафията искаше да ликвидира семейство Карчър?

— Не знам за какво говорите — казах аз.

Той не ми обърна внимание.

— Нали видя на какво затънтено място живеят? Кого са могли да идентифицират? Мислиш ли, че са познавали хора по-нагоре по веригата?

Дума не обелих.

— Отговорът е „не“. Познавали са само хора *по-надолу по веригата*. Точно затова мафията е искала да се отърве от тях. За да може самият бизнес да продължи с други подизпълнители. Пак ще ти се обадя — рече той, преди да излезе. — Но ако те манипулирах, щях да ти предложа да помислиш за това, както и какво би казал дядо ти, ако знаеше.

Разбира се, Фрийд беше прав за семейство Карчър. Милиони пъти си го бях мислил.

Но тази нощ си легнах без тапите за уши, за да не се налага да мисля отново.

Сигурно знаете всичко за самия съдебен процес, нали вечно зяпате Фокс Нюз. Но нямате представа колко затормозяващо скучно беше — дори за мен. Федералните от няколко месеца работеха по операция „Руски кукли“, преди да се намеся и да прецакам всичко, така че имаше хиляди финансови документи, които всеки човек с достатъчно мозък, за да не работи на държавна служба, никога не би се заел да прочете на глас пред съдебните заседатели. Да не говорим, че повечето от документите нямаха почти никаква връзка с италианската мафия. Или, както я наричат феберейците, ЛКН.

ЛКН е съкращение на „ла коза ностра“ — „нашето нещо“, или по-скоро „нашата работа“. Никога не съм чувал мафиот да употребява този израз, да не говорим за съкращението.^[5]

Така или иначе процесът се влачеше от мудно по-мудно. И тогава, десетина дни след встъпителните изявления — точно след като пуснаха записа на моето обаждане на 911 от онази бензиностанция и експертът по фонетика се изказа, че има 85% вероятност гласът на записа наистина да е моят глас — обвинението извади мистериозното доказателство и всичко започна да се развива много по-динамично.

Мистериозното доказателство беше една отрязана и одрана човешка ръка, за която обвинението твърдеше, че е била на Циците.

Ръката беше отвратителна. Наистина веднага се виждаше, че е с твърде деликатна структура и не може да не е женска, но пък беше малко голяма, за да е на подрастващо украинско момиче. И не беше трудно да повярвате на твърдението на федералните, че са намерили ръката извън фермата, близо до мястото, на което е била паркирана колата, за която на свой ред искаха да докажат, че е била моята. И че следите от нож по цялата ръка доказват, че е била одрана, а не например нахапана от някакви невестулки.^[6]

Ръката изглеждаше ужасяващо. Особено когато федералните я прожектираха в крупен план на един екран, опънат в съдебната зала.

Естествено, Ед Лувак веднага възрази, но Довован се оказа прав: макар че обвинението нямаше право да пази ръката в тайна от защитата, както е по прецедента от делото „Брейди срещу щата Мериленд“, съдията въпреки всичко прие ръката за доказателство — просто защото беше толкова гротескна и щеше да осигури реклама на

процеса в пресата. Предполагам, че имаше и друга причина — защото ръката беше единственото доказателство, което можеше да доведе до наказателна присъда.

Трябва да разберете, че юли 2000 г. беше страхотно време да ви съдят за убийство — поне относително погледнато. Пет години по-рано процесът срещу О Джей Симпсън беше успял да опорочи понятието косвено доказателство, на което дотогава се базираше почти всяка наказателна присъда в историята на американската съдебна система. Косвените доказателства включват всичко, с изключение на веществените доказателства и преките свидетелски показания. Ако си купите харпун, кажете на всички в бара, че отивате да убиете някого с него, и се върнете след един час с харпуна, в който вече няма стрела, за да се похвалите, че работата е свършена, всичко това са косвени доказателства. Процесът срещу О Джей успя да направи подозрителни дори веществените доказателства, защото всички празноти около събирането и съхранението им позволяваха да се предположи, че ченгетата са ги манипулирали.

А към момента свидетелските показания от години се смятаха за недостатъчно надеждни. И напълно основателно. В моя случай и без това нямаше да има много свидетели — само Майк, доставчикът с пикапа, който щеше да разкаже какво е видял или не е видял в огледалото за обратно виждане.

В същото време федералните не разполагаха с почти никакви веществени доказателства, освен ръката. Цялата Ферма беше потънала в кал, но в нея нямаше никакви отпечатъци, които да са достатъчно големи, за да бъдат мои.^[7]

Така че ръката беше строго охранявана и най-вероятно наблюдавана през цялото време от момента, в който я бяха открили. Това ми се струваше малко глупаво. Искам да кажа, кой точно се занимава с това? Дали трябва да седите в хладилника, за да не я изпускате от поглед? Както и да е, ръката си свърши работата.

На федералните дори не им се наложи да правят ДНК изследвания — което така или иначе не бяха в състояние да направят, защото нямаха друга проба от тъкан на Циците, с която да я сравнят. След процеса срещу О Джей ДНК изследванията бяха започнали да се смятат за някаква конспирация на надути професионалисти, създадена да заблуждава честните съдебни заседатели с различни глупости.

Защитата можеше да си прави ДНК изследвания — като по този начин се представи за банда надути задници, така че съдебните заседатели в никакъв случай нямаше да повярват на резултатите — но обвинението не планираше да се занимава с ДНК-то.

Това адски ме обърка.

Искам да кажа, ръката беше там. Пред всички. Не можех да си спомня дали Циците имаше дълъг маникюр. Но ръката очевидно беше на някого. Ако момчетата от семейство Карчър не я бяха отрязали, значи я беше отрязал някой друг, а това означаваше, че някой може би се опитва да ме натопи.

Но кой? И защо?

Прокурорът постоянно споменаваше ръката, независимо какви скучни глупости пробутваше в същото време. Например записите от охранителните камери, на които имаше толкова много смущения, че се наложи да ги пуснат със субтитри, така че половината зрители в съдебната зала — и две трети от съдебните заседатели заспаха по местата си. До момента, в който прокурорът каза: „Не забравяйте, че говорят за жестокия престъпник, който е направил това с ръката на една жена“, и пак показа снимката на ръката — тогава всички веднага пак се събудиха.

Процесът стана малко по-интересен, когато от обвинението започнаха да показват снимки на Фермата, включително от мазето, и още веднъж в самия край, когато призоваха Майк от супермаркета, за да свидетелства как ни е закарал с пикапа си. Майк беше впечатляващо кисел, но успя да разсмее всички с думите:

— Не видях кой беше зад гърба ми. Може да е бил и снежният човек Йети.

Освен това обвинението постепенно започна да подготвя почвата за показанията на арестувания мафиот, който беше станал информатор, а това сигурно щеше да е още по-интересно.

Но, както знаете, процесът свърши по-рано.

Една вечер Сам Фрийд дойде в килията ми. *В полунощ.* Не искаше да говори с мен, докато един надзирател не ни заведе в кабинета, където се бяхме запознали, и не ни остави сами.

— Виж, момче — каза ми той тогава. — Ще се случи нещо. Няма да ти кажа какво, защото искам да се съсредоточиш върху това, което ти говоря. А когато разбереш, вече няма да си в състояние да се съсредоточиш върху каквото и да било.

— Престани с тези глупости... — започнах аз.

— Няма да престана — прекъсна ме той. — Изслушай ме. Направих ти предложение, което можеше да се окаже най-доброто нещо в живота ти. Можеше да станеш лекар, по дяволите, точно като дядо си. Можеше да станеш какъвто поискаш. Можех да направя така, все едно си роден в богато консервативно семейство.

— Никога не съм искал да се родя в богато консервативно семейство.

— Слушаш ли ме?

— Да.

— Ще направя всичко възможно пак да ти отправя това предложение, когато всички се успокоят — продължи той. — Но за известно време никой няма да бъде спокоен. Само не забравяй, че рано или късно хората отново ще започнат да мислят с главите си. А ако ти свидетелстваш срещу Дейвид Локано, това ще се оцени от Министерството на правосъдието. Чуваш ли ме?

— Не съм сигурен — отговорих аз. — Нямам представа за какво точно говориш.

— Утре сутрин ще разбереш, повярвай ми. Така че искам тази нощ да си помислиш за това — да приемеш сделката, ако мога да ти я предложа. С твое позволение ще се обадя на приятелката ти и ще ѝ оставя моя номер. Може ли да го направя?

— Ами... да, но...

— Ще разбереш всичко утре сутринта — каза той. — А когато се случи, използвай главата си, за бога.

В осем часа на следващата сутрин съдията отхвърли всички обвинения срещу мен, като се позова на прецедента от делото „Брейди срещу щата Мериленд“, и постанови, че ръката не е трябвало да бъде приемана за доказателство в съда. Шест часа по-късно ме пуснаха на свобода. Донован дойде да ме вземе, заведе ме на обяд и ми разказа какво точно е станало.

Адвокатите ми бяха решили все пак да направят ДНК анализ на ръката. Бяха сметнали, че хората вече не са толкова прости както по време на процеса срещу О Джей преди пет години, и изследването нямало да навреди. Когато бяха получили резултатите, се бяха обадили и на рентгенолог, за да се произнесе за ръката. После на патологоанатом. И накрая на зоолог.

Ръката не беше ръка. Беше лапа. На мечка. Мъжка мечка. И това беше краят на делото.

Още същия ден обвинението се опита да засекрети всички материали по делото, но вестниците вече се бяха приготвили със заглавия, които експлоатираха всички възможни игри на думи с „мечка“, „лапа“ и „нокти“, за които бяха успели да се сетят.

Горките шибаняци нямаха никакъв шанс.

А това не беше съвсем честно. Никой не спря да повтаря каква колосална глупост се е случила и колко тъп трябва да е някой, за да обърка мечка лапа с човешка ръка. Но аз бях в онази съдебна зала, както и много други хора. И нито един от нас не се усъмни за секунда. Поне на снимките това не си личеше.

Дори след като завърших медицинската академия, приликата продължаваше да ми се струва изумителна, особено ако махнете ноктите, което ловците правят, когато одират кожата на мечките. Мечките са единствените бозайници, освен приматите, които могат да ходят на задните си лапи. А когато ги одерете, толкова много приличат на хора, че инуитите, тлинкитите и индианците от племето оджибуа са вярвали, че мечките наистина стават хора, след като бъдат одрани. А инуитите, тлинкитите и индианците от племето оджибуа със сигурност са одрали много повече мечки, отколкото някой пиян лаборант във ФБР. Да не говорим за журналистите от „Ню Йорк Поуст“.

Няма значение.

Но оттогава започнаха да ми викат Мечока.

[1] Вижте, съжалявам, че я наричам Циците, но всички ѝ викаха така. Дори прокурорът, включително един път в *съдебната зала* — макар че това мистериозно беше изчезнало от протоколите. ↑

[2] Твърдението, че в САЩ не могат да ви съдят два пъти за едно и също престъпление, се оказва абсолютна простотия. Всъщност могат да ви съдят два пъти даже по едно и също обвинение — веднъж във

федералния и веднъж в щатския съд — и могат да ви обвиняват многократно за едно и също престъпление. Например моето дело във федералния съд беше по обвинения (по две от всяко) за: предумишлено убийство; убийство по особено жесток начин; убийство с огнестрелно оръжие, извършено по време на насилствено престъпление или трафик на наркотици; убийство, извършено по време на отвлечане; наемно убийство; убийство, свързано с рекет; убийство, свързано с престъпна организация или убийство на федерален, щатски или местен полицаи; убийство, свързано със сексуална експлоатация на деца; и убийство, с цел да се предотврати даване на показания от свидетел, жертва или информатор. Големият брой обвинения целеше съдебните заседатели все да ме осъдят за нещо, както и да увеличи броя на годините в присъдата ми до четирицифрено число. Но дори да не станеше така, федералните можеха да ме съдят отново, по други обвинения или да ме прехвърлят на щатския съд. ↑

[3] Един мафиот от Бруклин ми е казал, че можете да си уредите прехвърляне в „Левънуърт“, като организирате да ви освободят легло там — т.е. да убият някой от затворниците. На мен това ми се струва прекалено фантастично, за да е вярно. ↑

[4] Бабу е често срещан прякор на най-малкото момче в индийските семейства и очевидно не е истинското име на професор Мармосет. Истинското му име е Арджун. ↑

[5] Смята се, че служителите на ФБР употребяват съкращението ЛКН, защото шефът им Дж. Едгар Хувър толкова дълго отричал съществуването на мафията, макар да имал записи на Сам Джанкана със сенатори, че накрая се опитал да представи пред комисията „Маклелън“ бездействието си като семантичен проблем. Все едно останалите употребявали неправилен термин и той не ги разбирал. ↑

[6] Между другото в спешното отделение често се сблъскват със случаи, в които случайно или нарочно е била одрана част от човешкото тяло. Любимата им тема за вицове са пенисите, „попаднали“ в тръбата на прахосмукачка. ↑

[7] А това беше така, защото бях изрязал подметки от обувки, по-малки от моите с няколко номера, и ги бях залепил на подметките на обувките, които носех тогава, така че според таблицата с големината и дълбочината на отпечатъците, използвана от федералните, аз трябваше

да съм висок сто шейсет и два сантиметра и да тежа сто и трийсет кила. Не се заблуждавам, че детективите са се хванали на този номер, но я пробвайте да го обясните на съдебните заседатели. ↑

Стоя зад завесата до леглото на Скиланте в реанимацията и въртя в ръката си двете празни ампули. Би трябвало да мина на визитация на пациентите си, а после да си бия камшика и да изчезвам от шибаната болница. Или направо да зарежа пациентите и да премина директно към биенето на камшика.

Но със сигурност не трябва да вися тук и да се чудя кой е убил Скиланте. В крайна сметка на кого му пука и какво значение има? Дали в болницата все още не се мотае друг професионален убиец, чийто телефон всеки момент ще звънне и ще му кажат: „Я чакай малко, така и така си там, защо не свитнеш и Мечока?“. Не ми се вярва. Вероятно разполагам с около час и половина.

Но за пръв път убиват някой от моите пациенти и това не ми дава мира. Вбесява ме по някакъв съвсем нов и непознат начин.

Давам си сто секунди, за да помисля.

Очевидният заподозрян е някой от семейството на Скиланте. Някой, който се е надявал Скиланте да умре на операционната маса, така че да може да заведе дело срещу болницата, но когато Скиланте е оцелял, е решил да вземе нещата в ръцете си и сам да свърши тази работа. Роднина, който може да спечели от застраховката.^[1]

Но освен това е бил човек, който е знаел, че трябва да използва точно две ампули калий. При по-малко количество Скиланте можеше да остане жив или дори да оздравее по-бързо. По-голямото количество няма смисъл, а освен това по стените на аортата му щяха да останат следи, които да се видят при една евентуална аутопсия.

От друга страна, ако убиецът не е искал да се разбере, че Скиланте е станал жертва на убийство, защо го е инжектирал толкова бързо, че ЕКГ-то да прави такива подскоци? От застрахователната компания много щяха да се изкефят на този факт. Парите така и нямаше да излязат от касата им.

А може би човекът не е искал да се разбере за убийството, но не е разполагал с нужното време или опит, за да го направи като хората.

И пак: всъщност на кого му пука? Изгубих предостатъчно време. Ще отида да проверя онези от пациентите си, които ще умрат, ако не го направя, и ще оставя всички други на Акфал.

А после ще си бия камшика.

Знам какво си мислите: „Страхотно. Веднага да прецакаш египтянина, нали?“. Но всъщност е по-добре той да свиква, защото е много малко вероятно да се върна в тази болница.

В коридора пред реанимацията попадам на Стейси. Тя още е с престилката от операционната и плаче.

— Какво е станало? — питам аз.

— Мистър Лобруто почина — казва тя.

— О — казвам аз.

Чудя се как е възможно да движиш с доктор Френдли и да продължаваш да се изненадваш, когато някой от пациентите му умре. После се сецам, че Стейси е нова. Прегръщам я с една ръка.

— Дръж се, момиче — казвам ѝ аз.

— Не знам дали ставам за тази работа — хлипа тя.

Изведнъж ми хрумва нещо ново.

— Аха — казвам и броя до пет, докато тя продължава да подсмърча. — Стейси? Случайно да носиш проби калиев хлорид?

Тя кима бавно и неразбиращо.

— Да... обикновено не нося, но сега имам две ампули в чантата. Защо?

— Защо имаш две ампули сега, след като обикновено не носиш?

— Аз не правя поръчките. Просто ми изпращат всичко по куриер и аз го нося в болницата.

— Куриерът идва в офиса ти, така ли?

— Аз нямам офис. Куриерът идва в апартамента.

— Работиш от къщи?! — възкликвам аз.

Тя отново кима.

— Да, както и двете ми съквартирантки.

— Всички представители на фармацевтични компании ли правят така?

— Мисля, че да. Събираме се само два пъти в годината, на служебните партита за Коледа и Деня на труда.

Тя отново започва да хлипа, а аз си мисля: *Господи. Всеки ден можеш да научиш нещо ново.*

— Случайно да имаш още моксфан? — питам я аз.

Тя поклаща глава, без да спира да плаче.

— Не. Всичко ми свърши.

— Иди да се напиш, момиче — казвам ѝ аз.

Тъкмо нагласям респиратора на един пациент, за когото не съм споменавал досега и няма да спомена повече до края на тази история, а кожата на тила ми е настръхнала от усещането, че времето ми изтича, когато получавам на пейджъра съобщение от Акфал. Звъня му.

— Човекът със задника вече е болен от жълтеница — съобщава ми той.

Супер. Това означава, че черният му дроб е толкова зле, че е спрял да обработва правилно мъртвите кръвни клетки. Поне моята ръка вече е малко по-добре. Той обаче е прецакан.

Би трябвало да не му обръщам внимание. Не толкова, защото може да почака, защото май не може, но просто защото не мога да измисля какво щях да направя за него, дори да имах повече време. Знам, че ако се обадя в Програмата за защита на свидетелите и кажа: „Вижте, трябва да бягам, за да спася живота си, но имам един пациент, който за има-няма осем часа от болки в задника стигна до чернодробна криза, предизвикана от непознат и заразен патоген“, ако в Програмата за защита на свидетелите разбират нещо от медицина, ще ми отговорят:

— Бягай. Поне можеш да спасиш *единия* от двамата.

Или пък няма да кажат това. Програмата за защита на свидетелите не е най-състрадателната институция на света. В нея най-често използваният термин за свидетел е „боклук“ — което е окей за истински престъпници като мен, но малко дразни, когато става дума за млада вдовица с три деца, която ще свидетелства срещу гангстерите, застреляли съпруга ѝ в собственото им магазинче.

А и повечето свидетели от програмата трябва да се радват, ако си намерят работа като касиери в някой супермаркет в щата Айова. Така че можете да си представите какво изпитват федералните власти към мен, след като явно си мислят, че работата ми като лекар е по цял ден

да обикалям игрища за голф със златно порше с регистрационна табела с надпис „КУРЗАФБР“, купено с парите на данъкоплатците.

Това, което се случи в действителност, е, че отначало ме записаха в медицинския колеж в „Брин Мор“, за което платих от собствените си пари. И дори това беше възможно само защото Сам Фрийд се застъпи за мен. Сам вече се пенсионира. Ако пак се наложи да ме преместят, ще боядисвам пожарни кранове в щата Небраска. Никога повече няма да си намеря работа като лекар.

Естествено, мога да избягам и без да ме преместват. Участието в Програмата за защита на свидетели е напълно доброволно. Даже могат да те изключат насила, ако сгафиш нещо, и в половината от случаите дори те издават, уж без да искат. За да запазя обаче името си, с което върви докторската титла, ще ми се наложи да намеря някоя дупка на края на света, където мафията няма да може да разбере адреса ми, за да ми изпрати бомба по пощата. Но дори на тези места имат изненадващо строги изисквания за назначаване на лекари. Например да разберат кой сте.

Така че, ако си тръгна от тази болница, си тръгвам от медицинската професия — почти със сигурност завинаги.

Мисълта за това е зашеметяваща. Заточвам се към стаята на човека със задника.

Докато минавам покрай стаята на сестрите, старшата сестра ми подвиква с ямайски акцент:

— Ей, доктеер!

— Да, госпожо? — отговарям аз.

Ирландската вещица е заспала на клавиатурата на компютъра и точи лиги по клавишите A, S, Z и X.

— Една жена постоянно ви търси — отговаря ямайка. — Остави номер.

— От колко време ме търси?

— От няколко часа.

Значи сигурно е за нещо законно.

— Може ли номера? — питам аз.

Сестрата ми подава една рецепта, на която го е записала.

— Мерси — казвам аз. — Внимавай твоята приятелка да не получи токов удар.

Сестрата се мръщи и ми показва кабела на клавиатурата, който е извадила от контакта.

— Все пак сме в болница.

Звъня на номера, който е записала.

— Ало? — казва един женски глас.

Чува се и шум от улично движение.

— Обажда се доктор Питър Браун — казвам аз.

— Лекарят на Пол Виланова?

— Да, госпожо.

— Ухапа го летящ гризач.

— Как така?

Вместо отговор чувам затръшването на слушалката, което в днешно време може да се постигне само с уличен телефон.

Влизам в стаята на човека със задника.

— Как си? — питам го аз.

— Да ти го начукам отзад — отговаря ми той.

Пипам му челото. Все още гори. Става ми малко виновно, че ръката ми вече почти не ме боли и пръстите ми са започнали да се движат.

— Случайно да те е ухапал прилеп? — питам го аз.

Не че прилепите са гризачи — те са отделен разред бозайници, наречен Chiroptera. Но понякога човек трябва да се изразява като простолюдие, ако иска да практикува медицина.

Освен това не съм чувал някой да е бил ухапан от летяща катерица.

— Не — отговаря човекът със задника.

Изчаквам да добави нещо, но той мълчи. Просто си лежи със затворени очи и се поти.

— Никога? — настоявам аз.

Това поне го кара да отвори очи.

— Ти какво, да не си умствено изостанал?

— Сигурен ли си?

— Ами да, мисля си, че щях да запомня подобна случка.

— Защо мислиш така? Ти не помниш дори последните четирима президенти.

Той ги казва един след друг, без грешка.

— Или кой ден от седмицата е — продължавам аз.

— Вторник — казва той.

Значи поне неговият мозък работи както трябва. Моят — не особено.

— Женен ли си? — питам го аз.

— Не. Просто нося халка, защото иначе супермоделките в метрото постоянно ми пускат ръце.

— Къде е жена ти?

— Откъде да знам, по дяволите?

— В болницата ли е?

— Имаш предвид като пациентка?

— Можеш да спреш да остроумничиш, когато поискаш — казвам му аз.

Той затваря очи и се усмихва болезнено.

— Някъде тук е, да.

Дърпам завесата, за да проверя мистър Мосби. Той е успял да си развърже китките, но е оставил глезените завързани, за да не ни обиди. Спи. Проверявам пулса на глезените му и си тръгвам.

Надрасквам в картона на човека със задника: „R/o ухапване от прилеп, докладвано от съпругата“^[2], и се подписвам с две хоризонтални линии и една диагонална. Дори не си пиша името.

Защото се чувствам в някакво странно състояние на чистота и покой. По една или друга причина „доктор Питър Браун“ няма да съществува още толкова дълго, че да го съдят, или дори да проверява резултатите от лабораторията. Вече няма какво друго да правя, освен някоя и друга медицинска манипулация — при това само неща, които са абсолютно задължителни и спешни.

Или пък неща, които ми се правят. Проверявам скоростта на две системи за химиотерапия, а после отделям цели трийсет секунди да оправя превръзката на момичето с половин глава.

Момичето с остеосаркомата, което е на съседното легло, е с посивяло лице и гледа в тавана. Найлоновият плик на коляното ѝ е пълен с кръв и съсиреци.

Другото ѝ коляно е повдигнато. Завивам я, защото от катеричката ѝ все още стърчи синият конец на тампона и това се вижда още от вратата.

— На кого му пука? — пита ме тя. — Вече никой няма да ме поиска.

— Глупости — отговарям аз. — Хиляди хора ще те искат.

— Аха. Отрепки, които няма да си намерят нищо за чукане, ако не е сакато.

Струва ми се съвсем правилно предположение.

— Къде се научи да говориш такива мръсотии? — питам я аз.

— Извинявам се — казва саркастично тя. — Искях да кажа, че момчетата вече няма да ме канят на танци.

— Защо не? — отговарям аз. — Ще си подскачате на куц крак.

— Капут! — казва ми тя.

Избърсвам сълзите от лицето ѝ и казвам:

— Трябва да тръгвам.

— Целуни ме, задник такъв — казва ми тя.

Целувам я. И продължавам да я целувам, когато чувам как някой се прокашля зад мен. Двама санитарии от хирургията, които са дошли да я преместят там, за да могат да ѝ отрежат крака.

— По дяволите, колко ме е страх — казва тя, когато я качват на носилката.

Стиска ръката ми и нейната се поти.

— Няма страшно — казвам ѝ аз.

— Току-виж ми отрязали здравия крак.

— Нищо чудно — съгласявам се аз. — Но поне втория път няма какво да объркат.

— Да ти го начукам! — казва ми тя.

После я откарват.

И когато получавам съобщение на пейджъра да се явя в спешното отделение, което е близо до изхода на болницата, си мисля: *Няма проблем. И без това ми е на път.*

Точно пред спешното отделение засичам същия тъпанар, който сутринта се опита да ме обере. Все още не са го прегледали, защото дългото чакане е основният механизъм, с който болниците се опитват да ограничават притока от пострадали без медицинска застраховка, които искат да ги прегледат в спешното отделение. Лицето му е покрито с кръв. Придържа счупената си ръка. Когато ме вижда, скача от мястото си и понечва да побегне, но аз само му намигам и продължавам по коридора.

При по-малко екстремни обстоятелства спешното отделение е любимото ми място в болницата. Хората, които работят там, са бавни и невъзмутими като фикуси. Налага се, защото в противен случай ще объркат нещо или ще превъртят от напрежение.

Освен това в спешното отделение на Католическата болница в Манхатън винаги можете да намерите лекаря, който ви е изпратил съобщение на пейджъра, защото цялото то се помещава в една голяма зала, където всичко се вижда. Преустроиха го така след един неприятен инцидент, за който по-добре да не ви разказвам.^[3]

Лекарката промива една прободна рана в основата на гърба, докато пациентът крещи и се извива, но двама санитарии здраво го държат на мястото му.

— Какво става? — питам аз.

— Тук е истински кошмар — отговаря ми спокойно тя.

— Извинявай, но малко бързам. Какво мога да направя за теб?

— Имам един рокер, който е получил тежка контузия на тестисите при катастрофа с мотор.

— Добре.

— И е ням.

— *Ням!*

— Точно така.

— Чува ли нещо?

— Да.

Значи сигурно не е ням.

Поглеждам си часовника, все едно съм го нагласил да показва колко минути ми остават до появата на първия наемен убиец.

— Дай да го видя — казвам й аз.

Лекарката оставя маркуча и ме завежда при пациента.

Оказва се, че рокерът не е някакъв клоун, който кара чисто новото си харли само през уикенда. Човекът си е истински рокер от банда, като излязъл от клип на „3и 3и Топ“. Има синьо-зелени татуировки и носи тъмни очила в спешното отделение. На чатала му са нахвърляни няколко найлонови плика с лед, а между тях се виждат подутите му тестиси, в различни нюанси на лилавото и черното.

— Чуваш ли ме? — питам го аз.

Той кимва.

Стисвам го за носа. Той изглежда изненадан, но не толкова, колкото когато установява, че няма достатъчно сила да махне ръката ми от лицето си.

Накрая му се налага да отвори уста, за да си поеме дъх, и аз изваждам пликчето с хероин от нея. После го подхвърлям на лекарката.

— Готово.

— Мерси, Питър — казва ми тя.

— Насреща съм, когато кажеш — отговарям аз, като ми се иска това наистина да беше вярно.

После излизам от болницата през входа за линейките.

[1] Това постоянно се случва — не чак хора, които убиват роднините си, а хора, които остават видимо и горчиво разочаровани, когато роднините им преживяват операцията. Обикновено идват и ви молят да не удължавате агонията на майка им, след като операцията е минала идеално и майка им вече ходи сама и иска да я изпишат. ↑

[2] R/o значи „отрича“ — в смисъл на „оправяйте се сами“. ↑

[3] Добре де. Веднъж се оказа, че един от спешното отделение връзва пациентите и ги държи упоени по цели дни, докато провежда „експерименти“ с тях. ↑

Когато ме пуснаха от ареста, не ме интересуваше нищо друго, освен Магдалина.

Взехме си апартамент във Форт Грийн, близо до жилището на родителите ѝ, но не прекалено близо, и през цялото време бяхме заедно. Когато тя ходеше да свири, аз я карах с колата и я чаках някъде наблизно.

Два пъти в седмицата ходехме при техните. Родителите ѝ се държаха добре, но всеки път, когато ни видеха, им се плачеше. Рово, братът на Магдалина, се отнасяше към мен със страхопочитание, от което ми ставаше неудобно, но и приятно.

Колкото до другото ми семейство, Локано, аз ги избягвах максимално. Дължах им нещо, както и те на мен, но с изключение на това всичко останало между нас беше разбито. Не знам дали имате приятели, от които можете да понесете това — да чуете запис, на който ви наричат „Поляка“ и очевидно изобщо не им пука в какви неприятности ще ви забъркат. Не знам и дали имате приятели, които ще понесат мисълта, че вие сте чули този запис. Започнахме да се отчуждаваме един от друг, макар и бавно и предпазливо.

Междувременно Порното сякаш просто се беше прецакал. Това, което бяхме преживели заедно във Фермата, изведнъж се оказа безполезно за него. Какво можеше да направи — да излезе сега и да се похвали, че е очистил момчетата Карчър? Или поне, че е помогнал да очистят момчетата Карчър? Или че е застрелял в главата едно ранено четиринайсетгодишно дете, когато съм отишъл да докарам колата? Всичко се беше оказало безполезно и аз усещах, че Порното вече изпитва не срам, а завист към мен. Дори след като излязох от затвора, почти не си говорехме.

Най-неприятното нещо, което не можех да избегна, беше поширокият кръг от мафиоти. Сред „ЛКН обществото“ и многобройните му почитатели аз се радвах на най-неприятния вид слава — онзи, при който съвсем непознати хора веднага ви разпознават като

хладнокръвен убиец и това ужасно им харесва. Тези отрепки бяха платили за моята защита в съда и бяха непоносимо мили, суетни, зли и опасни. Можех да откажа някои от поканите им, но не всички. Имаше граница, отвъд която не биваше да си позволявам да ги отхвърлям.

Ако не друго, поне мафиотите не настояваха да се върна към убиването на хора. Много добре разбираха, че е по-добре да не проверяват в действителни условия легендата, че вече съм имунизиран срещу властта, защото никой нямало да посмее да ме изправи пред съда след последния провал.^[1]

Но как им се искаше на тия отрепки да си говорят с мен, по дяволите! Точно по това време се запознах с Еди Скиланте, наричан още Консол. Както и с много, много други.

Между другото „отрепки“ изобщо не е достатъчно силно определение за тях. Тези боклуци бяха просто отвратителни. Гордееха се с невежеството си, бяха отблъскващи като хора и абсолютно убедени във факта, че готовността им да платят на някого, за да пребие и обере някой друг, който печели парите си с честен труд, представлява някаква проява на гений и следване на една велика традиция. Макар че всеки път, когато ги разпитвах за тази традиция — единствената тема, по която исках да чуя нещо от устата на поредната мафиотска торба с лайна — те веднага млъкваха. Така и не разбрах дали беше заради клетвата, която бяха положили, или просто не знаеха нищо по въпроса. Но не спрях да ги разпитвам на тази тема — най-малкото защото да ги накарам да млъкнат само по себе си беше постижение.

Порното ме покани на няколко купона в апартамента си в горната част на Ист Сайд, където сега живееше. Когато изобщо отивах, пристигах в момента, в който имаше най-много хора, намирах Порното да му стисна ръката и си тръгвах веднага. Той казваше нещо като „Липсваш ми, човече“, а аз отговарях нещо като „И ти на мен“, което в известен смисъл не беше лъжа. Действително ми липсваше нещо, което никога нямаше да се върне.

Всъщност, ако наистина бях по-убеден, че всичко между нас е мъртво и никога няма да се възроди, може би щях да спася всички ни.

Беше 9 април 2001 г. Бях си вкъщи, но Порното ми се обади на мобилния. Беше късно вечерта. Чаках Магдалина да се прибере, след

като беше свирила на прием по случай някаква годишнина. Наскоро ѝ бях купил кола.

Порното ми се обади и каза:

— Човече, мамка му, адски съм загазил. Адски. Имам нужда от помощ. Може ли да дойда да те взема?

— Не знам — отговорих аз. — Ще ме арестуват ли?

— Не — каза той. — Нищо подобно. Работата не е незаконна. Много по-ужасно е от това.

И точно защото не бях прекратил напълно всякакви отношения с него, аз отговорих:

— Добре. Ела да ме вземеш.

По целия път до Кони Айланд Порното си гризеше ноктите и шмъркаше кокаин от една метална кутийка от бонбони, като си облизваше пръста, пъхаше го в белия прах, шмъркаше от върха на пръста си и после търкаше венците си с него, все едно си миеше зъбите.

— Не мога да ти разкажа какво става — повтаряше той. — Трябва да ти покажа.

— Глупости — отговарях аз. — Разкажи ми.

— Моля те, човече. Моля те. Спокойно. Ще разбереш всичко.

Много се съмнявах в това. Имах чувството, че отново вода същия разговор както със Сам Фрийд в нощта, преди федералните да оттеглят всички обвинения срещу мен. С тази разлика, че този път изненадата със сигурност нямаше да бъде приятна.

— Искаш ли малко кока? — попита ме той.

— Не — отговорих аз.

По онова време вече бях приключил с наркотиците. В затвора бях употребил предостатъчно, най-вече от скука, но в сравнение с десеткилометров крос с Магдалина, а особено в сравнение с охладеното ѝ изпотено тяло при секса след това от наркотиците просто нямаше смисъл. Но трябва да призная, че количеството, което Порното употреби само докато караше, беше стряскащо.

Стигнахме до Кони Айланд и той паркира на същото място, където беше оставил колата преди две години. След това двамата

тръгнахме по същия път под кея, макар че този път Порното носеше по-голямо фенерче.

Минахме през дупката в оградата и стигнахме до сградата, в която беше аквариумът с акулите. Сградата ми се стори по-малка, отколкото си я спомнях. Вратата вече беше отключена.

Към този момент вече бях решил, че Порното ме е излъгал, когато ми каза, че работата не е незаконна. Сигурно беше убил някого и имаше нужда от помощ, за да се отърве от трупа. Той затръшна вратата и пръв пое нагоре по извитото метално стълбище.

Когато влязохме в самия аквариум, Порното загаси фенерчето си и за момент не виждах нищо друго, освен сивите петна от капандурите на тавана и неясното им отражение в черната вода.

После чух шума — едно пронизително „Ммммммммм!“

Най-добрият начин да произведете същия звук е да залепите устата си със скоч, а след това да се опитате да изпищите през него. Защото устата на Магдалина беше залепена именно със скоч.

Веднага разпознах гласа й. От адреналина зениците ми се разшириха мигновено. Изведнъж започнах да виждам всичко.

По вътрешния балкон бяха наредени половин дузина боклуци от мафията, плюс-минус един-двама. В такива ситуации не е лесно да се брои. Разпознах някои от тях. Всички до един бяха въоръжени.

Предпазното въже беше свалено и рампата беше спусната до водата. Магдалина и брат й Рово, който се извисяваше зад нея, стояха до ръба на рампата. Ръцете, краката и устата им бяха залепени със скоч — накриво, като паяжина на паяк, върху когото са изпробвани някакви токсични лекарства. Точно зад тях стоеше някакъв изрод с пистолет.

В съзнанието ми проблесна един-единствен импулс. „Убивай.“ Коленете, очите и гърлата на мафиотите сякаш се осветиха като мишени на стрелбище.

Но не нападнах Порното. Можех — можех да ритна право назад с пета и да я забия толкова дълбоко през гръдната му кост, че да му смачкам сърцето. Но някак си все още не можех да повярвам, че той е част от всичко това. Беше знаел какво става, да. Но сигурно го бяха принудили да ме доведе. Или нещо подобно. Така че пощадих живота му, когато започнах да ги убивам.

Боклукът, който стоеше от лявата ми страна, нямаше такъв късмет. Той беше насочил един глок към мен. Минах от външната му

страна, като си представях раменната му лопатка зад гръдния му кош, а после забих рамото си към нея, смазвайки ключицата и белия му дроб. Изтръгнах му гръкляна с другата си ръка, докато му отнемах пистолета. После със същата ръка грабнах фенерчето на Порното и го използвах, за да заслепя още двама от боклуците. След това ги прострелях в гърдите.

Но Порното за пръв път през живота си беше бърз. Защото през цялото време се беше измъквал назад, към вратата, а той беше истински специалист по измъкването. И когато вече беше в безопасност на прага, изкрещя:

— Стреляйте!

Застрелях още двама, преди да започнат. После обаче изродът зад Магдалина и Рово ги блъсна към ръба на рампата и те започнаха да падат към водата. Застрелях го в челото и се хвърлих през парапета.

Но не падах достатъчно бързо. Сега видях, че Магдалина и Рово са залепени един за друг. Само с няколко намотки скоч, но това беше предостатъчно. Падах толкова бавно към водата, че ми идваше да се разкрещя. Застрелях още един тип в корема, докато прелитах покрай него, просто защото нямах какво друго да правя.

Тогава най-сетне някой започна да стреля по мен — видях как на балкона бавно разцъфва огънчето от цевта, но към този момент вече не чувах нищо.

Най-сетне се ударих във водата и тогава всичко започна да се случва по-бързо.

Сблъсъкът с водата винаги представлява шок, но аз вече бях в шок, така че водата ми се стори лека като въздух, когато се стрелнах към мястото, където бяха Магдалина и Рово. Коляното ми се удари в нещо хлъзгаво, което отначало поддаде като кожен мях, пълен с вода, но после оживя и ми се нахвърли.

Замахнах и по щастлива случайност хванах Магдалина за косата. Нещо ме плесна по врата. Сграбчих скоча и започнах да си пробивам път към повърхността. Дълбоко си поех въздух, който обаче се оказа вода, задавих се, но най-сетне успях да си покажа главата. Продължавах да ритам разни неща под водата. В един момент ритнах

нещо като голям хлъзгав камък — толкова твърдо, че едва не си навехнах глезена.

Но нямах време да мисля за това. Не можех да намеря главата на Рово. Най-сетне осъзнах какво трябва да направя и го завъртях обратно, за да го откъсна от Магдалина, така че и двамата започнаха да дишат през носа, макар и с ужасяващо хъркане.

Отново се гмурнах, за да ги избутам по-нагоре. Нещо силно ме блъсна в стомаха. Имах нужда от опора. Зачудих се дали аквариумът има по-плитък край и как да го намеря.

Когато отново се показах над водата, за да си поема въздух, някой беше започнал да стреля от балкона. Това май нямаше голямо значение. Много отдавна бях изпуснал и пистолета, и фенерчето. Сега единственото, което имаше значение, беше някак си да останем над водата.

Нещо ме блъсна в гърба и избута и трима ни към стената. Доплувах до мястото, където се събираха две от стените на шестоъгълния аквариум, и се опитах да използвам опората на стъклената им повърхност, за да закрепя Магдалина и Рово с глави над водата. Не спирах да ритам и да се мятам във водата, за да не позволявам на акулите да ни доближат. В мига, в който се закрепих в ъгъла, се протегнах и откъснах скоча от устата на Магдалина и Рово.

Магдалина веднага започна да кашля. Наложих се да ударя Рово в гърдите, за да започне и той. Всеки път, когато спирах да ритам с всичка сила, нещо ме блъскаше странично в краката. Рово и Магдалина започнаха да вдишват със свистене, после задишаха учестено.

— Дишайте! — извиках аз.

Вълните започнаха да утихват, макар че блъскането отдолу не спираше. Не знаех защо акулите все още не са атакували, но ми се струваше, че ме проверяват, защото ставах по-агресивни всеки път, когато спирах да им обръщам внимание.

А може би и куршумите бяха помогнали за това. Чух, че някой стене от болка на балкона над нас.

След известно време чух гласа на Порното, който идваше от друго място:

— Пиетро?

Зачудих се дали да отговоря. Бях почти сигурен, че няма как да ни види. Във всеки случай аз не го виждах — само мътното сияние,

което се процеждаше през тавана високо над главата ми. Значи Порното може би не беше сигурен дали сме живи и се опитваше по звука да определи къде сме. Вдигах доста шум във водата, но акулите също.

Аз обаче бях сигурен в едно нещо: трябваше да го убия още горе. Именно той и никой друг беше виновен за този ужас.

Но освен това представляваше и единственият ни път за бягство. Колкото и отвратително и безнадеждно да беше, трябваше да се опитам да го убедя да се откаже да ни убива.

— Порно! — подвикнах аз.

Гласът ми беше прегракнал и немощен.

— Как си? — извика той в отговор.

Ехото отекна от металните стени на аквариума. Поне със сигурност не беше възможно да се определи откъде идва гласът.

— Какво правиш, по дяволите? — извиках аз.

— Убивам те.

— Защо?

— Баща ми разбра, че ти си убил Кърт Лими.

— Глупости! Баща ти е убил Кърт Лими! Или е платил на някой руснак, за да го направи!

— Не ти вярвам.

— Защо да го убивам? Какво ми пукаше за него?! Изкарай ни от тук!

— Късно е — отговори той.

— Защо? Знаеш, че ти казвам истината!

— Мисля, че няма да познаеш истината, дори да те ухапе по задника, приятелю. И всеки момент ще се случи точно това.

— Порно! — извиках аз.

Той помълча малко. После каза:

— Знаеш ли защо баща ми нае братята Вирци, за да убият дядо ти и баба ти?

— Какво?! — казах аз.

— Чу какво казах. Знаеш ли защо го направи?

— Не! И не ми пука!

И наистина не ми пукаше. Не знаех дали е вярно, не знаех какво означава, ако е вярно, и не исках Порното да ми говори за това.

— Беше услуга, която дължеше на едни руски евреи — продължи той. — Дядо ти и баба ти всъщност не бяха семейство Брона. Бяха поляци. Като млади са работили в Аушвиц.

Гласът му прекъсваше постоянно, когато водата стигаше над ушите ми. Бутах едновременно двете стени, като се опитвах да задържа Магдалина и Рово в ъгъла. Но те постоянно се хлъзгаха надолу.

— Истинското семейство Брона са починали в концлагера — продължи Порното. — И твоите дядо и баба са взели паспортите им, за да се измъкнат от страната след края на войната. Но в Израел срещнали един руснак, който познавал и тях, и истинското семейство Брона. И един негов приятел се обадил на баща ми.

Чувах и разбирах някои от нещата, които ми говореше, макар че не исках. Имах чувството, че ще трябва да поразсъждавам върху тях и това сигурно няма да бъде приятно занимание.

Можех да го направя след една седмица например, ако все още бях жив.

Междувременно обаче исках от Порното единствено да млъкне и да ни помогне.

— И какво от това? — извиках аз.

— Просто ти казвам, за да не се заблуждаваш.

— Добре! — казах аз. — Прощавам ти! Прощавам и на баща ти! Прощавам и на дядо и баба, по дяволите! Изкарай ни от тук!

Порното помълча малко. После каза:

— Не знам, човече. Ти уби всичките ми хора.

— Това е хубаво! — отговорих аз. — И никой не знае! Хайде, помогни ми!

Той не отговори и аз добавих:

— Ако искаш да ти помогна да убиеш някой друг, ще го направя!

— Аха — каза той. — Като последния път? Не, благодаря. Мисля да взема това, което е сервирано. А това си ти. Буквално.

— Не съм виновен за Фермата! Знаеш го!

Започвах да се паникьосвам. Краката и ръцете ми горяха от умора. Покрай глезените ми се извиваха живи, хлъзгави неща. И изобщо не успявах да отлепя скоча от телата на Магдалина и брат й. Можех само да ги гледам в очите, изпълнени с ужас, и да усещам горещия им дъх върху лицето си.

— Няма значение, приятел — отговори Порното.

Човекът, когото бях застрелял на балкона над нас, умря и изпусна пистолета си във водата. Пистолетът падна на метър и половина от мен, но от това нямаше никаква полза. Когато чу плясъка, Порното няколко пъти стреля напосоки във водата.

— Сега трябва да изкарам шибаните трупове от тук — каза той, когато ехото от изстрелите утихна. — Знаеш ли, че се чудех дали да не донеса някакво месо, ако акулите са гладни? Май няма да има нужда.

Помислих си, че се кани да хвърли някой от труповете във водата, и се почудих дали това няма да е добре: акулите можеха да го сравнят с нас и да решат, че ние не сме храна.

После усетих нещо по лицето си и вкус на мед в устата си. Вдигнах поглед и в окото ми падна една голяма капка. Смъдеше. И беше топла.

— Поне извади Магдалина и брат й! — изкрещях на Порното. — Те не са ти направили нищо!

— Косвени жертви, приятел — каза ми той. — Извинявай.
Две секунди след това акулите атакуваха.

Имаха избор между мен и Рово, защото в мига, в който осъзнах какво става, покрих по-голямата част от тялото на Магдалина с моето.

Рово удряше много по-малко с лакти от мен. Повърхността на водата се надигна и се разцепи, когато го нападнаха.

Понякога хората казват, че акулите не правят нищо друго, освен да плуват и да убиват, но дори това е преувеличено. В действителност използват едни и същи мускули отстрани на тялото, за да правят и двете неща. Първо захвапват нещо, а после започват да се мятат насам-натам, докато откъснат част от него. След това, ако преценят, че няма защо да бързат, акулите се оттеглят и изчакват жертвата да умре от загуба на кръв.

Акулите от аквариума в Кони Айланд бързаха, защото знаеха, че са прекалено много. В резервоара сякаш нарочно беше създаден някакъв отвратителен органичен ад, защото в него бяха наблъскани безброй акули, които в дивата природа щяха да навъртат стотици километри на ден и да стоят на разстояние една от друга. Тук обаче, ако следваха обичайната си тактика да отхапят нещо и да се отдръпнат,

за да изчакат, просто нямаше да им остане нищо за по-нататък. Така че тези, които нападнаха Рово, го издърпаха от стената към средата на аквариума, като повлякоха Магдалина и мен с него.

Все едно бяхме в тоалетната чиния и някой беше пуснал водата. Когато потънахме, стиснах Магдалина между краката си, захапах скоча, с който бяха залепени ръцете ѝ, и го откъснах със зъби. Два от долните ми зъби — левият кучешки и следващият — паднаха, но поне я освободих.

Но когато излязохме обратно на повърхността, тя се отблъсна от мен и заплува обратно към Рово, който се въртеше и се извиваше във всички посоки, крещеше и пръскаше кръв на светлината от тавана. Сграбчих скоча на краката на Магдалина и я издърпах обратно на тъмно — в мига, в който Порното отново откри огън.

Мисля, че точно куршумите убиха Рово. Адски се надявам да е така.

Избутах Магдалина в един от ъглите на аквариума и затиснах устата ѝ с ръка. Мисля, че през рамото ми виждаше какво става. Но не биваше. Водата около нас беше оживяла от резките движения на акулите, които разкъсваха тялото на брат ѝ.

Не знам колко дълго останахме така. Аз я притисках към стената, като не спирах да ритам, за да останем на повърхността, и изпадах в паника всеки път, когато чувствах или си представях, че нещо ме удря по крака. Иначе казано, постоянно.

Струваше ми се, че са минали няколко часа. След известно време сблъсъците между акулите за храната станаха по-малко ожесточени и по-редки, докато водата се успокои. Бог знае какво беше останало от Рово. Ситуацията утихна, поне в сравнение с преди.

После над нас се чу глас, който каза:

— Мистър Локано? Господи боже!

Чу се и друг глас, който каза:

— Егати касапницата!

— Аха — отговори Порното. — Ще разчистите ли?

Някой започна да влачи труповете. Отне им дълго време. Подметките на мафиотите дрънчаха по металната повърхност на балкона, сякаш удряха по ксилофон.

Най-сетне приключиха. Порното размаха лъча на фенерчето си, но аз задържах и двама ни под водата.

— Пиетро? — подвикна той.

Не отговорих.

— Беше ми приятно, човече — каза той.

После си тръгна, като прибра рампата след себе си.

Сега ми се струва, че половината време от живота си, което съм прекарал с Магдалина, е било през онази нощ.

Безкрайно бавно, двамата се движехме покрай стените на аквариума. Аз я държах възможно най-високо до стъклото, а тя се протягаше в тъмното и опипваше за някаква стърчаща тръба, кран или нещо друго, за което можем да се хванем, за да се изтеглим нагоре. Аз също опипвах с крака за големия камък, който бях ритнал по-рано. И двамата не попадахме на нищо. Металният балкон, който беше на метър и половина над водата, със същия успех можеше да бъде и на един километър височина.

В ъглите на аквариума човек можеше някак си да се избута от двете стъклени стени, макар че ъгълът между тях беше толкова широк, и да се задържи. Ако натискът беше прекалено силен, ни оттласкваше назад. Ако беше прекалено слаб, потъвахме. Ръцете и вратът ми бяха парализирани от болка.

Разбира се, имаше и други, по-тривиални проблеми. Солта във водата, заради която ни беше по-лесно да държим главите си над повърхността, щипеше очите и устите ни. Самата вода беше с температура около двайсет и шест градуса и отначало ни се струваше топла, но всъщност беше достатъчно студена да ни убие, ако останем прекалено дълго в нея.

Но когато ставаше въпрос да се спаси животът на Магдалина, аз сякаш бях неунищожим и не се поддавах на умората. Измислих нова техника. Тя качи краката си на раменете ми с лице към мен, така че възможно най-голяма част от тялото ѝ да остане над водата. Мисля, че останахме така в продължение на цели часове. След известно време свалихме и дрехите ѝ, защото без тях ѝ беше по-топло. И след още известно време тя ме остави да я лижа, макар че не спря да плаче дори когато свършваше.

Съдете ме, ако щеше. Пробвайте да съдите нея, и ще ви счупя главата. Ще разберете какво значи първична сила само ако се давите в

нея. Острият и богат вкус на Магдалина и нервите в гръбначния ми мозък, които избухваха в отговор на този и никой друг стимул, караха океана да изчезне. Животът се връщаше в мен.^[2]

През нощта не спряхме да чуваме някакво хъркане, на всеки петнайсетина минути. Докато капандурите просветляваха, отначало бавно, а после абсурдно бързо, започнах да различавам една малка, кръгла глава с блестящи черни очи, която се показваше на повърхността и издухваше вода от змийските си ноздри.

Когато успях да различа циферблата на часовника си, минаваше шест сутринта. Треперехме от студ и умора. Щом стана достатъчно светло, за да различаваме акулите под водата, те изведнъж станаха много по-агресивни. Явно обичаха полумрака на зората. Започнаха да се стрелкат към нас като сенките на топка, която отскача от стените на аквариума.

Но вече бяха пропуснали своя шанс. Сега всичко, което можеха да получат, беше ритник с пета по муцуната. В аквариума стана още по-светло. Видяхме, че хъркащото животно е голяма морска костенурка — вероятно същото, което бях ритнал по-рано и бях взел за камък. След това видяхме, че са две. А след това видяхме, че целият аквариум е натъпкан с най-различни животни.

Имаше поне десетина акули, дълги колкото човешко тяло (след двайсет минути вече успях да ги преброя съвсем точно — бяха четиринайсет); изглеждаха от два различни вида, но аз не можех да определя нито един от тях. И двата вида бяха кафяви, кожата им приличаше на велур и имаха изненадващ и отблъскващ брой перки от двете страни на тялото. Акулите от единия вид имаха и петна.^[3]

По циментовото дъно на аквариума, покрито с пясък, бавно се плъзгаше една морска котка — половината от опашката ѝ сякаш беше отхапана. Над нея се виждаше ято риби-папагали, дълги поне по трийсет сантиметра, които се тълпяха и ръфаха останките от тялото на Рово, като го бутяха покрай стените на аквариума, все едно танцуваха.

От него не беше останало много: разкъсаната глава, гръбначният стълб и костите на ръцете. Дланите му бяха разкъсани и сухожилията висяха като панделки. От време на време някоя от акулите разтърсваше тялото му, за да се добере до останките от месото, и то се

преобръщаше във водата, докато с него отново се заемеха по-дребните риби. В някакъв момент се гмурнах и го хванах, докато минаваше покрай нас, защото си помислих, че ако не позволявам на рибите да го ръфат, Магдалина може да спре да диша толкова учестено, че да припадне. Но акулите станаха прекалено агресивни, а от допира с трупа започна да ми се повръща. Всъщност единственото място, за което можех да го хвана, беше в острата и хлъзгава основа на гръбначния стълб, точно до дупките, през които бяха измъкнали и двата бъбрека. Така че го оставих да плува във водата и казах на Магдалина да не гледа към него. Въпреки това и двамата не спряхме да го гледаме.

Към 7:30 ч. акулите се отдалечиха от нас, сякаш бяха чули някакъв сигнал, и ето че се появи човекът, който ги хранеше.

Беше младеж на двайсет и няколко, с обръсната глава и бакенбарди, с жълт гумиран панталон. Той спря и се вторачи в зърната на Магдалина, които стърчаха над водата. Тя беше съвсем гола. Поне така не забеляза Рово.

— Изкарай ни от тук — изръмжах му аз.

Тъпото копеле най-сетне дойде да спусне рампата и аз се отблъснах от стената, като държах Магдалина в прегръдките си — готов да изтръгна очите на всяка акула, която реши да се ебава с нас точно сега. След като я избутах нагоре и се заех да се издърпам след нея, получих толкова силен световъртеж, че за известно време спрях да виждам.

— Ще се обадя на ченгетата — каза пазачът.

— Как? — попитах го аз. — Нямах мобилен.

— Естествено, че имам — каза той и го извади.

Тъпак. Счупих телефона в парапета и хвърлих парчетата във водата — след като го бях изкарал в нокаут.

Двайсет и четирите часа, които започнаха от този момент, бяха най-ужасните и най-важните в живота ми. През тях — и това е най-малкото — изминах близо 3000 километра, като накрая се озовах обратно в Ню Йорк — точно едно денонощие, след като двамата с Магдалина бяхме изпъззели от водата.

И по-конкретно, озовах се в Манхатън, където портиерът на Порното все още ме познаваше по лице. В апартамента имаше двама тъпащи, които убих със стъклената му масичка за кафе.

Накрая намерих и Порното, който все още не спеше, защото мозъкът му беше изпържен от кокаина, и го вдигнах за хълбоците, както правех с Магдалина. После го хвърлих с лицето напред през прозореца на дневната му, докато той се извиваше и пицеше.

Веднага след това ми се прииска да можеше да се върне обратно, за да го хвърля пак.

После слязох на улицата, където вече се събираше тълпа, и се обадох на Сам Фрийд за втори път през този ден, за да му кажа откъде да ме вземе.

[1] Колко е продължило времето, през което Джон Готи се е радвал на прякора си „Тефлоновия дон“, защото по него не се лепели никакви обвинения и доказателства, преди да го опандизят отново 18 месеца. ↑

[2] Хората си мислят, че океанът е символ на живота и свободата. Но бреговете му са най-непреодолимата бариера в природата. Хората ги боготворят по същия начин, по който боготворят Космоса, смъртта и всичко останало, което им казва „не“ по възможно най-категоричния начин. ↑

[3] Били са тигрови акули или нещо подобно. На кого му пука, по дяволите? Всяка акула с такива размери ще атакува човек, ако реши, че ще ѝ се размине. А всички плитководни акули са кафяви отгоре и бели отдолу, така че рибите над тях да ги бъркат с пясъка, а рибите под тях — с небето. ↑

Когато излизам на улицата, вече съм свободен човек. Отказал съм се от всичко. Повече никога няма да лекувам пациенти. Каквото и да са ми дали лекарската престилка и съкращението пред името ми, вече ще живея без тях. Разделям се със свещеническия сан, без да съм блудствал с нито едно момче от църковния хор.

Би трябвало да се чувствам ужасно, знам. Учих цели осем години, за да стана лекар. Всъщност нямам нищо друго. Нямам друга професия. Дори нямам къде да живея, защото никъде няма да се чувствам в безопасност.

Но странно защо пронизващият вятър, който вдига ледени зрънца от тротоара, ми се струва като вятъра в пролетна нощ, пълна със светулки и пияни млади жени.

И всъщност се чувствам доста добре.

Все пак съм в Ню Йорк. Мога да отида в някой хотел, да си взема стая и да се обадя на Програмата за защита на свидетелите. След това мога да отида в някой музей или да гледам някой филм. Мога да отида да се повозя на ферибота до Стейтън Айланд. Сигурно е по-добре да не го правя, защото всички хора от мъжки пол на Стейтън Айланд са или мафиоти, или ченгета, но все пак мога. Мога да отида и да си купя някоя книга, а после да си я чета в някое кафене.

Мамка му, колко ми беше противно да съм лекар!

Мразя тая професия още от медицинската академия. Безкрайното страдание и смъртта на пациентите, на които трябва да спасявам живота, но не мога — или защото никой не би могъл, или защото аз не съм достатъчно добър в професията. Мръсотията и корупцията. Убийственото работно време.

А най-вече мразех тази болница, тази Звезда на смъртта в Ню Йорк, тази флуоресцентна Мория, Католическата болница в Манхатън.

Бях лекар толкова дълго, колкото можах да го понеса. Знам, че дължа нещо на обществото, и докато бях лекар, всеки ден си го връщах.

Но не мога да плащам повече. Ако се оставя да ме убият, след като съм дал осем години от живота си, това няма да помогне на никого. Даже ще ми попречи да се захвана с нещо друго, в което ще бъда по-полезен на хората. Защото нямам какво повече да направя в тази професия.

И това със сигурност не е краят на света. Може да започна работа в социална кухня, след като се установя някъде. На бас, че готвачите от социалните кухни не ги съдят толкова често, колкото лекарите.

Сещам се за фразата „пациентът е в цикъл“, която научих от доктор Френдли, и започвам да се смея.

После обаче се сещам за нещо друго и спирам, все едно някой е заковал с пирони краката ми за тротоара. Спирам толкова рязко, че едва не падам.

Започвам да мисля, за да открия къде може да бъркам.

И продължавам да мисля.

Но вече няма нужда.

Защото сега съм сигурен, че знам как мога да спася крака на момичето с остеосаркомата.

Застанал напред вятъра и калта, изваждам мобилния си телефон и се опитвам да се свържа с хирургията. Никой не вдига.

Ортопедията. Заето.

Акфал. От телефона се разнася симфонията на Дворжак „Из Новия свят“, което означава, че Акфал е с пациент на ядрено-магнитен резонанс.

Междувременно в края на улицата спират две лимузини и от тях слизат шестима мъже, без да си говорят помежду си.

И шестимата са с дълги палта, под които крият оръжията си. Има един по-тъмен и един мексиканец, но останалите четирима приличат на американци от планинските щати. С джинси и маратонки. И сбръчкани лица от твърде много време под слънцето в някакви ферми из Уайоминг и Айдахо, за които си мислят, че никой друг не знае.

Аз съм ходил в някои от тези ферми. По работа, ако разбирате какво искам да кажа.

На ъгъла на улицата бандата се разделя на две групи, за да блокира всички изходи. Поглеждам през рамо. Още две коли.

Разполагам с около половин секунда, за да реша дали да прекося улицата и да изчезна, или да се върна в болницата.

Аз съм идиот. Избирам болницата.

Хуквам обратно по ескалаторите към етажа, където са операционните зали. Ако онези отвън са първите, така ще си спечеля малко време, защото ще започнат да претърсват болницата отдолу нагоре.

Ако.

Втурвам се през реанимацията, където момчетата от интензивното продължават да ровят в стаята на Скиланте и да търсят разпечатката от ЕКГ-то му. В крайна сметка ще се сетят, че може да се разпечата нова. Примерно след един месец.

На стената в съблекалнята на хирургическото отделение има монитор, на който е показан графикът на операциите. Според него момичето с остеосаркомата е с отрязан крак от три часа. Кое е невъзможно, защото съвсем скоро говорих с нея и още си беше с два крака. Поне пише в коя стая се намира — на горния етаж.

Но когато стигам там, някакъв смотаняк с престилка и маска мие пода и в стаята няма никой друг. Това вероятно означава, че номерът на стаята е сбъркан в графика на операциите, но няма гаранция.

— Кога е следващата операция? — питам чистача.

Той само свива рамене. А когато се обръщам, за да изляза, мята на шията ми телена жица.

Готино. Сигурно ме чака тук още откакто ме е чул да си говоря с момичето с остеосаркомата пред нейната стая. Играе рисковано, за да задържи само за себе си всички пари, които Локано ще плати за убийството ми. И е от онези психопати, които обичат да убиват с жица.

От жицата лесно става примка, не е трудно да се отървете от нея, а също и да я скриете — дори в болнична престилка. Но само психопатите използват жица. Никой нормален човек не би искал да бъде толкова близо до жертвата си. Едва успявам да вдигна ръка пред гърлото си, преди да я стегне.

Тогава осъзнавам, че това няма да ме убие. Поне не веднага. След като съм вдигнал ръката си пред гръкляна, а тръбичките на стетоскопа ми са попаднали под жицата от двете страни на шията ми, психопатът не може да упражни толкова сила, че да прекъсне артериите, макар да е кръстосал телта зад врата ми. Може да прекъсне вените, които са по-близо до повърхността от артериите, но това само ще спира кръвта да не изтича от главата ми. Вече усещам нарастващата топлина и налягането. Но поне за известно време няма да изгубя съзнание.

Тогава обаче този тип опъва настрани краищата на жицата и я раздвижва, сякаш реже с трион — прекалено чевръсто, за да се възползвам, че не съм в примка — и телта се връзва в дланта и врата ми. Психопатът се е подготвил. Главата на стетоскопа издрънчава на пода.

Очевидно смъртта ще е бърза.

Забивам пета в крака му. Той обаче носи обувки с метални върхове. Естествено, че носи такива обувки — като всеки удушвач психопат. Значи очаква това. Металният връх на обувката поддава малко и той изръмжава от болка, но това не променя плановете му. Можете да минете с кола през такива обувки, без да премажете краката в тях.

Ето защо аз здраво блъскам назад, като се опитвам да избутам и двамата. Естествено, той очаква и това, така че стабилно се подпира на операционната маса с бедрата си.

Но все пак битката се води на мой терен. Забивам крак в педала, който освобождава спирачките на масата, и когато залитаме назад, това го изненадва.

Приземявам се върху него на пода. Чувам удовлетворително хриптене, когато му изкарвам въздуха. Но не изпуска жицата.

Така че протягам свободната си ръка назад и сграбчвам една шепа коса отляво на главата му — глупакът не се е подстригал. После се изправям до седнало положение, като го издърпвам нагоре през рамото си и същевременно го завъртам настрани.

Това работи само ако удушвачът е десняк или поне е кръстосал дясната си ръка над лявата. Но вече не са ми останали кой знае какви възможности.

Получава се: когато се премята над мен, жицата вече не е около шията ми.

Психопатът се удря в пода доста силно, останал без част от косата си, обърнат по гръб с главата към мен. При това положение вече не е много трудно да изпълня серия от редуващи се лакътни и саблени удари в лицето му — фрас-фрас-фрас — докато не изгуби съзнание и не започна да кърви от тила.

После несигурно се изправям на крака.

Не си избрал най-добрия ден да миеш пода, задник такъв.

В коридора с медицински материали между операционните зали използвам един телбод, за да затворя раната на дланта си. Болката е влудяваща, но поне ще мога да използвам ръката си. Превързвам врата си с бинт. Не мога да направя кой знае какво, без да се гледам, а най-близкото нещо до огледало, което намирам в коридора, е една метална табла за инструменти.

Докато си слагам нова престилка, погледът ми спира на етажерката, на която са подредени стоманени контейнери с хирургически инструменти за различните операции. На етикетите пише неща като „ТОРАКОСТОМИЯ“ и „БЪБРЕЧНА ТРАНСПЛАНТАЦИЯ“.

Отварям кутията, на която пише „ТОМИЯ НА ГОЛЕМИ КОСТИ“. Избирам си един нож с вградена дръжка, който прилича на мачете, и срязвам отстриани крачола на панталоните си. След това го залепям за бедрото си с лейкопласт.

Когато се приближавам до умивалника, за да се измия от кръвта, там има един санитар, който се почесва под мишницата с малката като игла камера на лапароскопа — преди лекарите със скафандри, които трябва да предпазят пациента от инфекция, да пъхнат същия този лапароскоп в корема на същия този пациент.

Санитарят ми хвърля един поглед и побягва.

Минавам от операционна в операционна, докато намеря момичето с остеосаркомата. Така е най-бързо. Когато я намирам, тя вече е в безсъзнание и анестезиологът държи маската на лицето ѝ.

Тя лежи гола на операционната маса. Санитарите се карат кой да й избърсне срамните косми, макар че това всъщност не е необходимо.

Когато ме вижда, операционната сестра опулва очи.

— Не носиш маска! Нито шапка! — изкрещява той.

— Няма значение — отговарям аз. — Къде е хирургът?

— Изчезвай от залата!

— Кажи ми кой ще прави операцията.

— Не ме карай да викам охраната!

Аз протягам ръка и го потупвам по престилката, като при това я замърсявам, и той изпищява. Ако операцията изобщо се проведе, току-що я отложих с половин час.

— Кажи ми къде е шибаният хирург — казвам му аз.

— Тук съм — чувам глас зад гърба си.

Обръщам се. Лицето му над маската има патрициански черти.

— Какво правиш в моята операционна, по дяволите?

— Жената няма остеосаркома — казвам му аз.

— Така ли? — отговаря спокойно той. — А какво има?

— Ендометриоза. Кърви само когато е в цикъл.

— Туморът е на фемура — казва лекарят. — Чак долу, на дисталния й фемур.

Очите му спират на превръзката на гърлото ми. Сигурно кръвта е избила.

— Лекар ли си? — пита ме той.

— Да. Това е мигрирала маточна тъкан. Има такива случаи.

— Например?

— Не мога да дам пример. Един професор ми каза за това.

Каза ми го всъщност професор Мармосет, докато летяхме с един самолет. Разказваше ми за простотиите, които се учат в медицинската академия и които никога не се срещат в истинския живот.

— Това е най-голямата глупост, която съм чувал — отбелязва лекарят.

— Мога да проверя за документиранни случаи в интернет — продължавам аз. — Пациентката има маточна тъкан в предната глава на квадрицепса, прикрепена към периостеума. Можете да я отстраните. Ако вместо това й отрежете крака, в патологията ще проверят и ще разберат, че аз съм бил прав. И ще ви разкатаят. Ще ви разкатаят всичките в тази стая. Аз лично ще се погрижа за това.

Посрещам погледите на всички — лекари, санитарни и сестри.

— Хм — казва хирургът.

Вече се чудя дали ще се наложи да изцапам и неговата престилка.

— Добре, успокой се — казва накрая той и сам си сваля престилката. — Ще отида да проверя за други документирани случаи.

— Благодаря — казвам аз.

— С кого имах удоволствието да разговарям? — пита ме той. — Искан да знам в случай, че грешис, за да мога да накарам да те уволнят.

Успех, тъпако.

— Брона Мечока — подхвърлям през рамо, докато излизам от операционната.

На площадката на ескалатора обаче ме чака засада: по един убиец във всеки край и двама, които се возят към горния етаж.

Мамка му, мисля си аз. Колко общо са тези бе?

За момент си представям как се превръщам в Рамбо, изтръгвам от стената един дозатор с гел за ръце на спиртна основа и го използвам като напалм, но после решавам, че опожаряването на болница, пълна с пациенти, е недопустимо. Ето защо се връщам на аварийното стълбище, отекващо от предпазливите стъпки на хора, които ме търсят, и изтичвам три етажа нагоре, като се опитвам да не вдигам никакъв шум.

Връщам се на етажа, на който работех. В бърлогата си.

Коео има някои предимства. Например точно там скрих пистолета на онзи тъпанар, който се опита да ме обере.

Сега само трябва да го намеря.

Изобщо не мога да си спомня къде оставих пистолета. Когато се опитвам да си припомня този момент, веднага потъвам в мъгла от изтощение и странични ефекти от стимулантите.

Затова решавам да използвам един от номерата на професор Мармосет.

Според професор Мармосет никога не трябва да се опитвате да си спомните къде сте оставили нещо. Вместо това си представяте, че трябва да го оставите някъде сега, а после отивате там. Защо да избирате друго място от онова, на което сте го оставили предишния път? Човекът е стабилно същество. Все пак всеки ден се събуждаме като едни и същи хора. Просто не си вярваме.

Така че аз решавам да опитам. Напрягам мозък. Представям си как е 5:30 ч. сутринта, аз трябва да скрия един пистолет и не мисля за нищо друго.

Така се озовавам в стаята за обяд на сестрите. При древните учебници на високата етажерка, които не са били използвани от началото на победоносния възход на интернет. При една голяма книга за централната нервна система на немски език.

И зад нея е пистолетът.

Още едно на нула за Мармосет.

Когато излизам от стаята на сестрите, виждам по един от убийците в двата края на коридора. Претърсват стаите. И се приближават към мен.

Ако искам стандартна престрелка, мога да отида в успоредния коридор от другата страна на сестринската стая и да стрелям от там. По този начин, освен че ще убия неизвестен брой цивилни, ще привлека вниманието на всички въоръжени хора в цялата болница. За момент се замислям за този вариант, но после го отхвърлям. Все пак познавам момчетата от охраната на болницата.

Вместо това се скривам в една стая зад мен, в която няма пациенти. Знам това, защото точно преди операцията на Скиланте изписах единия, а другият пациент в стаята беше онази жена, която намерих умряла тази сутрин. В нашата болница нищо не се случва толкова бързо, че някой дори да се е престорил, че сменя чаршафите след тях.

Претърсвам шкафчетата. Най-голямата болнична нощница, която успявам да намеря, е среден размер. Събличам се в банята, напъхвам се в студената дреха, която ми е малка, и скачам в леглото, в което е умряла жената.

Няколко минути по-късно в стаята влизат двама от убийците.

Аз съм отпуснат на леглото. Те ме поглеждат. Аз също ги поглеждам. Глупавият пистолет, който съм насочил към тях под чаршафа, сякаш всеки момент ще се разпадне в ръката ми. По-голямата част от теглото му е в куршумите.

Опитвам се да не ги поглеждам в очите. Но дори така ми е ясно как им изглеждам в сравнение с останалите пациенти, след като са претърсили толкова много стаи. Изглеждам прекалено едър и силен, дори с глупавата превръзка на врата си. Абсолютен позъор.

Двамата едновременно бръкват под саката си. Насочвам пистолета на тъпанаря към по-близкия и натискам спусъка.

Ударникът изщраква, но не се случва нищо. Пак натискам спусъка. Чувам още едно изщракване. В рамките на две секунди го натискам още шест пъти и спусъкът започва да се огъва. Проблемът не е в куршумите, а в самия ударник или и аз не знам в какво.

По дяволите тъпия евтин пистолет! Замерям ги с него и посягам към хирургическия нож, който съм залепил на бедрото си.

След това те явно ме зашеметяват с електрошоков пистолет.

Свестявам се.

Лежа по лице в някакъв коридор, върху балатум на квадратчета. Двамата, които ми държат ръцете, очевидно са печени: поне един от тях е стъпил на гърба ми, така че не мога да се претърколя напред. Ножа ми го няма. Виждам предимно обувки. Чувам предимно смях.

— Направи го, по дяволите — казва някой. — Прилошава ми, като го гледам.

— Не бързай, това е прецизна операция — отговаря друг и пак се разнася смях.

Трескаво се озъртам. Отляво има алуминиева врата. Хладилна камера. Все още съм в болницата.

През рамо успявам да видя един човек, който е приклепнал зад мен и държи огромна пластмасова спринцовка, пълна с кафява течност.

— Чухме, че по-рано през деня са те заразили с нещо гадно, но не си умрял — казва ми той. — Затова решихме да те заразим с нещо още по-гадно.

— Не, не ми казвай... — успявам да изфъфля аз.

Но той го казва:

— Ще ти напълня задника с лайна!

Ще умра от смях. Междувременно все още съм облечен с шибаната болнична нощница, която е вдигната отзад. Спринцовката се забива в лявата половина на задника ми и мафиотът ми инжектира цялата кафява пареща доза. Поне преди това не забравя да освободи въздушното мехурче.

— Докато Пюрето пристигне, ще си готов — казва ми той.

След това явно ме зашеметяват повторно.

Двамата с Магдалина си тръгнахме от аквариума със зеленото субару на момчето, което хранеше акулите. Трябваше да подпра гърди на волана, за да карам. Не можех да си протегна ръцете.

Магдалина беше с един от жълтите дъждобрани, които намерихме в металния шкаф. Беше подвила крака под тялото си на седалката до шофьора и лицето ѝ беше почервеняло от плач. Виеше много силно и отначало не разбрах, че всъщност казва нещо, още по-малко какво.

А тя повтаряше ли, повтаряше едно и също:

— Спри.

— Не можем да спрем — отговорих аз.

Венците ми пареха и бяха подуты на мястото на двата изкъртени зъба.

— Трябва да кажем на родителите ми.

Замислих се. Родителите ѝ трябваше да бягат. Когато Порното разбереше, че сме живи, щеше да ги ликвидира. Трябваше да ги предупредим.

От друга страна, не биваше да ги паникьосваме. Ако направеха някоя глупост — например да се обърнат към ченгетата, преди да сме включени в Програмата за защита на свидетелите — щяха да загинат.

— Не можеш да им съобщиш за Рово — казах аз.

— Как така? — попита ме Магдалина.

И двамата говорехме прегракнало. Все едно че на шега си преправяхме гласовете.

— Трябва да им кажеш да бягат. Да се махнат от Ню Йорк. И изобщо от Източния бряг. Нека да идат в Европа. Ако разберат, че Рово е мъртъв, ще откачат или ще останат тук... или и двете.

— Спри да сляза — каза ми Магдалина.

— Не може, мило — отговорих аз.

— Не ми викай мило — сряза ме тя. — Никога повече не ми викай мило. Ето телефон. Спри!

Отбих и спрях. Ако тя ме мразеше, за което имаше основание, със сигурност нямах друго опасение, което да ме разтревожи повече.

Мисля си, че все пак излъга родителите си за Рово. Защото плачеше беззвучно, докато говореше с тях — просто гърдите ѝ се повдигаха учестено.

Каквото и да им каза, беше на румънски.

За което съм ѝ вечно благодарен.

Когато прекосихме щатската граница с Илинойс, вече беше тъмно. Доста встрани от магистралата имаше ресторант от някаква верига, а след него — няколко мотела на голямо разстояние един от друг. Магдалина дойде с мен, за да поръчаме храна, като трепереше през цялото време. Не беше много умно да се движим заедно, но не исках да я изпускам от поглед. Не усещах почва под краката си, все едно изобщо не съществувах.

Знаех, че това, което Порното ми беше казал за дядо и баба, е вярно. То обясняваше всичко: годините, през които бяха избягвали да общуват с други евреи, мълчанието им за собствените им семейства отпреди войната, сбърканите татуировки на ръцете им. Не знаех какво да мисля за това, нито за усилията им да живеят с фалшива самоличност, но със сигурност знаех, че с човечеството вече ме свързва единствено Магдалина.

Не си спомням много за ресторанта, в който се отбихме. Сигурен съм, че беше в оранжево и кафяво, както всички ресторанти на магистралата. Ядохме в колата. След това Магдалина заспа на задната седалка, а аз се измъкнах да се обадя на Сам Фрийд и да му кажа, че вече сме готови да се включим в програмата.

— Това може да отнеме малко време — отговори ми той. — Не знам на кого мога да се доверя. Не искам да казвам на никого, ако не е абсолютно необходимо.

Той помисли малко и продължи:

— Ще взема няколко души и ще дойда лично. Не би трябвало да отнеме повече от шест часа.

Събудих се на задната седалка на субаруто. Магдалина беше свита на кълбо, обърната с гръб към мен.

Все още беше тъмно, но видях сянката на нечия глава, очертана на запотеното задно стъкло на колата — уличната лампа на паркинга на ресторанта я осветяваше отзад.

На главата нямаше полицейска фуражка. Не чувах шум от радиостанция и не виждах светлина от фенерче. Собственикът на главата полагаше максимални усилия да се движи възможно най-безшумно, докато заобикаляше колата.

Когато сянката стигна до дясната задна част на купето, ритнах вратата в стомаха му и изскочих навън.

Човекът успя да се задържи на крака в продължение на пет-шест крачки, олюлявайки се настрани, после падна и аз скочих върху него. Найлоновото му яке изсвистя по асфалта, когато го издърпах зад един контейнер за смет, така че да не се вижда.

Дори когато го огледах отблизо, не го познах. Беше на двайсет и няколко. Слаб бял мъж с очила. Блъснах главата му в контейнера.

— Ченге ли си? — попитах го аз.

Беше прекалено смотан, за да е от мафията.

— Не, човече! Обърках колата!

— Глупости — казах аз и пак го блъснах в контейнера.

Той се разплака.

— Мислех си, че правите секс — каза той.

— Какво?

— Исках да гледам!

Продължаваше да хлипа. Претърсих джобовете му, но в тях нямаше нищо друго, освен портфейл от микрофибър. Според шофьорската му книжка беше от щата Индиана.

И ципът на панталона му беше отворен.

— Господи — казах аз.

Обърнах се към колата, за да кажа на Магдалина, че всичко е наред. Тя се беше изправила на задната седалка на субаруто.

После изведнъж я осветиха фарове и аз чух свирене на гуми.

Прозорците на джипа сигурно вече са били отворени. Залпът от автоматичен огън, който избълваха към субаруто, дойде прекалено бързо, за да са отворили прозорците в последния момент.

След това джипът подскочи и изчезна, сякаш го бях блъснал с ръка. Чух как остърга бронята на няколко коли зад мен, докато изхвърчаваше от паркинга.

Стигнах до субаруто. Изглеждаше така, сякаш някой го е настъпил — ламарината от страната на Магдалина беше станала на решето и хлътнала навътре. Навсякъде имаше стъкла, миришеше на барут и кръв.

Вратата се откачи, преди да я отворя докрай. Главата на Магдалина се люшна, когато я извадих навън и се завъртях, за да я оставя на земята.

Дясната ѝ скула беше разбита като колата и цялата в кръв. И двете ѝ очи бяха съвсем червени — лявото беше сцепено по средата и от него течеше абсолютно прозрачно желе.

Когато вдигнах лицето ѝ към моето, почувствах как под кожата ѝ мърдат натрошени кости.

Ако Бог наистина се разгневи, няма да изпрати ангели на отмъщението.

Ще изпрати Магдалина.

А после ще си я прибере отново.

Събуждам се. Не е лесно. Трябват ми няколко опита, докато успея да го направя. Толкова невероятно студено ми е, че предпочитам да продължа да спя, вместо да разбера защо е така.

В крайна сметка обаче се опитвам да се обърна настрани и фактът, че членът ми е залепнал за пода, ме събужда веднага. Отначало си мисля, че са го заковали, защото е толкова безчувствен, че все едно е някакъв кожен каиш, закачен за тялото ми. После го пипвам и решавам, че са използвали лепило, а не пирон. Накрая осъзнавам, че е замръзнал на стоманения под.

Плюя в лявата си ръка — претърколил съм се върху дясната и не искам отново да лягам по корем, дори за миг — и използвам слюнката, за да размразя члена си. Налага се да използвам няколко дози слюнка. Все едно мастурбирам.

Но докато се занимавам с това, ме обхваща паника от слепотата. Защото не виждам абсолютно нищо. Когато не си плюя в ръката, разтърквам очи с кокалчетата. Появяват се онези странни пикселирани цветни кръгове, от което си правя извода, че зрителните ми нерви още функционират. Освен това самите ми очи са съвсем добре на пипане, значи явно просто тук е съвсем тъмно.

А къде точно е това тук? В момента, в който освобождавам члена си, скачам на крака. Болничната ми нощница, която се е набрала на гърдите, пада обратно и покрива тази част от тялото ми, която трябва. Превръзките на врата и ръката ми обаче ги няма.

Протягам ръка напред. Пръстите ми достигат до стена от стомана на половин метър пред мен. Пристъпвам към нея и зъбите ми се удрят в нещо твърдо и метално. От болка и изненада отскачам назад и се удрям в друго метално нещо. Рафтове. Опипвам ги с ръце, сякаш са някаква гигантска книга с брайлово писмо. Напипвам десетки ледени пликкове с формата на кръвни банки.

Проверявам и другата стена, а после тази в дъното. Същата работа. Отпред има метална врата и бравата ѝ изобщо не помръдва.

Значи съм в хладилно помещение, голямо колкото затворническа килия. Фризер за кръвни банки.

Защо?

Очевидно може да умра тук. Или да получа мозъчно увреждане — като един готвач, мой пациент, който се беше заключил в хладилното помещение на ресторанта си и беше прекарал цяла нощ там. Но ми се струва абсурдно някой съзнателно да се опитва да ме убие или да повреди мозъка ми, като ме затвори във фризер. Все едно Жокера да хвърли Батман в машина за сладолед и да не остане, за да гледа как умира.

Макар че, като се замислите, да инжектирате изпражнения в задника на някого също е доста абсурдно.

Аз наистина се замислям за това, просто защото е ужасно противно. После спирам да го мисля. Ако щях да умирам от токсичен шок, вече щеше да се е случило.^[1]

Колкото до дългосрочните ефекти, ако изобщо доживея да страдам от тях, аз вече съм на всички антибиотици, познати на човечеството. За което трябва да благодаря на човека със задника: все така нямам представа от какво е болен, но лечението му със сигурност ми помага.

После най-сетне осъзнавам защо съм тук.

Те не искат да ме убият. Искат да отслабят силите ми като шестте различни мръсни копеленца във „Фердинанд“, които надупчват бика почти до смърт, преди матадорът изобщо да излезе на арената.

Така че Порното да може да дойде и да ме убие лично.

Предполагам, с новопридобитите си умения в боя с ножове. Къде ми беше казал Скиланте, че се е тренирал? В Бразилия? Или Аржентина? Опитвам се да си припомня дали знам нещо за стилете при боя с ножове, развити по тези места. Не мога да си спомня нищо.

Но знам, че всъщност в боя с ножове има само две школи: реалистичната школа, според която всеки път, когато се биете с някой, който знае какво прави, *няма начин* да не ви порежат, така че трябва да се подготвите за болката (това са онези момчета, които увиват лявата си ръка с коженото си яке, преди да влязат в боя); и идеалистичната школа, според която трябва да посветите цялата си енергия на задачата да не ви порежат изобщо. Като например никога не оставяте невъоръжена част от тялото ви да излезе пред острието ви.

И двете школи следват някои общи правила. Не трябва да забравяте да ритате и удряте, ако ви се удаде възможност за това, защото ножовете са толкова страшни, че повечето хора забравят за останалата част от противника. Освен това, ако ножът ви има ръб на острието, никога не трябва да се опитвате да пронижете противника си. Пронизването е глупава тактика, защото разкрива прекалено голяма част от тялото, а не може да причини толкова сериозна вреда. От друга страна, порязването е нещо, което трябва да се прави при всяка възможност, независимо от целта — от кокалчетата на ръката, с която противникът държи собствения си нож, до (в идеалния случай) вътрешната страна на ръцете и краката, където са разположени големите кръвоносни съдове. Целта е противникът да умре от загуба на кръв — все едно са го нападнали акули.

По принцип — и защото в конкретния случай не разполагам с кожено яке, а с тясна нощница — аз се причислявам към идеалистичната школа. Разбира се, освен това предпочитам и аз да имам нож, какъвто в момента нямам. Така че първо се заемам с този проблем.

Претърсвам вътрешността на фризера. Фасунгата на тавана е празна, защото някой е отвинтил крушката. По стените има само рафтове с кръвни продукти.

Може да се опитам да направя кървав снежен човек и на Порното да му призлее до смърт.

От самите рафтове няма никаква полза. Представяват заварени метални плоскости и Г-образни винкели, които на свой ред са занитени за пода и тавана с квадратни пластини. Нитовете са прекалено здрави, за да им направя нещо, особено след като съм спрял да си усещам пръстите — дори онези, на които не съм плюл — а порязаната ми ръка е започнала да се схваща от китката. Когато удрям с юмрук по рафтовете, което не е много лесно, защото няма достатъчно място да замахна, вдигам прекалено много шум и дори не успявам да ги огъна. Бравата на вратата не се чупи, макар че се подпирам с двата крака на вратата и дърпам с всичка сила.

Представям си как трябва да се бия само с ръце и крака, които са замръзнали като пържоли. Мисля си за стратегията си: дали да застана близо до вратата или точно обратното.

Но мисълта за движение също не е особено перспективна. Отново проверявам цялото помещение. Няма как да съм сигурен какво има на всеки рафт, след като не виждам нищо и не си усещам пръстите, затова опипвам с предмишницата си. Там има по-малко нерви, но по-доброто кръвообращение компенсира това.

В крайна сметка откривам, че пластината в основата на една от етажерките има остър ръб. На пипане е петнайсет на петнайсет сантиметра, дебела около половин сантиметър. Ако успея да я откъртя заедно с винкела, за който е заварена, ще се получи доста страховито оръжие. Пак опитвам онзи номер с двата крака, подпрени на стената. Нищо не става. Това ме навежда на мисълта, че през последния половин час силите ми са отслабнали още повече.

Подпирам се на етажерката, за да си поема дъх. Няма значение, че леденият метал изсмуква топлината от тялото ми. Трябва да измисля какво да правя.

И дали изобщо да се опитвам да правя нещо.

Има ли смисъл? Дори ако изляза жив от тук, Дейвид Локано просто ще ме намери отново и ще ме убие. Например, докато работя на някоя бензиностанция в щата Невада. По-точно казано, докато кибича на някоя бензиностанция в щата Невада, защото вече всички хора плащат за бензина си с кредитна карта на самата колонка.

Докато, ако умра тук, все пак има някакъв шанс да видя моята Магдалина, ако е била права за откъдното. И ако, разбира се, някой сгафи и ме пусне при нея.

Започвам едновременно да откачам и да се депресирам. Всичко ми се струва прекалено абстрактно и сякаш няма никакво значение. Губя разсъдъка си.

Трябва да спра да го губя.

Трябва да измисля план.

Удрям главата си в един рафт. Болката ме свестява. Така поне мога да измисля *нещо*.

Нещо толкова откачено и глупаво и с толкова нищожен шанс за успех, че дори не бих го пробвал, ако един елемент от него не беше съвсем сигурен.

Това, че ще ми причини ужасно страдание.

Такова страдание, че ако планът ми наистина свърши работа и аз оцелея, дори ще съм си го заслужил.

Ако притиснете пета в пода и повдигнете пръстите на крака си към тавана, а после ги разтворите (знам, че не е лесно — така все едно си признавате, че сте произлезли от маймуните), от външната страна на подбедрицата се образува ясно очертан канал между мускулите на пищяла и мускулите на прасеца. Точно в този канал ще се опитам да се врежа.

Заставам на колене до пластината на етажерката и притискам дясната си подбедрица към нея, така че острият ръб на пластината да се заби в кожата ми точно под коляното. Щеше да е по-добре да го направя на левия крак, но нямаше как да го стигна с дясната си ръка. Така че притискам десния си крак към острия ръб.

Нищо не става. Почти не съм се порязал. Сигурно в последния момент подсъзнателно съм отслабил натиска, за да не се нараня.

Залепям една ледена кръвна банка към крака си, докато не стане безчувствен, и този път го притискам с ръка, за да не се извие, докато се опитвам да го срежа. Да, наистина се опитва да се извие. Но този път не го прави достатъчно силно и в кожата се отваря разрез.

Болката е толкова силна, че се претъркулвам по гръб и притискам коляно към гърдите си, като междуременно с всички сили се опитвам да не изкреця от всички възможни отверстия. Но когато кракът ми се озовава в това положение, изведнъж установявам, че не го усещам — с изключение на кожата между палеца ми и съседния пръст. А това е страотно — значи съм прекъснал нерва, който следва протежението на мускула.

Изчаквам около една минута, за да видя дали не съм прекъснал и артерията, която следва протежението на нерва — т.е. дали току-що не съм се самоубил и не мога да си позволя почивка през последните няколко секунди от живота си — а после предпазливо опипвам раната, за да проверя дали е достатъчно дълга. Достатъчно е — заема три четвърти от дължината на подбедрицата. Така че се претъркулвам и притискам крака си в ледения под, за да намаля болката и да забавя кръвотечението. Не знам дали върши работа.

Няма значение, трябва да се живее за мига. Пак си сядам на задника. Скротумът ми, който и без това е стегнат, се стяга още повече

— с такава сила, все едно иска да изстреля и двата ми тестиса чак в мозъка. Забивам пръстите на двете си ръце в раната на крака.

Раздира ме съвсем нов вид болка, която стига чак до хълбока, и аз осъзнавам, че ще имам само един опит, защото няма да мога да повторя това. Така че заравям пръстите си между горещите мускулни влакна.

Колкото и да са хлъзгави, те се стягат като стоманени въжета и едва не ми строшават пръстите.

— Да ви го начукам! — извиквам и ги раздалечавам насила, като пъхам пръстите на дясната си ръка още по-навътре.

Усещам как артерията пулсира до кокалчетата ми. И най-сетне я достигам — дясната си фибула.

Както вече споменах, фибулата и тибията са еквивалентът на двете успоредни кости в предмишницата. Но за разлика от съответната кост на ръката по-малката от костите в крака — фибулата — всъщност не върши почти никаква работа. Горният ѝ край е несъществена част от коляното, а долният образува външната издатина на глезена. Останалата част от тази кост е абсолютно безполезна. Дори не поддържа тежестта на тялото.

Така че аз промушвам пръстите си през мембраната между фибулата и тибията ихващам костта. Дебела е колкото три молива, но не е кръгла. Има остри ръбове.

А сега трябва да я счупя. В идеалния случай — без да си повредя глезена и коляното. От самата мисъл за това се налага да извърна глава към лявата част на гърдите си и да повърна. Не излиза кой знае какво, но поне е топличко. Освен това успявам да не изпусна фибулата си.

Как обаче се предполага да я счупя, мамка й? По същество костите са със същия състав като камъните. Всеки достатъчно силен удар, който може да я счупи, може и да я натроши на парчета. Мисля си да я изритам в острия ръб на пластината на етажерката, но това вероятно ще счупи тибията, а тя ми трябва, за да стоя на нея.

После се сецам. Навеждам се и пъхам крака си под ръба на последния рафт, възможно най-нежно и възможно най-близо до глезена. После хващам фибулата по-нагоре до коляното. След това рязко изтръгвам костта, която се счупва точно над глезена, и със същото движение разкъсвам сухожилията на коляното, които я държат в горния ѝ край.

Боли.

Адски боли.

Когато цялото ви тяло се покрие с пот, въпреки че се намирате във фризер, може би сте прекалили.

Може би сте прекалили и в случай, че държите нож, който току-що сте направили от собствената си кост.

След известно време някой отключва вратата, после я отваря и казва:

— Излез.

Аз не помръдвам. Притиснал съм гръб към етажерката в дъното на фризера и се опитвам да не затварям очите си, от които постоянно текат сълзи, за да се приспособят възможно най-бързо към светлината — която засега изглежда точно като пареща стена от ослепително бяло. Държа ножа скрит зад братовчедите му в дясната ми предмишница.

Виждам силует на мъж с пистолет, който казва:

— Казах ти да... Господи боже!

После казва:

— Там е. Но е покрит с кръв, мистър Локано.

Появяват се още мъже, които поглеждат през рамото му.

— Мамка му и прасе — казва единият.

След това проговаря Порното. Познавам гласа му, макар че е подрезгав отпреди. Говори по-басово и с някакво непознато свистене.

— Изкарайте го от там — казва той.

Никой не прави нищо.

— Имам само хепатит — обаждам се аз. — Вероятно няма да се заразите, ако ме пипате.

Всички се отдръпват от прага.

— Да ви го начукам на всичките — казва Порното.

После пристъпва напред. Не го виждам съвсем ясно, защото светлината идва зад гърба му, а очите ми продължават да дават заето. Но виждам, че не изглежда добре. Изглежда така, все едно някой е дал конструктор с главата на Адам Локано на четиригодишно дете, а конструкторът е бил само за деца над девет години. Цялата му глава е объркана.

Трябва да кажа нещо. Гол съм, покрит само с кръв. Собствената ми кръв и съдържанието на една кръвна банка, което размазах по тялото си, за да отвлича внимание от десния ми крак. От нощницата направих превръзка за крака. Цялата стая е в кръв.

Не мога да преценя дали това притеснява Порното. Той влиза във фризера, въоръжен с нож, който държи с острието надолу. Острието на ножа е извито като змия и нашарено с някаква инкрустация. Прилича на индонезийско оръжие.

Порното си го бива. През цялото време върти ножа, като образува нещо като защитен електронен облак. Очевидно е от идеалистичната школа. Но когато вижда моя нож — който собственооръчно съм изтръгнал от собствената си плът и кръв — той замръзва и се свива от страх и изненада, като открива цялата си дясна половина.

— Божичко, Порно — казвам аз.

След това забивам костта точно под дясната половина на ребрата му и нагоре през естествения отвор на диафрагмата, така че нащърбеният край на моята фибула пробива аортата му и стига до биещото му сърце.

Което, естествено, спира да бие.

[1] Токсичният шок е реакция на имунната система, обикновено предизвикана от бактерии — а бактериите съставляват около 20% от човешките изпражнения, защото живеят в червата. (Кравите например живеят само благодарение на тези бактерии, като „ядат“ трева само за да ги хранят, а бактериите са истинската им храна.) При токсичен шок вените се разширяват, за да пропуснат повече бели кръвни телца да се борят с инфекцията, и от това кръвното налягане пада адски рязко. ↑

Следващото нещо, което си спомням, е как се събуждам. Човек като мен, който постоянно се оплаква от недоспиване, не би трябвало да се събужда толкова често.

В случая съм в болнично легло. Професор Мармосет седи до главата ми, чете и си отбелязва нещо в някакво медицинско списание.

Изумявам се колко млад изглежда, както винаги. Професор Мармосет се отличава с някаква особена липса на видима възраст, която произтича от факта, че е по-умен и образован, отколкото аз някога бих могъл да бъда, и освен това има много гъста коса. Но и в действителност не би трябвало да е много по-възрастен от мен.

— Професор Мармосет! — казвам аз.

— Ишмаел! — казва той. — Събуди ли се? Добре. Трябва да тръгвам.

Изправям се до седнало положение. Вие ми се свят, но се подпирам на едната си ръка.

— Колко време бях в безсъзнание? — питам го аз.

— По-малко, отколкото си мислиш. Няколко часа. Хванах самолета веднага след като говорихме. По-добре да легнеш.

Лягам. Дръпвам одеялото. Десният ми крак е с масивна превръзка. По цялото ми тяло все още има петна от засъхнала кръв.

— Какво стана? — питам го аз.

— Станал си по-добър хирург, отколкото те помня — отговаря професор Мармосет. — Номерът с момичето, което всъщност няма остеосаркома, е доста впечатляващ. Мисля, че веднъж обсъждахме такъв случай. Но автофибулектомията вече е поразителна. Можеш да напишеш статия за Ню Ингленд Джърнъл. Или поне за специалното му издание, което се разпространява по Програмата за защита на свидетели.

— Какво стана с онези?

— Мафиотите ли?

Кимвам.

— Сина на Дейвид Локано си пронизал в сърцето. Останалите си застрелял с пистолета на сина на Дейвид Локано. С изключение на един, на когото няколко пъти си блъснал главата във вратата на фризера. Той също няма да оживее.

— Господи. Изобщо не си спомням за това.

— Може да се наложи да се придържаш към тази версия.

— Защо? Арестуван ли съм?

— Все още не. Стискай палци — казва той и събира нещата си.

— Радвам се, че те видях. Наистина ми се иска да можех да остана повече.

— Ще ме изхвърлят ли? — насилвам се да попитам аз.

— От Католическата болница в Манхатън? И още как!

— От медицината.

Професор Мармосет ме поглежда в очите — осъзнавам, че може би го прави за пръв път през живота ми. Кестенявите му очи са по-светли, отколкото си мислех.

— Зависи — отговаря ми той. — Смяташ ли, че си свършил работата си като лекар?

Замислям се, преди да отговоря.

— В никакъв случай. Искане ми се да беше така.

— Значи ще трябва да измислим нещо — казва той. — Междувременно трябва да спечелиш стипендия, за да се занимаваш с проучвания за известно време. Някъде по-далеч от тук. Препоръчвам ти университета „Дейвис“ в Сан Франциско. Обади ми се, за да ти помогна.

Той се изправя.

— Чакайте — казвам аз. — А Скиланте?

— Все така си е мъртъв.

— Кой го е убил?

— Твоите студенти по медицина.

— Какво? — казвам аз. — Как така?!

— Изпаднал е в камерна фибриляция. Те са се опитали да я спрат. Искали са да му помогнат.

— Аз съм виновен. Натоварих ги с прекалено голяма отговорност.

— И те точно това твърдят в момента.

— Аз бях заспал, когато е станало.

Той поглежда часовника си.

— Те не са били заспали. И е трябвало да се сетят да повикат някого. Както и да е, това не е наш проблем: или ще ги изхвърлят, или не.

— Как разбрахте, че са били те?

Професор Мармосет отговаря малко смутено:

— Ами... беше очевидно. Има ли нещо друго?

— Само едно — казвам му аз. — Имам пациент с многобройни абсцеси. Обадиха ми се анонимно, че го е ухапал прилеп...

— Човекът с инжекцията.

— Точно така. Как е той?

Професор Мармосет свива рамене.

— Ами от застрахователната компания отказват да му плащат за по-продължителен престой, така че го прехвърлиха в държавна болница.

— Но от какво е болен?

— Кой знае? Пробвай се да им се обадиш, за да провериш. Но най-вероятно никога повече няма да чуем за него. Твоята кръвна картина е чиста. Така че това е още нещо, което вече не е наш проблем.

Той ме потупва по здравето коляно.

— Нали знаеш какво казват алкохолиците? Всеки път, когато различаваш нещо, което можеш да промениш, от нещо, което не можеш, трябва да благодариш на Бог за това. Особено ако се окаже нещо, което не можеш да промениш.

Аз се намествам на леглото и болката в крака ми изведнъж се усилюва, а после неестествено затихва. И главата, и стомахът ми са олекнали от болкоуспокояващите.

— Благодаря, че дойдохте — казвам аз.

— Не бих пропуснал такъв момент. Обади ми се.

— Ще ви се обадя.

Тръгва си. Затварям очи.

Страхотно: той има да върши куп гадни неща.

Аз не.

Издание:

Джош Базел. Анатомията на Питър

ИК „Обсидиан“, София, 2009

Американска. Първо издание

Редактор: Димитрина Кондева

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-200-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.